

Lili St. Crow

Altfel De Îngeri

Vol. 1 - Altfel De Îngeri

Prolog.

Nu i-am spus tatălui meu despre bufnița albă a bunicii. Știu că ar fi trebuit s-o fac.

La granița dintre somn și vis, se manifestă uneori acele trăiri care nu s-au întrupat încă nici în vise și nici în premoniții clare, fiind mai degrabă câte puțin din fiecare. Atunci deschizi încet ochii lipiți de somn, când senzația că cineva te privește biruiește căldura și toropeala care te învăluie ca o ceață vătuită.

Într-unul din aceste momente am văzut-o. Bufnița stătea înfoiată pe pervazul scaldat în lumina lunii și fiecare pană alburie se evidenția clar în lumina rece. Nu mă deranjasem să trag jaluzelele ieftine și nici să pun draperiile. De ce-aș fi făcut-o, de vreme ce eu și tata nu stăteam niciodată mai mult de câteva luni într-un oraș?

Am clipit uitându-mă la pasărea cu ochi galbeni. În loc să-mi dea o senzație de alinare, căci asta însemna că bunica se gândește la mine – și să nu mă întrebați de unde știu că morții se gândesc la cei vii, căci am văzut destule până acum ca să fiu convinsă de acest lucru – am simțit o senzație acută de iritare, ca o daltă de spart gheața care mi se înfigea în creier.

Pasărea avea ciocul negru și penele aveau un aspect spectral, cu niște desene ca o pânză de păianjen, niște umbre pe puful ei alb ca neaua. Se uită o veșnicie în ochii mei toropiți de somn, înfoindu-se și pufăind așa cum făcea bunica ori de câte ori i se părea că cineva se pune cu mine.

Oh, nu, nu din nou! Pleacă!

De obicei, bufnița apărea doar când urma să se întâmple ceva interesant sau un lucru îngrozitor. Tata nu o văzuse niciodată, sau cel puțin nu credeam s-o fi văzut, dar își dădea seama când mi se arăta mie și punea mâna imediat pe pistol înainte să apuc să deschid gura și să-i spun dacă urma să întâlnim un prieten vechi sau să dăm de belea.

În noaptea când a murit bunica, bufnița stătuse pe pervaz, înăuntru, în timp ce ea își dădea sufletul, dar nu cred că asistentele sau doctorul băgaseră de seamă. Ar fi spus ceva dacă ar fi văzut-o. Iar eu, până atunci aflasem deja destul de multe lucruri ca să-mi țin gura. Am stat lângă bunica

și am ținut-o de mână până și-a dat ultima suflare, apoi am așteptat pe hol în timp ce doctorul și asistentele stăteau aplecați deasupra trupului golit de spirit și îi făceau diverse manevre, după care au scos-o cu o targa din salon. M-am retras în mine ca într-o găoace când doctorul și asistenta socială au încercat să vorbească cu mine, și repetam întruna că tata sigur știa ce se întâmplase și că era pe drum, deși habar n-aveam unde era de fapt. Era plecat de trei luni întregi, se dusesse să scape lumea de lucruri rele, în timp ce eu o priveam pe bunica stingându-se încet-încet.

Bineînțeles, tata a apărut și el în acea dimineață, tras la față și nebărbierit, bandajat la umăr și cu vânătăi pe obraz. El avea toate actele, a semnat toate foile și a răspuns la toate întrebările. Totul a ieșit bine, dar câteodată visez acea noapte și mă întreb dacă o să fiu abandonată din nou pe vreun coridor cu neoane, care miroase a Lysol și durere sfâșietoare.

Nu-mi place acest gând. M-am cufundat în pernă, cu ochii la bufnița care se înfoia pe pervaz, cu fiecare pană tivită de lumina rece a lunii. Ochii mi se închiseră încet și întunericul cald mă înghiți cu totul. Când sună alarma de la ceas, era deja dimineață, iar soarele palid de iarnă pătrundea pe fereastră schițând un pătrățel de lumină pe covorul maron. Mă zvârcolisem și mă dezvelisem în somn și îmi simțeam fundul aproape înghețat. Tata nu dăduse drumul la căldură mai tare peste noapte.

Mi-au trebuit vreo douăzeci de minute bune sub duș ca să mă dezmeticesc cât de cât. Sau să mă simt din nou om. Până să cobor scările tropăind, mă enervasem deja. Și starea mi se accentua. Blugii mei preferați erau murdari și îmi ieșise un coș cât muntele Pinatubo pe tâmplă, sub claua de păr șaten tern. Mi-am ales un tricou gri, un hanorac roșu și o pereche de cizme militarești. Nu m-am machiat deloc.

De ce să-mi mai bat capul? Și așa n-o să rămân aici destul de mult încât să-i pese cuiva de mine.

Geanta mea de umăr căzu cu zgomot pe podea. Vasele de aseară erau încă teanc în chiuvetă. Tata stătea la masa din bucătărie, aplecat peste cutia cu gloanțe în timp ce umplea încărcătoarele. Fiecare glonț scotea un clic când aluneca în încărcător.

— Neața, scumpo.

Am pufnit, înșfăcând sucul de portocale, deschizând cutia și luând o gură zdravănă din băutura rece. M-am șters la gură și am râgâit cu zgomot.

— Ca o adevărată doamnă, spuse tata fără să-și ridice ochii albaștri și injectați de pe încărcător.

Știam ce însemna asta.

— Ieși în oraș diseară?

De fapt, voiam să spun: fără mine?

Clic. Clic. Așeză încărcătorul plin deoparte și se apucă de următorul. Gloanțele suflăte cu argint scânteiau. Probabil că stătuse treaz toată noaptea să le facă și să umple încărcătoarele.

— N-o să ajung la cină. Comandă și tu o pizza sau ceva.

Asta însemna că de data asta pericolul era mai mare ca de obicei, și că nu avea nevoie de mine să-i ochesc ținta. Pesemne că făcuse rost de niște

informații. Fusese plecat în fiecare seară săptămâna asta. Se întorcea acasă fix la cină, mirosind a fum de țigară și pericol. În celelalte orașe, de cele mai multe ori mă lua cu el; fie pentru că nu se sinchisea nimeni de o adolescentă care bea o cola într-un bar, fie deoarece mergeam în locuri unde tata era sigur că ar putea să înăbușe orice problemă, aruncând o uitătură severă, de militar, sau o vorbă bună.

Dar de când am venit aici, nu m-a luat cu el nicăieri. Așa că dacă aflase vreo informație prețioasă, o făcuse pe cont propriu.

Cum anume? Probabil prin metoda clasică. Presupun că-i place mai mult așa.

— Aș putea să vin și eu cu tine.

— Dru...

Nici nu trebuia să spună mai mult, căci tonul lui mă avertiza să nu insist. Medalionul de argint al mamei lucea la gâtul lui, scânteind în lumina dimineții.

— Poate o să ai nevoie de mine. Pot să car muniția.

Și să te anunț când în vreun colț e vreo creatură invizibilă care te privește.

Deja începeam să mă smiorcăi, căci nu voiam să mă las cu una, cu două, dar am sesizat la timp schimbarea din vocea mea și am râgâit din nou ca să înăbuș scâncetul. Sunetul pe care l-am scos a fost atât de puternic încât aproape că a făcut geamurile dinspre curtea din spate să se zgâlțâie. Curtea era plină de boschete crescute în voie și de unde stăteam eu se vedea leagănul lăsat în paragină. În fața dulapului de lângă aragaz era o cutie cu farfurii; de-abia m-am abținut să nu-i dau un picior. Borcanul pentru fursecuri al mamei mele - cel care avea forma unei văcuțe bălțate grase, care zâmbea larg - era așezat lângă chiuvetă, fiind primul lucru pe care-l despachetam în fiecare casă nouă. Îl pun mereu în cutia cu obiecte de baie, lângă șampon și hârtie igienică. Borcanul e mereu ultimul obiect pe care-l împachetez și primul pe care-l scot din bagaje. S-ar putea spune că m-am cam obișnuit să tot fac și să despachetez bagaje. Or, să încerci să găsești hârtia igienică după un drum de treizeci și șase de ore cu mașina nu e prea distractiv.

— De data asta n-o să vii cu mine, Dru. Își ridică totuși ochii spre mine, și părul lui scurt și țepos strălucea cu reflexe blonde la lumina de neon. O să mă întorc târziu. Să nu mă aștepti.

Eram pe punctul de a protesta, dar expresia severă de pe chipul lui și sticla de Jim Beam de pe masă mă avertizau să tac. Fusese aproape plină cu o seară în urmă, când m-am culcat, și acum drojdia de culoarea chihlimbarului care rămăsese pe fundul sticlei arunca luciri mai vii decât părul lui, care era blond-deschis, aproape alb, deși barba nerasă era șatenă cu reflexe aurii.

Eu am moștenit o copie mai puțin fidelă a buclelor mamei și una mai apropiată de original a ochilor albaștri ai tatălui meu. În rest, presupun că mă arunc în neam. Poate cu excepția nasului, pe care bunica zicea că l-am moștenit de la ea, dar poate că nu încerca decât să mă facă să mă simt mai

bine. Eu nu sunt vreo frumusețe. Majoritatea fetelor au doar o perioadă când se lungesc deșirate, dar încep să cred că la mine o să țină toată viața.

Nu mă deranjează prea mult. E mai bine să fii puternică decât frumoasă și să nu știi să faci nimic. Aș prefera oricând o fată simplă, cu capul pe umeri, în defavoarea unei majorete.

Așa că m-am aplecat și mi-am luat geanta de poștaș de jos. Cureaua genții se frecă de mănușile de lână fără degete. Mă mănâncă mâinile de la ele, dar țin de cald și, dacă strecuri ceva mic sub manșetă, aproape că nu se vede deloc.

— OK.

— Ar trebui să mănânci ceva.

Clic. Alt glonț alunecă în încărcător. Tata își plecă ochii din nou, ca și cum ar fi fost cel mai important lucru din lume.

Să mănânc? Când el urma să se confrunte singur cu răul? Glumea?

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— O să pierd autobuzul. Vrei niște ouă?

Nu știi de ce m-am oferit să-i fac ouă. Îi plăceau ouăle ochiuri, dar nici eu și nici mama nu le reușeam. De când mă știu, nu reușisem să păstrez gălbenușul întreg, chiar și când tata încerca să mă învețe cum să le scot ușor cu paleta din tigaie, scuturând-o. Îmi aduc aminte de diminețile de duminică, de mama care râdea și-i spunea că n-o să se aleagă decât cu ouă jumări sau ouă ochiuri tari, iar tata venea în spatele ei, o cuprindea de mijloc și-și cufunda fața în părul ei lung și creț, de culoarea castanei. Iar eu mă strâmbam mereu și țipam: „Ce scârbos! Terminați cu pupăturile!” Și ei râdeau.

Asta era înainte. Acum o veșnicie. Când eram mică. Tata clătină ușor din cap.

— Nu, mersi, puștoaico. Ai bani?

I-am ochit portofelul pe bufet și l-am pescuit între degete.

— Iau și eu una de douăzeci.

— Ia două, în caz că ai nevoie.

Clic. Clic.

— Cum merge școala?

Bine, tată. Al naibii de bine. Două săptămâni de când sunt în oraș mi-au ajuns ca să-mi fac o grămadă de prieteni.

— Merge.

Am luat două bancnote de douăzeci din portofel, mângâind cu degetul mare folia de plastic care acoperea poza mamei, așa cum făceam de fiecare dată. Chiar deasupra zâmbetului ei larg și strălucitor era un punct lucios. Părul ei castaniu era la fel de creț și rebel ca al meu, dar ea îl ținea strâns la spate, într-o coadă de cal lejeră, și pe fața în formă de inimă îi cădeau inelușe cu șuvițe blonde. Era frumoasă. Era clar ca bună ziua când te uitai la poza ei de ce se îndrăgostise tata de ea. Aproape că-i simțeai și parfumul.

— Doar atât?

Clic.

— Merge bine. E o prostie. Aceleași lucruri. Am lovit cu vârful pantofului în linoleum și am pus portofelul la loc. Am plecat.

Clic. Tata nu-și ridică privirea.

— OK. Te iubesc.

Era îmbrăcat cu puloverul de armată și pantalonii sport albaștri în care lucra mereu, găuriți în genunchi. Mă holbam la el, așa cum stătea cu capul aplecat și încărca arma. Puse încărcătorul deoparte și luă altul. Aproape că simțeam fiecare glonț cum intra la locul lui, de parcă l-aș fi pus cu mâna mea. Mi se încheștase gâtul.

— Bine. Cum zici tu. Pa.

Ai grijă să nu te omoare.

Am ieșit tropăind din bucătărie și m-am lovit în gambă de una dintre cutiile de pe hol. Încă nu despachetasem lucrurile pentru sufragerie. De ce să-mi mai dau de lucru, de vreme ce peste câteva luni urma să le împachetez din nou?

Am trântit și ușa de la intrare în urma mea și mi-am tras gluga pe cap, îndesându-mi părul sub ea. Nu-mi dădusem prea mult silință să mă aranjez. Doar ce-mi trecusem pieptenele prin păr. Mama avea cărlionți mari și frumoși, dar ai mei erau mici de tot și părul stătea înfoiat. Umiditatea din Vestul Mijlociu nu mă ajuta deloc în acest sens. Ba dimpotrivă. Era ca o pătură umedă și rece care mă făcea să scot aburi pe nas și pe gură și mă pișca de încheieturi.

Casa unde locuiam cu chirie se afla pe o stradă lungă și dreaptă de case identice, toate dormitând în lumina apoasă a razelor de soare care reușeau să se strecoare printre nori. Aerul avea gust de fier și am început să tremur. Înainte să venim aici, locuisem în Florida, unde era mereu o căldură înăbușitoare, lipicioasă și umedă care-ți făcea pielea uleioasă. Nimicisem patru poltergeiști în Pensacola și fantoma unei femei pe care chiar și tata a putut s-o vadă într-un oraș mort, o fundătură la nord de Miami, unde o femeie ciudată, cu șerpi cu cap de aramă și șerpi-mocasin pe care-i ținea în terarii, i-a vândut tatălui meu argintul de care avea nevoie ca să se ocupe de alt caz. Acolo nu a trebuit să merg la școală. Eram atât de ocupați să fim în mișcare tot timpul, mutându-ne dintr-un hotel într-altul, astfel încât creatura pe urmele căreia era tata, orice ar fi fost aceasta, să nu pună mâna pe noi.

Acum eram în Dakota de Sud, unde zăpada ne urca până la genunchi. Să mori de fericire, nu alta!

Curtea noastră era singura năpădită de buruieni, unde iarba nu mai fusese tunsă de mult. Aveam și un gard de șipci, dar vopseaua era scorjită și crăpată și lipseau părți din el. Semăna cu o gură știrbă care zâmbea. Însă veranda era țeapănă, iar casa și mai și. Tata nu era de principiul să închirieze bungalow-uri dărăpănate. Spunea că nu în astfel de condiții trebuia să crească un copil.

Am pornit la drum cu capul în jos și mâinile înfundate în buzunar.

Atunci a fost ultima oară când l-am văzut pe tata viu.

Capitolul 1

— Domnișoară Anderson?

Vocea doamnei Bletchley zăbovi asupra numelui meu.

Îmi sprijinisem obrazul în mână și mă uitam pe fereastră la întinderea rece și pustie a terenului de baseball, așteptând să sune de ieșire. Liceul Foley nu avea încredere în soneriile clasice. În locul lor, se auzea o melodie ca de celular care răsuna în sala de clasă când era timpul să o iei la fugă ca pe bandă rulantă spre altă sală de curs.

Creionul pe care-l țineam în mână se odihnea pe hârtia albă. Nu scrisesem nimic M-am uitat în jur încet, căci tăcerea bruscă din clasă însemna că toți ochii erau ațintiți asupra mea.

Urăsc lucrul ăsta.

Bletchley avea fața rotundă, părul alb, și era plinuță. Ceilalți profesori credeau probabil că avea un suflet bun, că era inofensivă. Avea ochi mici, căprui-închis, care se ițeau din spatele ochelarilor cu rame metalice, și era dată cu ruj de culoarea cornalinei care se întinsese în șanțulețele ridurilor de la colțurile buzelor. Atunci când nu ținea strâns în mână rigla, ca și cum ar fi fost un baston, se trăgea mereu de poalele puloverului tricatat grosolan. N-avea decât trei pulovere pe care le schimba între ele; unul de culoarea primulei, altul albastru cu trandafiri și un pulover galben-verzui, cu guler stil Peter Pan – pe care îl purta astăzi.

Arăta ca o nevăstuică pregătindu-se să mai înhațe un pui de găină. Copiii îi spuneau pe la spate Câine Turbat, și îi simțea imediat pe elevii slabi de înger.

Există două tipuri de profesori – cei slabi și cei duri. E posibil ca cei slabi să vrea cu adevărat să te ajute, sau poate așa au fost dresați să se poarte. De obicei sunt emotivi și se tem de copii, mai ales de băieții de liceu. Profesorii duri sunt cu totul altfel. Sunt ca niște rechini – mașinării de mâncat, cu reglaj fin, care simt sângele din apă.

— Eram atente, domnișoară Anderson?

Tonul ei era atât de tăios, încât puteai să ascuți un cuțit la el. Un murmur de șoapte se iscă în clasă. Bletchley își ochise ținta pentru următoarele treizeci de minute. Eu eram aceea.

Îmi place la nebunie să fiu fata nou-venită.

Nici n-ar fi trebuit să deschid gura. Profesorii duri sunt ca bătăușii. Dacă nu reacționezi, ajung destul de repede la concluzia că ești prost și te lasă în pace.

Tipul goth cu trăsături de asiatic din fața mea se foi în bancă. Era înalt și slab mort, cu o claie de păr negru ondulat în cap. I se văzu ceafa când se aplecă, iar gulerul hainei negre pe care nu o dădea niciodată jos stătea ridicat la colțuri, dar pliat la spate. Am rămas cu ochii lipiți de ceafa lui, care se iveau de sub cărlionții negri.

La naiba, e posibil să țină vrăjeala.

— La Fort Sumter, am spus.

Tăcere. Bletchley miji ochii îndărătul ochelarilor ei cu rame metalice. Deschisesem gura. Acum era prea târziu, așa că m-am aruncat cu capul înainte.

— Ați întrebat unde s-au tras primele focuri de armă din Războiul Civil. La Fort Sumter. Din 12 până în 13 aprilie 1861.

Am rostit frazele pe un ton sec, fără inflexiuni, plictisită, și șoaptele din clasă se transformară în râsete înfundate, genul pe care un profesor dur îl urăște cel mai mult.

Cine ar fi crezut că istoria Americii de anul al doilea de liceu poate să fie așa de distractivă?

Bletch mă pironi din priviri o clipă. Nu știa deocamdată ce-mi poate capul, așa că aș fi putut să scap. Puștiul goth din fața mea se foi din nou în bancă și scaunul scârțâi.

Se vedea clar că profesoara hotărâse să se ia de altcineva. Îmi aruncă însă o privire care promitea că avea să se ocupe și de mine mai târziu.

— Mulțumesc, domnișoară Anderson.

Făcu o pauză lungă, în timp ce bătea gânditoare cu rigla în catedră. I se vedeau gleznelor umflate cum ieșeau din pantofii solizi cu șiret, în ciuda faptului că purta ciorapi de nailon negri și groși, și o fustă lungă și largă de blugi. Semănau cu niște ciorapi medicinali, ca aceia care li se prescriu bolnavilor de diabet.

Bunica purta așa ceva când o dureau gleznelor. Mi se făcu pielea de găină când m-am rezemat pe spătarul tare de plastic al scaunului, neîndrăznind să mă uit din nou pe fereastră. Bletch ar putea foarte ușor să mă ia din nou în vizor. Nu-i spusese tatălui meu despre bufnița de la fereastră. Oare mai era acasă?

Senzația de disconfort pe care o simțeam în stomac se accentua. Mă uitam fix la ceafa băiatului din fața mea. El se foi din nou, trăgându-se febril de colțurile gulerului. Nu te mișca, îmi venea să-i șoptesc. Își caută următoarea victimă. Dacă aș fi fost prezentă sută la sută în clasă, în loc să-mi stea gândul la tata și să-mi fac griji pentru el, aș fi putut să fac ceva, să-i trag una peste ceafă ca să-l salvez, căci îmi păsa al naibii de puțin dacă mă ducea la directoare în birou sau în camera de detenție sau ceva de genul. Securea căzu.

— Domnule Graves?

Ochii lui Bletch scânteiară.

Tipul din fața mea încremeni, cu umerii încordați. Bletch adulmecase sânge în apă. Încercam să nu mă simt vinovată.

— Sper din tot sufletul că îți iei notițe! De vreme ce domnișoara Anderson a răspuns la întrebarea despre începutul războiului, poate dumneata ne-ai putea spune ceva despre cauzele Războiului Civil.

Sprâncenele i se ridicară și lucirea hrăpăreață din ochii ei, ca ai unui animal de pradă, îmi aduse aminte de șerpii-mocasin din terariile de sticlă care înainte de a scoate acel sunet cumplit, ca scrâșnetul unei mașinării cu zimți, deschideau larg ochii mari, fără pleoape. Bufniturile pe care le scoteau șerpii când se izbeau de sticla terariului îmi răsunau în cap și simțeam miros de orez cu fasole roșie, transpirație și bețișoare parfumate.

Eram departe de Florida. Îmi aminteam de patroana aceluiași magazin cu obiecte oculte care îmi dădea fiori, cu ochii ei încețoșați și masa

mișcătoare care plana deasupra ei – un nor tulbure pe care oamenii obișnuiți nu l-ar vedea, ci l-ar simți doar ca o pală de curent rece. Mă măsurase din cap până-n picioare înainte ca tata să pocnească din degete și să-i aducă la cunoștință că vorbea cu el, nu cu mine, „mersi mult, cucoană”.

Ar fi trebuit să-i spun despre bufniță. Senzația bruscă de certitudine îmi dădu fiori. Degetele îmi amortiră și simțeam furnicături prin ele.

— Mmm. Cauzele Războiului Civil. Ăăă...

Puștiul din fața mea începuse să se bâlbâie și Bletch îl avea la degetul mic. Îl tot tachină până la sfârșitul orei de curs, deși în cele din urmă băiatul dădu răspunsurile corecte – asta când îl lăsă să spună și el ceva. Când sună de ieșire, era roșu ca racul. I se înroșise și ceafa. Îmi părea rău de el, dar n-am permis ca acest lucru să mă țină din treabă.

Pe coridoare era îmbulzeala obișnuită, fotbalistii macho care umblau după pradă ca niște rechini, majoretele care zâmbeau tâmp, și noi, restul, care încercam să ne strecurăm printre ceilalți. Un contingent de drogați se adunaseră ciorchine în fața unui vestiar și sunt sigură că am văzut o pungă de hârtie maron care era trecută din mână în mână. M-am uitat în spate – nu se vedea nici un profesor. O fată de la cursul de desen mi-a ignorat semnul timid cu mâna și a șters-o încet, cu rucsacul atârându-i trist pe umăr.

Urăsc să fiu fata nou-venită.

În cantină era zarvă mare și mirosea a ceară de parchet și mâncare industrială. Aveam niște mărunțiș pentru telefoanele publice înșirate între cantină și Aleea Morții care ducea spre cancelarie, așa că am băgat fisele și am format numărul scris în caietul cu Yoda – ultimul număr dintr-un șir de numere asemănătoare, scrise în grabă cu creionul sau cu pixul albastru. Telefonul funcționa când ne-am mutat, era pe numele fostului chiriaș și a fost mai simplu pentru noi să-l lăsăm așa, doar să plătim factura pentru o perioadă. Doar nu puteam să memorez toate numerele astea afurisite. Sau cel puțin asta i-am spus tatălui meu când mi-a făcut scandal că le-am notat.

Mi-a spus să am grijă ce vorbesc și pe urmă m-a lăsat în pace.

Armonie în familie, numele tău e Anderson!

Receptorul sună la ureche. O dată. De trei ori. De cinci ori.

Tata nu era acasă, sau lucra pe afară și nu a răspuns. Mi-a trecut prin gând să chiulesc de la restul cursurilor, dar tata s-ar fi enervat și mi-ar fi ținut iar un discurs despre importanța școlii. Dacă îndrăzneam să-i demonstrez că școala nu însemna totul și că nu învățam în liceu cum să exorcizez o cameră sau să-i vin de hac unui zombi, atunci îmi ținea altă prelegere despre cum ar trebui eu să mă comport ca un copil normal.

Doar pentru că el vâna creaturi fantastice nu însemna că aveam dreptul să lipsesc de la școală. Nici vorbă de așa ceva! Chiar dacă fără mine el nu prea vedea mare lucru, căci „harul”, așa cum îl numea bunica, fusese transmis doar pe linie maternă. Și ce mai har! Nu mi-am dat seama dacă asta însemna că ești „nebună” sau doar „ciudată”. S-ar putea spune că juriul încă mai deliberează asupra chestiunii.

Tata nu a părut niciodată trist sau nefericit că nu avea astfel de puteri. Și nici bunica n-a promovat prea mult ceea ce numea ea „să-ți plângi de

milă” și nu pot să mi-o imaginez altfel nici când era tata mic. Oricât de ciudat ar părea să mi-l imaginez pe tata deșirat și adolescentin, stau drept dovadă pozele. Bunica avea o grămadă de poze.

Am pus receptorul în furcă după ce l-am lăsat să sune de cincisprezece ori și am rămas holbându-mă la telefon în timp ce-mi rodeam pielea de la o unghie. Mă durea al naibii de tare și geanta grea îmi lăsase pe încheieturile degetelor de la mâna stângă răni care făcuseră coajă. Celelalte fete nu au tați care să țipe la ele să strângă din dinți când le doare, să lovească mai tare, să intre și să-l omoare, să-l omoare odată! Celelalte fete n-au umplut niciodată termosul cu apă sfințită și nici n-au pasat muniții printr-o fereastră în timp ce tații lor încercau să țină la distanță niște creaturi care mișunau ca niște gândaci mutanți giganti. Așa se întâmplase la Baton Rouge și fusese nasol de tot. A trebuit să-l duc pe tata la spital și să inventez o minciună când m-au întrebat de ce-i lipsește o bucată din gambă.

Uneori era greu să-ți dai seama unde se terminau minciunile pe care trebuia să le spui celor din lumea normală și unde începeau bazaconiile care erau la ordinea zilei în Lumea Reală. Există atâta activitate paramilitară care răzbate din Lumea Reală, încât taurul macho care fornăie furios atinge proporții epice.

Telefonul suna în continuare.

— Băga-mi-aș picioarele, am șoptit printre dinți.

Oricum nu mă auzeam din cauza zarvei care răsuna dinspre cantină. Nici măcar nu mi-am recuperat fisa de cincizeci de cenți, mi-o înghițise aparatul.

Am rămas o clipă locului, uitându-mă la telefon, ca și cum aparatul din fața mea ar fi putut brusc să vină cu vreo idee bună. În școală mirosea a lână udă și beton umed, a covoare de formaldehidă și a respirația a două mii de copii. Ca să nu mai vorbesc de miros de picioare transpirate și de mâncare ca de la McDonald. Miros specific de școală. E cam la fel peste tot în State, cu ușoare variații regionale în ceea ce privește mirosul de picioare transpirate și restaurantele unde se servesc feluri de mâncare din carnea animalelor lovite de mașini.

Zgomotul care venea dinspre cantină mă deranja la urechi. Mă durea capul, de parcă aș fi avut una din migrenele mamei. Mi-era foame, dar gândul de a intra în cantină și de a mă înghesui la coadă, urmând să-mi caut apoi un loc unde să mă așez și unde să nu fiu nevoită să mă uit la nimeni sau să împart masa cu vreun tâmpit, mi se părea prea multă bătaie de cap.

Dacă m-aș duce acasă și l-aș găsi pe tata, sigur mi-ar ține Discursul lui. Dacă nu l-aș găsi, aș sta să-l aștept și mi-aș face griji. Dacă aș rămâne la ora de geometrie și aș rezista până la desen, aș lua-o razna, chiar dacă ora de desen era în general cea mai plăcută parte a zilei. Și nici să nu aud de pierderea de timp numită „cultură civică”. Învățam mai multe uitându-mă după-amiaza la CNN. Asta dacă civică înseamnă „o gloată de laudăroși cu coafuri scumpe cărora le place să se audă vorbind”.

Niciunul dintre cursurile astea nu te învăța nimic real. Aș fi vrut mai degrabă să fiu cu tata la pândă sau să facem ce numea el „culegere de

informații” – să mergem la magazinele cu obiecte oculte sau în baruri, locuri unde se adunau oamenii care cunoșteau Lumea Reală, cea întunecată, și care vorbeau în șoaptă la un pahar.

Cum era de exemplu ceainăria din New York unde mergea vechiul prieten al tatălui meu, August, unde nu știi cum să intri mai repede și tot la fel de repede îți dorești și să ieși. Sau barul din Seattle unde proprietarului îi cresc colți din maxilarul inferior și are o față lată și plină de negi care-l face să semene cu o arătare ce trăiește sub poduri și se hrănește cu capre. Sau clubul de noapte din Pensacola unde lumina stroboscoapelor proiectează chipuri îngrozite pe podea. Și magazinul de țară, de pe drumul lăaturalnic de lângă Port Arthur, unde femeia care stă într-un balansoar pe verandă are tot ce-ți trebuie într-o pungă de hârtie și unde praful lasă dungi pe fereastră și lucește chiar și noaptea. Sunt astfel de locuri pretutindeni, unde poți să cumperi lucruri care n-ar trebui să existe sau care nu există de fapt.

Asta dacă ești dispus să plătești. Uneori cu bani. De cele mai multe ori cu informații. Și câteodată cu ceva mai puțin palpabil. Favoruri. Amintiri.

Chiar suflete.

Poate aș putea să descopăr singură un astfel de loc, să-i găsesc tatălui meu un loc bun unde să se informeze. Bodegile unde vin cei din Lumea Reală sunt ascunse de lumea normală, dar mie îmi sar mereu în ochi. Cred că din cauză că bunica mă pune mereu să joc Ce e pe masă?

— Jocul în care închideai ochii și încercai să-ți amintești tot ce pusese ea pe masă la prânz sau la cină, ce pusese în conserve sau ce cususe.

Era oricum mai bine decât să suport poverile pe care trebuiau să le îndure cei de-o vârstă cu mine. Așa că m-am întors și-am luat-o în direcție opusă, spre ușile care duceau afară către terenurile de fotbal și baseball. Aș putea s-o iau de-a curmezișul și poate să mă strecur prin pădurice – Foley e una dintre școlile cu campus deschis, o raritate în zilele noastre. Aveam cei douăzeci de dolari de rezervă, care-mi ajungeau să merg la o cafenea sau un restaurant unde nimeni nu m-ar deranja înainte să-mi iau o mină serioasă și să plec ghidându-mă după intuiție.

Frigul de afară îmi biciuia obrajii deja amortiți. Încă mai simțeam gust de fier în gură, ca și cum aș fi supt o monedă. Am pornit la drum cu capul în jos, călcând peste buruienile înghețate care-mi trosneau sub picioare. Nasul începu imediat să-mi curgă.

Ce alegere grea! Să chiulesc de la școală și să-mi înghețe fundul, sau să mă întorc înapoi unde e cald și unde mă plictisesc de moarte?

— Hei! Hei, tu!

M-am făcut că n-aud, ștergându-mi nasul cu manșeta bluzonului cu fermoar. În spatele meu se auzea scârțâit de pași. Nu mi-am băgat capul între umeri – așa te dai de gol că ai auzit când te-a strigat. Dacă era vreun profesor, trebuia să inventez un motiv pentru care eram afară la ora asta.

Am început să mă gândesc ce să-i spun, să-mi exersez mușchiul care se ocupă cu inventarea de minciuni.

Ar trebui să existe un curs pe tema asta. Cine l-ar preda? Mă întreb dacă ar mai fi nevoie ca evaluarea să se facă folosind curba lui Gauss.

— Hei! Anderson!

Vocea era prea tânără ca să fie a vreunui profesor. Și era o voce masculină.

La naiba! Țsta-i norocul meu. De obicei, bătașii nu se pun cu mine, dar nu se știe niciodată. Mi-am înfipt călcâiul în pietriș și m-am rotit spre el ridicând capul. Părul îmi venea în ochi, deși era mai mult îndesat în glugă.

Era tipul goth de la cursul de istorie. Era prea înalt și haina lungă și neagră fâlfâi când se opri brusc. Își ridicase din nou gulerul și gerul de afară îi înroșise nasul și obrajii, care erau acum roșii ca cireașa și se ițeau de sub claia de păr vopsit negru. Respiră zgomotos câteva clipe și pieptul lui îngust se văzu ridicându-se sub tricoul cu Black Sabbath. Mă cerceta printre șuvițele de păr care-i cădeau peste ochi. Avea ochii de un verde deschis, o culoare ciudată, și șuvițele negre îl împiedicau să vadă prea bine. Peste câțiva ani, probabil că o să fie frumușel foc, cu ochii lui verzi care contrastau cu părul negru, des și ondulat.

Acum însă era în perioada aceea când băieții arată caraghios, când fiecare parte a corpului parcă ar fi scoasă din alt catalog cu părți ale corpului uman. Săracul de el!

Am așteptat. Într-un final, și-a recăpătat suflul.

— Vrei o țigară?

— Nu.

lisuse, nu!

Avea o față drăgălașă, de copil, pe care probabil majoritatea băieților ar scuipa-o dacă ar vedea-o în oglindă. Doar nasul și pomeții contrastau cu aspectul general. Genul de față cu care se pricopsesc unii metiși dacă nu au noroc. Părea un puștan de doisprezece ani, doar că era foarte înalt. Părul era probabil o încercare să pară că avea „șaisprezece ani, pe bune”. Era încălțat cu niște bocanci drăguți, cu fier în bot, lungi până la genunchi, care se legau cu șireturi. Ca ținuta să fie desăvârșită, își pusese un crucifix răsturnat la gât, care îi atârna de un lanț de argint pe pieptul osos.

Am făcut un pas înapoi și m-am uitat din nou la el. Nu. N-avea nimic care să mă ducă cu gândul la Lumea Reală. Nu credeam să aibă, dar e mai bine să verifici. Mai bine să verifici de două ori și să respiri ușurat decât o singură dată și să ți-o iei peste ochi. Așa spune tata.

Tata. Oare plecase deja? E încă lumină afară, probabil că n-a pățit nimic. Dar nu-mi plăcea senzația de greutate pe care o simțeam în piept.

Tipul din fața mea se scotoci în buzunar și scoase un pachet mototolit de Winston. Ridurile din colțurile ochilor se încrețiră. Cel puțin n-a avut ghinionul pe care-l au mulți metiși, care par că mijesc mereu ochii, gata să se ia la bătaie cu Clint Eastwood

— Vrei? Întrebă el din nou.

La naiba! Mă holbam la crucifixul de la gâtul lui. Avea oare habar ce însemna asta? Sau cât de repede ar putea lucrul ăsta să-l bage în belea în anumite locuri?

Probabil că nu. Din cauza asta Lumea Reală e așa cum e: pentru că lumea normală crede că doar așa se poate.

— Nu, mersi.

Aș vrea o cană de cafea și un sendviș dublu. Vreau să mă așez undeva și să desenez. Vreau să gădesc un loc unde să nu pătrundă lumina soarelui și unde să nu mă simt ca de pe altă planetă. Lasă-mă naibii în pace. Ar fi trebuit să-i spun tatălui meu despre bufniță.

Conștiința mă muștră.

— Îmi pare rău pentru ce ți-a făcut Bletchley.

El ridică din umeri, cu o mișcare rapidă, ca de pasăre. Semăna într-un tot cu o pasăre, de la nasul ca un cioc care contrasta cu fața lui de copil, cu tenul caramel, până la nervozitatea degetelor. Scoase o țigară din pachet și o brichetă Zippo argintie, își aprinse canteroasa, expulza un nor de fum pe gură și îl apucă imediat un acces de tuse.

Iisuse! Uite cum stau eu aici cu tipul ăsta goth mișto și-mi îngheață fundul. Unele zile sunt mult mai proaste ca altele. Fără glumă.

— Nu-i nimic, spuse el când reuși să vorbească din nou. E o cățea. Așa face tot timpul.

Mă bucur să aflu că n-am întrerupt cursul firesc al evenimentelor. Stăteam în fața lui și nu știam ce să mai spun. M-am mulțumit să ridic și eu din umeri.

— OK, ne mai vedem.

— Ai de gând să chiulești? Veni lângă mine, fără să-i pese că eu o luasem la picior. Văd că ai pornit-o deja cu dreptul.

Lasă-mă în pace!

— N-am chef să-mi bat capul cu școala azi.

— OK. Știu eu un loc. Știi să joci biliard? Trase un fum din țigară și reuși de data asta să nu se mai înece. Eu sunt Graves.

Nu-mi amintesc să te fi invitat să mergi cu mine.

— Știu. Am coborât privirea în pământ, bătând pasul pe loc. Dru.

Și să nu îndrăznești să întrebi de la ce vine.

— Dru, repetă el. Ești nouă. Ai venit acum vreo două săptămâni, nu? Bine ai venit la Foley!

Nu faci decât să spui lucruri al naibii de evidente și să-mi faci o întâmpinare în stil suburban. Deocamdată nu vedeam cum aș fi putut să scap de el, așa că am scos un sunet de încuviințare. Am traversat terenul de fotbal într-un tandem ciudat, el încercând să facă pașii mai mici din respect pentru faptul că nu aveam picioare de greiere ca el. L-am măsurat în timp ce mergeam. Concluzia era că dacă ne-am fi bătut, cred că eu aveam șanse mai mari de câștig. Nu părea prea puternic.

Și totuși mă plimbam prin pădure cu un tip pe care nu-l cunoșteam. M-am uitat pe furie la mâinile lui și am tras concluzia că era posibil ca puștiul să fie de treabă. Cel puțin puteam să-l bat dacă încerca ceva și păduricea nu era prea mare.

Tipul încercă din nou să facă puțină conversație.

— De unde ești?

De pe o planetă foarte îndepărtată. Unde coșmarurile sunt reale.

— Din Florida.

Mereu mi se punea întrebarea asta, mai devreme sau mai târziu. Uneori, mai ales când eram mai mică, mințeam. De cele mai multe ori spuneam că locuisem dintotdeauna în ultimul loc unde fusesem.

Oamenii, de fapt, nu vor să afle nimic despre tine. Vor doar să te încadrezi în tiparele lor deja formate. Te cataloghează în primele două secunde și devin agitați sau se supără dacă nu corespunzi judecății lor pripite. În privința asta, lumea normală seamănă cu cea Reală – totul depinde de ceea ce oamenii cred că ești. Află ce cred ei, nu le înșela așteptările, și n-o să întâmpini nici un obstacol.

— Mda, după accent, pari de undeva din Sud. E o schimbare mare pentru tine, nu? Aici o să ningă.

O spuse ca și cum ar fi trebuit să-i fiu recunoscătoare că mi-a zis. Cureaua genții îmi intra adânc în umăr. Am încercat să nu schițez nici un gest, să nu las să se vadă că mă durea.

Ba nu am accent sudic. Semăn puțin la vorbă cu bunica, dar nimic mai mult.

— Mersi că m-ai avertizat.

Nu m-am ostenit să ascund sarcasmul din vocea mea.

— N-ai pentru ce. Primul pont e gratis.

Când am ridicat ochii spre el, am observat că zâmbea sub claua de păr. Aproape că nici nu i se mai vedea fața din cauza părului. Nasul subțire și mândru se lupta din răspuțeri totuși să iasă la iveală. Părea că-i era foarte frig. Nici măcar n-avea mănuși.

Preț de-o secundă am cochetat cu ideea de a-i spune ceva. Bună. Eu sunt Dru Anderson. Tata s-a țicnit de-a binelea după ce a murit mama și acum merge din loc în loc să vâneze ciudățeniile nopții, să omoare creaturi pe care le găsești doar în basme și povești cu fantome. Îl mai ajut și eu când pot, dar de cele mai multe ori sunt o povară, chiar dacă pot să spun unde e probabil să se afle orice creatură inumană din orașul ăsta. Chiulesc de la școală pentru că n-o să mai fiu aici peste trei luni. Nimic nu contează.

Însă m-am trezit zâmbindu-i și eu.

— Ar trebui să porți mănuși.

El se uită la mine, dându-și la o parte părul din ochi cu o mișcare a capului. Acum am văzut că avea ochii verzi cu firisoare maronii și aurii prin ei și că erau generos tivți cu gene negre și dese, ochi care-și schimbă culoarea. Băieții au parte mereu de cele mai mișto gene; parcă ar fi un fel de lege cosmică. Și copiii mețiși mai sunt ajutați în privința asta și de genetică. Atunci când o să i se mai împlinescă nasul și n-o să mai fie așa de rotund la față, fetele or să se dea în vânt după el. Poate că o să i se urce chiar la cap.

— Strică imaginea, spuse el.

În urechea stângă luci ceva argintiu, un cerceș probabil pe care nu puteam să-l văd prea bine.

— O să îngheți tun.

Ajunsesem la marginea terenului de fotbal și el trecu în față și o luă la dreapta, pe o potecă prăfuită. Crengile goale ale copacilor se împleteau deasupra noastră și mirosul sec al frunzelor căzute îmi gâdilă nasul. Grămada

de cărămizi, școala pe care o lăsam în urmă, avea să dispară în curând din raza noastră vizuală, și lucrul ăsta mă făcea mai fericită decât fusesem toată ziua.

Graves răsuflă cu zgomot și-și dădu părul pe spate, trăgând din nou din țigară. Când expiră, fumul rămase o clipă suspendat în aer, luând forma unei pene. Am clipit ca să-mi limpezesc ochii și imaginea se risipi.

— Ei, spuse, trebuie să rabzi la frumusețe. Gagicile nu se dau în vânt după tipii care poartă mănuși.

Pun pariu că gagicile nu se dau deloc în vânt după tine, aici în Stepford, în orașul ăsta amărât.

— De unde știi?

Am călcat peste o rădăcină și geanta mi se izbi de șold

— Știu eu. Îmi aruncă o privire peste umăr, și aproape că nici nu i se vedea rânjetul de păr. Nu mi-ai zis dacă-ți place să joci biliard.

— Nu, nu-mi place.

Mă simțeam din nou puțin vinovată. El încerca să fie drăguț cu mine. Există câte un specimen în fiecare școală. Unul care crede că are șanse mai mari cu fetele nou-venite.

— Dar azi o să te bat la fundul gol.

M-am hotărât să mai aștept până să caut locul unde se întâlneau pasionații de paranormal. Probabil că tata mi-ar oferi o altă versiune a Discursului dacă m-aș duce să-l caut singură. S-a întâmplat o dată în Dallas, când m-a găsit stând de vorbă cu un spiriduș, o creatură cu urechi ascuțite și ochi bulbucați, și făcându-ne cinste unul altuia cu pahare cu cola. Atunci aproape că și-a ieșit din fire...

— Bine. Nici măcar nu părea să se simtă jignit Dacă poți, Dru.

M-am gândit dacă să-i spun că tata mă învățase să joc biliard când rămăsesem fără bani, dar m-am hotărât să nu-i zic. Poate că dacă-l făceam să se simtă stânjenit, mă lăsa în pace.

Capitolul 2

Am ajuns acasă puțin după ora cinci, cu autobuzul care m-a zdruncinat tot drumul din centru până acasă. Graves voise să mai rămân să mai jucăm biliard, dar localul - un club de biliard pentru toate vârstele, cu tonomat și terenuri interioare de tenis și baschet - era prea zgomotos și plin de mirosuri ciudate și gemea de puști care ar fi trebuit să fie și ei la școală. Așa că am șters-o cât am putut de repede și am fost nevoită să ghicesc autobuzul care să mă ducă acasă. Sunt obișnuită să mă descurc cu transportul în comun în aproape orice parte din America, și aici chiar era un sistem bine organizat.

Camioneta tatălui meu nu mai era în fața casei, dar lăsase lumina aprinsă în bucătărie și un bilet lângă care era o bancnotă de cincizeci de dolari.

Nu mă aștepta. Comandă o pizza. Întâi teme și pe urmă televizorul, puștoaico, și fă-ți exercițiile kata. Te iubesc. Tata.

Alți tați erau în carne și oase la cină, al meu îmi lăsase o bancnotă de cincizeci de dolari și un bilet în care-mi amintea să-mi fac niște afurise de exerciții kata.

Oricum mi-era frig, așa că mi-am aruncat geanta în bucătărie și m-am năpustit în garaj. Ușa mare cu balamalele rupte zăngănea, tachinată de vânt. Geanta grea scârțâi puțin, balansându-se. Mi-am dat haina jos și am început să tremur pe pardoseala de ciment.

Tatălui meu îi plăceau karatele și era destul de solid, iar acestea erau o alegere bună pentru el. Dar eu am constituția firavă a mamei mele, numai că ea își lucrase bine mușchii pieptului și avea șolduri frumos curbate. Eu sunt colțuroasă, cu excepția sânilor, și dacă mă întrebi pe mine, e mai mare daraua decât ocaua, mai ales când e vorba de băieți. Nu am masa musculară de care e nevoie ca să încasezi un pumn cu toată forța.

Așa că, pentru mine, e bun tai-chi-ul și ce numește tata când e treaz „Regulile de bază ale luptei murdare”, sau „Șase metode tari să-i vii de hac unei jigodii”, așa cum spune după ce bea câteva pahare de Jim Beam. Mie îmi place tai-chi-ul. Îmi place cum se leagă fiecare mișcare de cealaltă, încet, și respirația care calmează totul. Dar asta nu înseamnă că e ușor. Genunchii trebuie să fie mereu puțin îndoțiți și, după un timp, îți termină tendoanele și cvadricepsii. Dar tot e frumos.

Împinge-trage. Desfă coama calului. Prinde coada rândunicii. Încălzită și relaxată, simțindu-mă puțin mai bine, am tras aer în piept și l-am dat afară, reușind să fiu cât de liniștită cred eu că e posibil să fii. Lumea de afară se făcu simțită imediat ce am deschis ochii. Am început din nou să-mi fac griji pentru tata, înainte chiar de a deschide ușa de la bucătărie. Am intrat cu zgomot, tropăind exagerat, căci asta e singura metodă de a umple o casă goală.

Am căutat prin frigider și m-am hotărât în cele din urmă să mănânc un castron cu Cheerios. Înfulecasem o felie de pizza unsuroasă la clubul de biliard și gândul de a mânca iar brânză cu gust de carton nu-mi surâdea, chiar dacă era cu pepperoni. Așa că am înfulecat cerealele, am amestecat un pahar de cola cu puțin Jim Beam de la tata și am urcat în camera mea să mă întind în pat și să mă uit la lumina de pe tavan. Fiecare cameră e diferită și felul în care lumina de afară se reflectă pe ipsosul care e mânjit pe majoritatea tavanelor e unic. Aș putea probabil să descriu aproape toate casele unde am locuit după lumina care se reflecta pe tavan.

Cel mai mare dezavantaj al goanei tatălui meu după fantome era faptul că fiecare casă în care stăteam devenea sinistră când se lăsa seara. Noaptea este perioada când majoritatea creaturilor din Lumea Reală ies la joacă – și prin joacă se poate înțelege „să te distrezi puțin”, „să mergi la cumpărături, căci pe timpul zilei nu poți fiindcă lumina soarelui te arde ca flăcările iadului” sau „să le faci de petrecanie oamenilor imprudenți, mm-mm”. Alege ce vrei.

M-am învelit cu plapuma roșu cu alb a mamei, m-am culcușit ca un pui în cuib și am sorbit din paharul de cola până când mi-am simțit papilele gustative arzând puțin – turnasem jumătate cola, jumătate tărie, și după ceva timp a început să mă cuprindă o căldură plăcută. Ceasul clipea cu ochii lui roșii și mici în întunericul care se adâncea tot mai mult în colțurile camerei. Vântul făcea ușa de plasă care dădea spre veranda din spatele casei să zdrăngăne.

Când locuiam în vreun apartament, mă jucam ascultând zgomotele din clădire; îi auzeam pe ceilalți locatari cum se întorc acasă și-mi imaginam povești despre ei. În majoritatea blocurilor nu e liniște niciodată, dacă stai să ascuți cu atenție. După un timp, începi să te familiarizezi cu zgomotele și surprinzi ritmul fiecărei vieți în parte care își aduce contribuția la formarea melodiei cu titlul Acasă. Într-unul din apartamentele în care am stat, tipul de vizavi cânta la violoncel în fiecare seară după cină. Îmi plăcea să-l ascult, chiar dacă tipul din capătul celălalt al coridorului își bătea nevasta o dată pe lună, când trebuia să plătească chiria.

Casele sunt altfel. Scârțâie ca și cum ar vorbi, încep să murmure când se lasă noaptea. O casă goală la lăsarea serii începe să vorbească, oricât de nouă ar fi. Înainte, puneam muzică și n-o mai auzeam, dar după un timp, gândul că s-ar putea să nu aud dacă se strecura vreo creatură pe coridoare a început să mă macine.

Când vezi fel și fel de arătări și poltergeisti în culori vii, reale, începi să te gândești și la asta.

Așa că de cele mai multe ori când tata lipsea noaptea, ascultam zgomotele casei și așteptam. Noaptea devine stranie când aștepti pe cineva să se întoarcă acasă. Am văzut grozavii la televizor de nu-ți vine să crezi, lucruri care se întâmplă doar când ești singur și nimeni nu poate să confirme ceea ce ai văzut. O dată, tata m-a găsit ghemuită pe podea în casa mobilă pe care o închiriasem în Byronville, cu mâna încleștată pe o bătă de baseball și dormind buștean în timp ce la televizor rula în reluare un episod din Zona Crepusculară, cu volumul dat tare. Mâncasem niște mâncare sempreparată la casele și părul îmi intrase în tăvițele goale. După acest episod, m-a pus să-i promit că n-o să-l mai aștept și o să mă duc la culcare, dar asta însemna doar că adormeam în șezut în pat, făcându-mi o mulțime de gânduri negre.

Lucrurile pot să ia o întorsătură foarte urâtă. Așa se întâmplă mereu în lumea normală, iar în Lumea Reală singura diferență este că e vorba de creaturi cu colți și gheare care se mișcă cu o agilitate fantastică. August numea asta „Incidentul”. Tata îi spunea „dusul pe copcă”. Juan Raoul de la Hoya-Smith îi spunea „ghinion nenorocit, soartă blestemată, mala suerte, chingada.”

Nu știam pe urmele cui era tata de data asta. Nu scosese o vorbă pe drumul dinspre Florida încoace. Asta era puțin neobișnuit – în mod normal, mă puneam să caut tot soiul de informații stranii prin cutiile cu cărți vechi cu coperti de piele pe care le luase din diferite locuri pe unde fusese. Sau să-l ajut să facă gloanțe și să ascuță cuțite, în vreme ce îmi spunea ideile lui și voia să afle și părerea mea, sau mă testa cu întrebări despre diverse strategii. Probabil că sunt singura fată de șaisprezece ani pe o rază de cinci sute de kilometri care știe să facă diferența dintre un poltergeist și o fantomă adevărată (pont: Dacă poți să-l dezintegrezi cu acid nitric sau dacă aruncă în tine cu alte porcării de fiecare dată, e un poltergeist), sau să-și dea seama dacă un medium este impostor (împunge-l cu un ac din fier adevărat). Cunosc cele șase semne ale unei prăvălii veritabile de obiecte oculte (Numărul 1: proprietarul zăvorăște ușa înainte de a discuta despre Treburile

Reale) și cele patru lucruri pe care nu le faci niciodată când ești într-un bar cu alți oameni care cunosc partea întunecată a lumii (unul dintre ele este să nu pari slab). Știu cum să am acces la informațiile publice și cum să mă dau pe lângă funcționarii de la tribunale (un zâmbet și o haină potrivită fac minuni). Mai știu și cum să sparg fișierele redacțiilor de ziare, rapoartele poliției și un fel de baze de date ale statului (regula de bază: Să nu te prindă nimeni! La mintea cocoșului!).

Să știți, chiar dacă ai o intuiție extraordinară, nu poți să te duci pur și simplu la cineva și să-l întrebi despre exorcistul local sau despre ultima crimă neelucidată care a fost comisă într-o noapte cu lună nouă. Nici nu poți să-i întrebi despre casele bânuite care servesc drept punct nodal sau despre locul unde se adună vârcolacii – și unde burgerii nu sunt făcuți în sânge, ci carnea e chiar crudă și se servește în grămezi însângerate.

Uneori trebuie să cercetezi mai adânc ca să găsești tiparul din spatele evenimentelor care celorlalți oameni li se par a fi doar niște întâmplări nefericite.

Fă rost de informații și o să găsești și tiparul, spunea bunica. Dacă găsești tiparul, găsești și prada, spunea tata.

Și tot el spunea: Nu lăsa toate poveștile fantasmagorice să-ți întunece logica. Mereu spunea asta.

Mă întrebam unde era la ora asta. Am luat o gură de cola cu Beam. CD-playerul era în partea cealaltă a camerei, iar biblioteca din beton și placaj era goală. Nu erau decât hainele mele acolo. Mai era un morman de haine sub ea și husa CD-playerului în fața dulapului. În afară de saltele și noptieră, nu mai era nimic în cameră. Luxoasă casă mai era și Casa Anderson! Nu mai lipeam postere pe pereți și nici nu-mi mai căram cărțile sus. Nu merita efortul și tatălui meu nu-i păsa atâta timp cât aveam grijă ca rufele să fie spălate. Spre eterna mea ușurare, de câțiva ani renunțase și la apret. Anii petrecuți în armată îl făcuseră să fie dependent de spray-ul de amidon, dar eu am refuzat categoric să mă mai ating de chestia aia un timp. Într-un final, a renunțat și el s-o mai facă și m-am abținut cu stoicism să nu-i demonstrez că nu era sfârșitul lumii.

Și mai spune lumea că maturitatea e caracteristică doar adulților!

Casa era goală. Începuse să vorbească, gema și scârțâia pe măsură ce vântul de-afară se întetea. Oriunde ai fi, aerul se schimbă în pragul înserării. Uneori e dulce și domol, sau șuieră cât să te facă să fii fericit că ești înăuntru, ghemuit la căldură.

Când urmează însă să se întâmple ceva rău, e altfel. Se aude un geamăt care pare slobozit de-o gură cu dinți mari de sticlă.

Așa se auzea vântul și în seara asta. Speram ca tata să se întoarcă curând. După ce am terminat de băut ce aveam în pahar, am scos din geantă un creion și o foaie și-am început să desenez. Liniile lungi și frânte au luat forma unui stânjenel dantelat, una dintre florile preferate ale bunicii mele. M-am concentrat asupra desenului, hașurând texturile diferite ale petalelor, imaginându-mi culorile – movul vibrant, albul ca zăpada și verdele tulpinii. Desenasem o mulțime de stânjenei, mai ales după moartea mamei, și bunica

îmi aducea mereu o foaie și un creion ca să-mi fac de lucru în timp ce ea lucra în gospodărie.

Când mă gândesc la perioada care a urmat imediat după moartea mamei, când tata a dispărut de acasă pentru prima oară, sunt năpădită de o grămadă de senzații: mirosul hârtiei, zgomotul pe care-l făcea bunica atunci când freca ceva în bucătărie – tot timpul deretica prin casă – se amestecă cu senzația pe care mi-o dădea creionul ținut în mână. Bunica spăla mereu podelele cu apă de păducel sau ștergea geamurile, plus celelalte treburi pe care trebuia să le facă în fiecare zi ca să țină gospodăria în picioare. Strângea ouăle, dădea de mâncare la porci, tăia lemne. Nici acum nu pot să trec pe lângă o casă fără să caut din ochi cel mai potrivit loc pentru stocarea lemnului, iar înainte să sparg ouăle le învârt întotdeauna o dată în sensul acelor de ceasornic.

Nu știu cum reușea, dar casa era mereu curată ca lacrima și podelele și geamurile frecate cu tot felul de soluții – cu miros de păducel, sorb, scoruș-de-munte, uneori coada-șoricelului sau lavandă. Peste tot erau atârinate funii de usturoi sălbatic și ceapă, și bunica lucra până noaptea târziu la roata de tors, iar bufnetul înfundat și uruitul acesteia îmi pătrundeau până în piept, în timp ce adormeam plângând de dorul tatălui meu, când voiam să vină mama, speriată și singură, neînțelegând ce se întâmplă.

Ce înțelege un copil de cinci ani despre moarte? Sau când aude „pentru totdeauna”? Sau chiar și când îi spui „o să mă întorc curând”?

Se întuneca de-a binelea. Ceasul clipea întruna. M-am dat jos din pat să mă duc la baie de câteva ori, înfășurată în plapumă. Am coborât o dată la parter să-mi iau încă o cola cu Beam. Tata o să-mi țină iar un Discurs – probabil cel despre Alegeri Responsabile și Maturizare și despre cum la mine nu era nici pe departe cazul. Asta dacă-și dădea seama că beam de câte ori era el plecat. Dar de vreme ce și el se servea destul de des, nu cred că s-a prins vreodată.

Am continuat să desenez forme simple – veioza de pe noptieră, rafturile din bibliotecă și ușile dulapului. Apoi am schițat grămada de rufe din fața dulapului, având grijă să redau întocmai umbrele. Ceasul clipea mai departe. Am terminat și al doilea pahar de Beam stropit cu cola și am adormit cu creionul între degete, trasând o linie apăsată pe caietul din poală, deschis la o pagină nouă.

Când m-am trezit dimineață, tata tot nu venise.

INTERMEZZO.

Se făcea că tata străbătea un coridor lung. Era încălțat cu bocanci și călca atent. Betonul era brăzdat de linii întrerupte și alunecos din cauza pârlășurilor de grăsime și a băltoacelor formate de o substanță pe care e mai bine să n-o pomenesc. Tata pășea peste ele ca un puști care sare peste crăpăturile din asfalt, ca în jocul acela din copilărie.

Începuse să-mi bâzâie ceva în cap. Am vrut să deschid gura, să-i spun să n-o ia pe acolo, fiindcă o Creatură Invizibilă se uita la el. Dar coridorul era atât de lung și mi-era foarte greu să gândesc cu viespile care-mi bâzâiau în cap. Astea se distrau de minune săpând galerii în craniul meu. Zumzăitul lor

mi se răspândea în tot corpul, ca și cum aș fi călcat pe o sârmă ghimpată cu curent.

Înainte nu aveam prea des astfel de vise. În ultima vreme însă le aveam cam o dată pe lună, de obicei chiar înainte să-mi vină ciclul. Crampele abdominale și visele ciudate mergeau mână-n mână. Dar de data asta nu era visul obișnuit, în care zbor peste acoperișurile caselor, și nici cel mai înfricoșător coșmar care se termină cu mine în întunericul care parcă mă strânge, înconjurată de animale de pluș.

Nu. Visul ăsta era foarte colorat. Puteam să-i văd fiecare fir de păr din cap, firișoarele de culoarea lavandei din ochii lui albaștri, căptușeala de la haina lui preferată, kaki, și fiecare linie și crăpătură de pe bocancii lustruiți.

Deasupra noastră erau lumini de neon care zbârnâiau, ca un ecou al zgomotului idiot din capul meu. Din cauza asta nu puteam să vorbesc – sunetul ăsta distruge orice, așa cum puricii care apar pe ecranul televizorului când nu e emisie te fascinează pur și simplu și îți golesc brusc mintea. Nu poți decât să stai și să te holbezi. Ca și cum o creatură ți-ar devora creierul.

Timpul încetini, devenind elastic și flexibil. Fiecare pas dura un secol și până să apară în raza mea vizuală și ușa – o ușă de oțel simplă, cu neanele care zbârnâiau deasupra – viespile nu numai că mi se târau prin oase și prin creier, dar îmi atingeau acum și pielea cu piciorușele lor mici și moi care mă furnicau.

În spatele ușii era ceva care mirosea a fier și întuneric rece, ca un fior de gheață pe șira spinării. Era același sentiment pe care-l avusesem în casa demolată de la periferiile orașului Chattanooga, prima dată când lucram cu tata, chiar înainte ca un poltergeist să înceapă să arunce cu cioburi mici de sticlă cu destulă putere încât să le înfigă în peretele de rigips putred, scoțând niște sunete ca și cum cineva ar fi țuguiat din buze.

Sau ca în orașelul ăla din Carolina de Sud unde regele voodoo local trimisese zombii pentru că tata se amestecase în treburile lui, dezlegând blestemele pe care acesta le aruncase asupra celor care-i stăteau în cale sau care nu-i dădeau ce voia. A trebuit să folosesc fiecare tehnică de apărare împotriva blestemelor pe care o învățasem de la bunica și niște lucruri pe care le știam din cărți ca să dezleg câteva dintre blestemelor vechi și grele, iar tata a pierdut ceva sânge ținându-le piept zombilor. Fusese urât de tot.

Senzația pe care o aveam acum era mai rea. Mult mai rea.

Nu intra acolo, voiam să-i spun. E ceva înăuntru. N-o face.

Tata înainta și bâzâitul se întetea atât de mult încât mă făcu să mă cutremur din toată ființa. Visul se scurgea ca cerneala colorată pe hârtia udă și, când îl vedeam pe tata cum se depărtează tot mai mult, am încercat din rășputeri să spun ceva, orice, ca să-l avertizez.

El nici măcar nu-și ridică privirea. Se îndreptă spre ușă și visul se termină, ca obiectivul unui aparat foto care se închide, înghițit de întuneric.

Încă mai încercam să strig când tata întinse mâna liberă încet, ca un somnambul, și răsuci clanța. Din întunericul din spatele ușii răsuna un râset care nu se mai oprea...

Capitolul 3

M-am trezit brusc, zvâcnind, ca și cum mi s-ar fi scurs prin vene, cu viteză maximă, cinci cești de espresso. Strânsesem creionul în pumn până se ruptese și rămăsesem cu mâna încleștată pe cele două jumătăți. Îmi simțeam capul ca o bilă de bowling strivită între degetele unui uriaș. Am gemut, clipind ca să mă dezmeticesc. Lumina cenușie care pătrundea pe fereastră era goală, sterilă și infinită.

Casa era ca o peșteră rece și încremenită.

M-am ridicat în șezut, simțind cum îmi zvâcnește capul și cum mă dor coastele. Adormisem și alunecasem într-o parte, cu spatele lipit de perete și caietul de desene mă apăsa în stomac. M-am frecat la ochi, simțindu-mă de parcă aveam o tonă de nisip în ei. Am ascultat, sperând să aud zgomotul centralei, respirația tatălui meu sau orice alt zgomot care să-mi dea de veste că se întorsese și că mișuna prin casă.

Nimic. Și alarma de la ceas era oprită. Îmi aminteam vag că mai devreme se întâmplase ceva. Îmi aminteam mult zgomot și pe mine dând din mâini, și creionul rupt care îmi intrase în palmă.

M-am ridicat din pat și am ieșit pe hol târșându-mi picioarele goale. Plapuma pe care mi-o pusesem pe umeri n-avea să-mi țină de cald. M-am îndreptat spre celălalt dormitor de la capătul holului, cel de lângă scări.

Ușa era deschisă, dar jaluzelele erau lăsate. Am tras cu ochiul înăuntru. Patul pliant al tatălui meu era la locul lui, ca și lada de metal. Lângă ușă era o cutie de lemn în care nu lăsa pe nimeni să-și bage nasul. N-am ridicat capacul. Patul nu era șifonat, și m-am gândit că nu dormise nimeni în el. Dacă arunca o monedă pe patul în care dormea tata, chiar și la cinci minute după ce se trezea, aceasta sărea mereu cât colo.

Nu-i nimic. E jos. A adormit iar cu capul pe masă. Sau e în sufragerie cu televizorul fără sonor, și se bandajează de zor. Coboară și uită-te! O să vezi. E acolo.

Însă inima-mi spunea altceva. Îmi bătea nebunește în piept, și cu fiecare bătaie simțeam un junghi în cap și stomacul mi se strângea. Am coborât încet, de parcă aș fi avut o sută de ani, ținându-mă de balustrada rece ca gheața.

Tăcerea era apăsătoare, aceeași senzație pe care mi-o dădea plapuma de pe umeri.

În sufragerie erau cutii peste tot și fotoliul meu pară portocaliu. Scaunul pliant al tatălui meu era la locul lui, așezat la un unghi calculat cu precizie față de televizor. Beculețul roșu al cutiei de cablu clipi și aproape că puteam și să-l aud, atât era de liniște.

Tata nu era în bucătărie. Vasele murdare erau tot grămadă în chiuvetă și casa era rece. Am ieșit pe hol târându-mi picioarele și am dat drumul la căldură.

Centrala se trezi la viață cu zgomot. Răsună atât de tare în liniștea mormântală, încât am tresărit, trăgând și mai mult în jurul meu plapuma mamei cu imprimeul unui răsărit de soare. Apoi am străbătut holul încet, ca într-un vis, spre ușa de la intrare. Am deschis ambele yale și am crăpat-o puțin.

Frigul mă lovi cu puterea unui ciocan, făcându-mi ochii să usture și tăindu-mi răsuflarea. Curtea din fața casei era acoperită de un veșmânt alb, și bucăți din gardul rupt zăceau îngropate sub nămeții de zăpadă grea și udă. Aleea era un covor imaculat.

Camioneta tatălui meu nu se vedea. Întreg cartierul moțăia sub pătura groasă și rece.

Cred că atunci am realizat cu adevărat ce se întâmpla. Am închis ușa, am încuiat ambele yale și am luat-o la fugă în sus pe scări, împleticindu-mă. Capul îmi zvâcnea și tot corpul mi se zguduia la fiecare pas. Am tropăit pe hol spre baie, unde am închis ușa și am început să icnesc deasupra toaletei. N-am eliminat nimic decât bilă, deși am icnit cu atâta putere încât mi-au dat și lacrimile. Simțeam că-mi ard ochii. M-am oprit și am început să plâng cu fruntea rezemată de porțelanul alb și rece al vasului de toaletă și am simțit dintr-odată nevoia acută de a face pipi. Aproape că m-am scăpat pe mine. În timp ce stăteam pe WC, mi-a venit din nou să vomit și m-am aplecat, încercând să înghit ce-mi venea în gură.

Nu știi cât a durat. Când s-a terminat, eram atât de epuizată, încât nu puteam să mă gândesc la mai multe lucruri deodată.

S-ar putea să se întoarcă, mi-am spus. Dacă mașina i s-a împotmolit în zăpadă? Se mai întâmplă. A rămas împotmolit undeva.

Doar că nu ninsese chiar atât de mult încât să se împotmolească în zăpadă. Camioneta lui era grea și sub bancheta din față avea și o cutie cu lanțuri antiderapante. Tata era prea precaut ca să lase ceva precum vremea să intervină în vreo operațiune de-a lui. Sau să-l împiedice să se întoarcă acasă, ca să mă ia.

Poate că a sunat și tu n-ai auzit telefonul că dormeai dusă.

Nici așa ceva nu era posibil. Tata n-ar fi sunat, ar fi venit direct acasă. Chiar dacă ar fi fost epuizat sau misiunea nu decurgea cum trebuia, ar fi venit să mă ia și am fi șters-o de aici. Se mai întâmplase așa. De când mă luase de la spital când murise bunica, se întorcea mereu după mine. Era un lucru de care eram la fel de sigură ca de răsăritul soarelui, sau de marea.

Deci înseamnă că a pățit ceva.

Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi, holbându-mă la blugii căzuți în vine. Chiloțerii de bumbac alb contrastau cu blugii bleumarin. Partea practică din mine, cea care spăla rufele și știa ce e în fiecare cutie, îmi șopti calmă, detașată: M-ai auzit, Dru? Ceva i s-a întâmplat.

— Știu, am șoptit.

Era singurul sunet care se auzi în afară de suspinele centralei. Inima îmi bătea cu putere. Șoapta păru asurzitoare. Simțeam un gust neplăcut în gură.

Deci i s-a întâmplat ceva. Poate că o să se întoarcă acasă.

Poate. Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să aștept. Trebuia să-l aștept. Dacă treaba mersese prost, ar fi venit să mă ia, ne-am face bagajele și am șterge-o imediat din oraș. Asta era procedura standard de operare. Vechea PSO, de făcut CMRP, IMP și VPA1. Toate inițialele paramilitare aliniate, un limbaj secret pe care niciunul dintre puștii de la școală nu erau nevoiți să-l învețe.

Și dacă nu se întoarce? Răspunde-mi, Dru, dacă nu se întoarce?

Încercam să nu mă gândesc la asta. Se întorsese mereu acasă, uneori în zori. Nu dispăruse niciodată noaptea și nici nu plecase dimineața fără să-mi lase un bilet. Mă suna să vadă ce fac. Așa făcea el de obicei.

Simțeam că-mi ard fruntea și obraji. Părul îmi era încâlcit. Aveam părul șaten-închis cu șuvițe aurii și creț, mai închis la culoare și mai aspru decât al mamei. Mă simțeam murdară. Coșul care-mi ieșise la tâmplă mă durea, ca de altfel tot corpul. Mațele îmi ghiortăiau. Mi-era foame.

M-am hotărât să mă ridic. Nu puteam să stau ghemuită pe toaletă o vecie. Tata avea să se întoarcă acasă; da, avea să se întoarcă. Și eu o să-l aștept.

Între timp, o să fac un duș. O să fac curățenie în casă ca să-mi dau de lucru și când o să se întoarcă acasă n-o să mai găsească mizerie. Așa, totul o să fie bine. E posibil să fie rănit sau obosit când se întoarce, așa că o să scot trusa de prim-ajutor și o să mă asigur că totul e pregătit pentru orice situație.

Da. Așa să faci, Dru. Asta o să rezolve totul. De minune!

M-am șters și m-am ridicat de pe WC, mi-am dat jos blugii și chiloții, și am mers târând după mine plapuma mamei înapoi în dormitor. Mi-am luat haine curate și m-am întors la baie să mă spăl.

Întâi fac un duș, apoi curat în bucătărie. După aceea, în living. O să scot trusa de prim-ajutor și o să o aprovizionez.

Da. Asta o să fac.

Și așa am și făcut.

Capitolul 4

După-amiază, mai târziu, a început să ningă din nou, cu fulgi mari și umezi, care cădeau rotindu-se din cerul de culoarea fierului bătut. Am ieșit în fața casei să mă uit pe alee, tremurând în puloverul verde de armată al tatălui meu. Eu nu am prea multe haine de iarnă. Aproape toată garderoba mea e alcătuită din haine de vară, de vreme ce petrecusem atâta timp sub Linia Mason-Dixon. Locuisem în sud cel puțin doi ani, în Caroline, Baton Rouge, Chattanooga, Atlanta și Florida. Dacă m-aș fi bronzat cât de cât în loc să mă ard, aș fi arătat și mai ciudat când am venit aici, unde sunt afurisiții de urși polari.

Mi-am lăsat capul pe spate și m-am uitat în sus, spre cerul infinit. Fulgii coborau rotindu-se din cerul întunecat, puțin mai mari decât o monedă de douăzeci și cinci de cenți și plini de apă. Mi se lipeau de părul care încă mai era umed de la duș. Puloverul tatălui meu mi-era mult prea mare și-i suflecasem mânecile. Și așa îmi acoperea pumnii pe care-i încleștam și-i descleștam. A trebuit să trag adânc aer în piept ca să-mi desfac pumnii înainte de a mă târî înapoi în casă.

Spălasem deja trei mașini de rufe și făcusem curat în bucătărie. Centrala era pornită și înăuntru era cald și plăcut. Mă apucasem să desfac cutiile din sufragerie, scoțând unele lucruri și aranjându-le. Luasem deja la mână o parte din stocul de muniții și ordonasem încărcătoarele în funcție de armele cărora li se potriveau. Tata urma să ungă armele în curând – se apropia perioada aceea din lună. E foarte important să îngrijești

echipamentul pe care-l ai, mai ales când vânezi creaturi care pot, mai mult sau mai puțin, să se pună cu aparatele complexe sau cu electronicele. Din cauza asta tata nu avea cu el un telefon mobil; acestea erau ca un magnet pentru poltergeisti și alte creaturi.

Încercam să nu mă gândesc la ele.

Stomacul îmi chiorăia și mă simțeam ciudat, ca și cum îmi răsuna o avalanșă de zgomote în cap. Băusem patru pahare cu apă de la robinet în decursul după-amiezii, sorbindu-le în vreme ce făceam tot soiul de treburi. Acestea îmi rezolvaseră toate neplăcerile, mai puțin vuietul din cap.

Lumina lăptoasă pătrundea pe fereastră. Jaluzelele erau ridicate. Din locul unde stăteam, se vedea o porțiune din curte și strada blocată. Câteva mașini reușiseră cu greu să-și croiască drum zornăind spre propriile curți, niciuna dintre ele nu derapase, căci toate erau echipate cu lanțuri.

Niciuna nu fusese a tatălui meu. Mă uitam de fiecare dată când auzeam crăntănitul zăpezii sub roți și scârțâitul lanțurilor sau uruitul motorului. Toate se îndreptaseră spre garajele lor călduroase, ignorând casa noastră izolată de la capătul aleii. Tata o alesese pentru că era solidă, dar și pentru că era mai retrasă față de celelalte, ceea ce e un lucru mai rar decât ai crede în Vestul Mijlociu, de vreme ce aveau atâta spațiu pe care ar fi putut să-l folosească.

Stăteam în genunchi și așezam ultimele încărcătoare în cutie, când am auzit o bătaie ușoară în geamul de la bucătărie.

Cioc-cioc. Cioc-cioc. Cioc-cioc-cioc.

Am simțit cum mă trec fiorii și mi se face pielea de găină. Am întors rapid capul și părul îmi intră în ochi. Azi nu se încrețise. Ca să vezi – când nu mă duc la școală, părul îmi stă bine.

Ce naiba s-a auzit? Nu era ușa de plasă care dădea spre verandă. Îi cunoșteam deja zăngănitul.

Tot mai aveam pielea de găină, ca niște țumburuși de gheață sub piele.

Cioc. Cioc.

Parcă erau niște bastoane cu vârf de cauciuc care băteau cu putere în geam. Mi se uscaseră gura și-mi amortiseră degetele. Apoi am simțit deodată un gust de portocale și sare în gură și am știut în acea clipă că urma să se întâmple ceva rău. Bunica îi spunea „aură”, dar pronunța mai ciudat și de-abia mai târziu am aflat ce voia să spună. Ca înaintea unei migrene, sau ca învelișul de lumină pe care bunica spunea mereu că poți să-l vezi în jurul oamenilor dacă ești înzestrat cu har.

În cazul meu, era mereu acel gust de portocale și sare. Dar nu de portocale adevărate. Nu pot să explic mai bine, dar cred că așa au gustul portocalele de ceară.

O, la naiba! La naiba!

Cel mai ciudat era faptul că mă simțeam atât de calmă. Lumina devenea din ce în ce mai slabă – chiar dacă zăpada reflecta lumina stâlpilor de iluminat. Afară se întuneca. Mereu mă aștept la o atmosferă ciudată în pragul înserării și oricum mă apucaseră tremuricii.

M-am ridicat, simțind cum picioarele mi se fac de lemn și tremură de parcă ar fi fost cutremur. Apoi am luat cuțitul lung de vânătoare al tatălui

meu care era pe o cutie pe care apucasem să o golesc pe jumătate. Sufrageria arăta de parcă fusese lovită de-o bombă; mi-am dat seama că golisem o cutie doar pe jumătate și trecusem apoi la alta. Gustul de portocale deveni mai puternic și răpăitul se auzi din nou, ca și cum cineva scrijelea geamul cu unghiile. Am apucat cuțitul așa cum mă învățase tata, cu lama lipită de antebraț, ținând strâns mânerul. Așa poți lovi adversarul în față cu mânerul și poți să-ți pui tricepsii și marele dorsal în acțiune – ăștia sunt unii dintre cei mai puternici mușchi ai corpului, mai ales dacă mai faci și flotări pentru triceps și tracțiuni pentru mușchii dorsali. Și dacă tai, pui și bicepsii la treabă, plus că astfel poți să controlezi mai bine cuțitul.

Nu face zgomot, Dru.

Acum îmi răsună în cap vocea tatălui meu. O șoaptă doar, ca și cum m-ar fi învățat cum să mă concentrez asupra unei ținte.

Nu face zgomot și folosește-te de perete ca scut. Vine dinspre bucătărie. Fă așa cum te-am învățat.

Am străbătut holul mergând pe lângă perete și înjurând cutiile înșirate de-a lungul lui. Lumina din bucătărie era aprinsă, proiectând pe hol un dreptunghi auriu care se întindea și pe primele trepte ale scării. Centrala se opri și răpăiala se înteți.

Cioc-cioc-cioc-cioc. Pauză. Cioc-cioc-cioc. Cioc-cioc. Îmi simțeam inima în gât, o bucată de carne care zvâcnea. Mușchii coapselor îmi tremurau ca și cum doar ce-aș fi terminat o cursă grea de alergări. M-am strecurat încet, fără zgomot, pe lângă perete, și am început să văd mici porțiuni din bucătărie.

Ceea ce nu ți se spune în astfel de situații – și aici mă refer la filmele de groază, care constituie în general un antrenament mai bun decât ai crede când te confrunți cu o situație de acest gen – este cum se contractă câmpul vizual, totul îngustându-se din ce în ce mai mult. Nu vezi prea mult și vederea laterală îți joacă feste. Ochii fug cu disperare în toate direcțiile, încercând să cuprindă totul, dar nu reușesc. Am pășit în dreptul scărilor, de unde se vedeau chiuveta, aragazul și o porțiune din masă.

La fereastra de deasupra chiuvetei nu era nimeni, ci era scaldată în lumina reflectată de zăpadă. Am respirat încet, încercând să fac cât mai puțin zgomot. Inima îmi zvâcnea în urechi ca un solo de tobe la căști. Gustul de portocale de ceară deveni și mai pregnant și dulceag. Acum simțeam gust de putregai.

Cioc. Cioc-cioc-cioc-cioc-cioc.

Ropotul de zgârieturi în geam se înteți, devenind aproape frenetic. Am intrat în bucătărie.

Ușa din spate era într-o parte a camerei, lângă bufet, iar scaunul tatălui meu era în dreptul mesei, cu spătarul spre perete în dreptul cămării. Când se așeza la masă, putea să vadă ușa din spate și intrarea în hol, ținându-și spatele în cel mai sigur cvadrant. Ușa în sine nu era prea solidă, cu un geam cu zăbrele deasupra și placaj subțire cu zăvor și lanț, care erau probabil mai zdravene decât ușa în sine.

Conținutul stomacului mi se urcă în gât, fierbinte și vâscos, luptându-se pe loc cu inima. M-am îneecat și am fost cât pe ce să scap cuțitul din mână. Îl vedeam clar printre zăbrelele ferestrei duble, în umbră, căci veranda se întuneca din ce în ce mai mult și lumina se scurgea din cer odată cu fulgii care cădeau rotindu-se spre pământ.

Era un zombi la ușa din spate. Ochii care îi atârnavă din orbite erau albaștri, iar albul lor începuse să se întunece, mâncat de putregaiul morții. Fălcile erau o amestecătură de carne și sânge înghețat; ceva îi mâncase jumătate din față. Zgâria cu vârful degetelor descărnate la geam. Carnea de pe mână îi atârna fâșii și am simțit cum mi se întoarce stomacul rău pe dos. La coada ochilor am început să văd o ceață neagră și vuietul din cap semăna acum cu un avion cu reacție care decolează.

L-aș recunoaște oriunde. Chiar dacă era mort și sfârtecat, ochii îi rămăseseră la fel. Albaștri ca gheața, tiviți de gene spălăcite.

Privirea lui fixă o întâlnește pe a mea. Înălță capul, ca și cum ar fi auzit un zgomot îndepărtat.

Mi-a scăpat un scâncet sec, ca un lătrat, și m-am lipit cu putere de peretele de lângă intrare.

Tata încleșta pumnul putred, cu degetele mâncate de o creatură pe care nici nu voiam să mi-o imaginez sau să mă gândesc la ea, și lovi în geam.

Capitolul 5

Dacă n-ar fi sunat telefonul, aș fi stat acolo o veșnicie, holbându-mă îngrozită, ca într-un coșmar, la creatura în care se transformase tatăl meu și care împingea în ușa din spate. Țârâitul telefonului fu înăbușit de zgomotul lemnului crăpat, dar ceva din zbârnâitul distorsionat mă făcu să intru în acțiune. Am slobozit un țipăt de teamă ascuțit, de fată, și am scăpat cuțitul din mână. Zgomotul pe care l-a scos când a căzut pe linoleum se pierdu în răcnetele creaturii care reușise să doboare ușa și care acum se uita fix la mine. Așa procedează zombii – dacă ceva le atrage atenția, merg ca teleghidaiți spre acel lucru și nu se lasă până nu-l fac bucăți.

Asta dacă nu cumva cel care i-a creat nu le-a dat și o țintă. În acest caz, nu-i interesează altceva decât să se târască în cele mai întunecate colțuri pe care le găsesc, evitând din instinct să fie observați, în timp ce-și croiesc drum spre obiectivul urmărit. Nu sunt ei prea isteți, dar sunt hotărâți. Foarte hotărâți.

Ar trebui să știu cum stă treaba, doar îl văzusem pe tata omorând câțiva. Zombii sunt ca niște gândaci – nu-i vezi decât atunci când se înmulțesc și se agață cu disperare de orice simulacru de viață care le-a fost oferită prin contaminare sau magie neagră.

Am dat fuga din nou pe hol și am zbughit-o spre sufragerie. Fiecare pas mi se părea o veșnicie. Ghetele mi-au alunecat pe covor, m-am lovit de o cutie, dar am apucat să mă năpustesc pe după colț și să intru în sufragerie, în timp ce creatura scoase un muget nefiresc. Cei readuși la viață nu pot să vorbească, ci scot doar gemete șuierătoare, ca o vită chinată de dureri cumplite, sunetul pe care îl scoate aerul când este forțat prin corzile vocale înghețate, lipsite de viață. De obicei, când auzi acest sunet, e ultimul lucru pe

care-l vei auzi, căci zombii sunt surprinzător de agili când își văd în fața ochilor următorul prânz.

Ăsta e alt lucru care îi caracterizează. Da, poți să redai unui mort ceva ce seamănă cu viața, după ce spiritul a părăsit trupul, dar orice ai pune în loc, sfârșește mereu prin a fi înfometat.

Pistolul de 9 mm era sub brațul scaunului pliant al tatălui meu, într-un toc Velcro. M-am trântit cu putere la pământ și am început să bâjbâi după el. Eram prea grăbită ca să mă mai ridic, iar când am auzit zgomotul de pași târșâiți și zăngănitul sticlei sparte, nu mai nimeream să-mi mai descurc picioarele. Creatura intră bâjbâind pe hol și se auzi un zgomot de nedescris – probabil că se împiedicase de vreo cutie.

Degetele mi se umflaseră ca niște cârnăciori și nu mai aveam dexteritate. Am smuls pistolul rece de metal rupând tocul, și scaunul se învârti când l-am împins. M-am rostogolit pe spate, iar în cap îmi răsuna din nou vocea tatălui meu: Ușurel, scumpo. Nu îndrepta pistolul spre nimeni dacă nu intenționezi să-l omori. Manevreează întotdeauna pistolul ca și cum ar fi încărcat.

Chiar speram să fie încărcat. Știam că probabil așa și era. Tata nu l-ar fi lăsat acolo dacă n-ar fi fost încărcat. Eu trag cu arma de la nouă ani, și chiar și bunica avea un pistol în casă și știam să manevrez un pistol în siguranță, nu? Doar de-asta eram ajutorul tatălui meu. Știam cum să mânuiesc o armă de foc, ce trebuie și ce nu trebuie să fac. Creatura apărură de după colț ca teleghidată, fixându-mă cu ochii ăia îngrozitori, aproape putrezi, care acum erau de un albastru lucios, necurat. O scânteie roșie i se aprinse în adâncul pupilei și am simțit duhoarea.

Zombii miros mai urât decât orice ți-ai putea imagina dacă n-ai vânat niciodată creaturile din partea întunecată a lumii. E o duhoare grea și gazoasă, de ouă stricate și carne împutită mâncată de viermi. Miros de animal mort, mâncare stricată, transpirație și vomă, toate adunate.

Am țipat din nou, dar nu mi-a ieșit pe gură decât un șuiurat, căci mi se încleștase gâtul. Am îndreptat pistolul spre țintă și am apăsat pe trăgaci.

Clic.

Oh, la naiba!

Piedica era pusă. Creatura se năpusti spre mine, slobozind din nou mugetul atonal...

apoi căzu.

Trage naibii odată piedica aia! Pipăiam pistolul căutând piedica, în timp ce creatura se prăbuși pe covor. Era plină de zăpadă, udă și colcăind de viermi, și purta haina kaki care era preferata tatălui meu. Se împiedicase de o cutie care bloca parțial intrarea în living.

Respirația mea se auzi aspră ca un croncănit de cioară când am reușit să trag piedica. M-am lăsat pe spate și am ochit ținta.

Ochii noștri se întâlniră. Creatura se ridică împleticindu-se pe picioarele cu carnea putrezindă – era desculț, unde îi erau bocancii?

— Întinse mâinile, și bucăți de carne putredă căzură pe picior. Duhoarea îmi invadea nările și mă năpădi toată. Am icnit în clipa în care am apăsas pe trăgaci.

Primul glonț rată ținta, sfărâmând o parte din peretele livingului. Încă mai țipam și suspinam când creatura înainta, căzând spre mine, clănțănind din dinți. Deschidea și închidea gura, exersând mișcarea de mestecare cu care avea să-și devoreze prada de vie. Am apăsas din nou pe trăgaci. Nici măcar n-am auzit împușcăturile, deși probabil au fost asurzitoare. N-auzeam decât suspinele mele.

Creatura se prăbuși peste mine. Sângele negru și vâscos mă împrășcă pe față. Ardea ca un acid. Era rece ca zăpada de afară și puțea îngrozitor. Maxilarul îi clănțăni de două ori, se cutremură și o substanță neagră și scârboasă îi țâșni din gură.

Încă mai țipam. Nu puteam să respir destul de adânc, așa că pe gură nu-mi ieșea decât un scâncet ascuțit. Am apăsas pe trăgaci, dar se auzi pocnetul sec ce mă anunța că se golise încărcătorul.

Creatura era moartă de-a binelea. Avea o gaură în piept, formată din mai multe găuri frumos grupate. Trebuie să-l nimerești în inimă dacă vrei să nu-și mai revină. E ceva în legătură cu felul în care e alcătuit un zombi, căci inima e cea care ține tot corpul în mișcare – sau cel puțin așa scrie în cărți. Dar eu nu mă gândisem la ce scria în cărți. Eu doar făcusem exact ca la antrenament, așa cum mă învățase tata.

Nu ținti spre cap dacă ai de ales. Nu trage. Ține strâns mâna pe trăgaci, scumpo. În cap îmi suna vocea tatălui meu, cu același refren care se repeta de atâtea ori, încât îl știam și-n somn. Nu îndrepta arma spre cineva dacă nu intenționezi să-l omori.

Am început să mă zbat disperată, lovindu-l în cap cu arma de mai multe ori, luptându-mă să mă eliberez de povara cadavrului. Scoțând un scâncet ascuțit, m-am târât cât am putut de repede prin living până când am ajuns în colțul cel mai îndepărtat de creatura îngrozitoare. Mâna stângă mi se frecase de covor și mă julisem. În dreapta aveam pistolul descărcat.

M-am sprijinit de perete și m-am auzit balmăjind. Cuvinte incoerente ricoșau de pereții albi și goi. Mi-era frig și eram plină de mizeria care mă ardea și duhnea.

Creatura zăcea cu fața în jos. Pielea putrezită era străbătută de șanțuri de substanță vâscoasă. Duhoarea era de nedescris. Era îmbrăcat cu haina și blugii tatălui meu. După ce-l împuști în inimă, un zombi putrezește destul de repede. Chiar și scheletul se descompune în cenușă.

Am început să plâng.

Bolboroseala se transformase într-un cuvânt pe care-l repetam întruna.

— Tati? Tati? Tati!

Tata zăcea pur și simplu acolo.

Sau, mai bine zis, zombiul zăcea acolo în fața mea.

Capitolul 6

Mallul era deschis, căci ieșiseră pe străzi plugurile de zăpadă.

Drumurile principale erau curățate. Pe aici iarna era luată în serios. Dăduseră

peste tot cu sare, nisip și curățaseră străzile cu simț de răspundere. Și autobuzele mai circulau încă.

Viața nu stă în loc aici în prerie din cauza unei mici ninsori. Tot trebuie să se asculte muzică ambientală, la urma urmei, și, dacă s-ar închide mallurile, unde s-ar mai auzi așa ceva?

Mă uitam fix la cana de cafea de la McDonald. Era plină cu lichid aburind și stătea pe masă fără să-mi trezească nici un interes. Mă usturau ochii. Parcă aveam nisip în ei. Mă frecașem bine de tot ca să scap de duhoarea creaturii și aruncasem în grabă niște haine pe mine, îmi îndesasem în geantă toți banii pe care-i găsisem – portofelul tatălui meu dispăruse, era probabil pus bine undeva în camioneta lui sau, și mai probabil, cineva i-l luase – și o zbughisem de acasă, nu înainte de a opri căldura. Nu știu nici eu de ce făcusem asta. Ușa din spate era distrusă și duhoarea era de nedescris, la fel de pregnantă ca grăsimea vegetală Crisco.

O fi auzit cineva împușcăturile? Nu credeam – nu se auziseră sirenele mașinii de poliție și casa noastră era izolată de celelalte, de parcă ar fi fost ciumată. Noi nu azeam nimic de la vecini și așa îi și plăcea tatălui meu. Și mai era și zăpada care înăbușea toate zgomotele.

Dacă m-ar fi omorât, n-ar fi știut nimeni. Aș fi zăcut acolo și...

Creierul mi se opri, împotmolindu-se ca un motor înecat. M-am cutremurat și scaunul de plastic scârțâi. Mallul era foarte luminat și oamenii își vedeau nestingheriți de cumpărături, fără să știe că în livingul meu era un zombi în descompunere. Puțin mai jos de zona restaurantelor era o fântână arteziană. Apa curgea cu sonoritate pe plăcile de beton și oțel sculptat și sudat Art Deco.

Cana de hârtie cerată era un cerc alb cu o elipsă maronie înăuntru, o structură conică, aspră. Puteam s-o desenez. Aveam caietul de desen în geantă, îndesat în grabă, ca toate celelalte lucruri.

Mi se părea o idee bună să desenez, doar că nu puteam s-o fac atâta timp cât mâinile îmi tremurau așa de tare. Mă străbătu din nou un fior. N-aș fi putut să spun cu ce eram îmbrăcată. Știam doar că mă schimbam după ce scăpasem de substanța vâscoasă de pe mine.

L-am împușcat. L-am împușcat pe tata.

Îmi tot venea în minte imaginea – ochii lui albaștri, cu albeața putredă, care mă priveau fix, și scânteia roșie ca sângele dănțuind în adâncul pupilei întunecate, care nu mai era perfect rotundă, ci începuse să se franjureze pe margini, pe măsură ce țesutul murea. Imaginea pistolului care îmi ricoșa în mână. Duhoarea.

Mi-am dat seama că scâncean din nou, însă sunetul înfundat care-mi ieșea din gât era acoperit de cel al fântânii. M-am controlat. Nu-mi permiteam să atrag atenția.

Doar ce-mi omorâsem tatăl.

Bună ziua, domnule polițist. Mă puteți ajuta? Tata s-a transformat într-un zombi. Știți, noi mergem din loc în loc și omorâm ființe care nu sunt reale și care de data asta au ripostat. Am mare nevoie de un loc unde să stau – dar puteți să vă asigurați că am apă sfințită sau ceva de genul ăsta acolo unde

mă duceți? Și niște gloanțe suflate cu argint. Ar fi drăguț din partea dumneavoastră. Da, ar fi mișto. Mersi. Și dacă tot sunteți așa drăguț, le puteți spune tipilor cu cămășile de forță că sunt sănătoasă la cap? Mi-ar fi de mare ajutor.

Cafeaua tremură în cană când i-am atins buza cu degetele. În curând mallul urma să se pregătească de închidere. Nu era sfârșit de săptămână. Unde să mă duc? Nu puteam să iau o cameră la hotel cu actele pe care le aveam asupra mea; poate doar dacă îmi încercam norocul în partea rău famată a orașului, și m-ar fi costat mai mult decât eram dispusă să cheltuiesc acum. Că veni vorba de bani, eram nevoita să găsesc o cale să fac rost de mai mulți bani dacă urma să fug, și...

Nici măcar nu puteam să mă gândesc așa de departe.

L-am împușcat pe tata. Iisuse, l-am împușcat pe tata.

Simțeam cum mă îneacă lacrimile fierbinți. Scrijelitul de la fereastră pe care încă îl mai auzeam în urechi se preschimbă în scârțâitul scaunului de plastic ieftin din fața mea. Cineva îl trăsese și se așeză, rânjind la mine de sub o claie de păr negru și creț.

— Aici erai! Ai chiulit două zile la rând. Cineva să sune la poliție!

Graves puse un pahar cu Orange Julius pe masă – alesesem un loc lângă perete și tresăream ori de câte ori trecea cineva prin spatele meu spre toaletă. De unde stăteam aveam un câmp vizual bun, și în spatele scaunului meu așezaseră un ghiveci cu o plantă de plastic. Foarte drăguț din partea lor.

Acum nu mă mai holbam la cana cu cafea, ci la Băiatul Goth. La ureche îi atârna un cercel de argint cu un craniu și două oase așezate în X. Am simțit o ușoară satisfacție că puteam în sfârșit să văd ce era, dar aceasta fu înăbușită de panica ce mă cuprinse și-mi făcu inima să bubuie.

El scutură din cap, dându-și părul vopsit negru-tăciune din ochi. Acum ochii lui erau mai degrabă verzi decât căprui, cuibăriți în cel mai puțin vizibil pliu epicantic posibil. Era de invidiat pentru pielea lui netedă, de culoarea caramelului.

— Salut!

Rânjetul îi dispăru brusc de pe buze, de parcă i l-ar fi smuls cineva. Azi era îmbrăcat cu un tricou cu KISS și obișnuita lui haină neagră, și când își puse mâinile pe masă am văzut că purta mitene negre. Crucifixul răsturnat îmi făcu cu ochiul de pe lăntșorul lui de argint și inima mi se urcă din nou în gât, fără nici un sens.

— Ești bine?

Aproape că am izbucnit în râs. Nu eram bine. Nici măcar pe aproape. Ba eram chiar cât de departe se poate de noțiunea de bine. Mi-am îndreptat din nou privirea spre cana cu cafea.

— Iisuse! Ce s-a întâmplat?

Se aplecă spre mine, sprijinindu-și coatele pe masă. Aproape că am tresărit.

Nu te apropia prea mult de mine. Doar ce l-am împușcat pe tata.

— Hei, Dru! Hei! Pocni din degetele lungi și maronii. Hello! Aici sunt. Ce s-a întâmplat?

Oh, Dumnezeu!

Nodul pe care-l simțeam în gât coborî după o scurtă luptă. Am înghițit în sec de două ori și mi-am recăpătat vocea. Era slabă și tremurândă, dar era totuși vocea mea.

— Du-te naibii de-aici!

Sprâncenele i se arcuiră. Își dădu părul pe după urechi și acum părea un puști cum stătea și se holba la mine. Strânse din buze și am avut impresia că o să se ridice și o să plece. Însă se rezemă de spătarul scaunului, aranjându-și picioarele lungi și stângace cât mai confortabil posibil, și luă paharul în mână. Sorbi lung din ce o fi avut el acolo și ochii lui aruncau acum licăriri verzui-aurii, captând lumina neonului.

Graves stătea liniștit, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume la dispoziție.

Într-un final, am luat și eu cana cu cafea în mână. Mi se părea un gest potrivit. Poșirca dinăuntru era rece ca gheața, dar tot era mai bună decât putoarea creaturii pe care o mai simțeam încă în gură. Am luat o înghițitură, am pus ceașca la loc și m-am strâmbat. Fața mi se schimonosi și era cât pe ce să vomit zațul rece cu gust de cenușă.

El nu făcu nici o mișcare.

Ascultam acordurile plăcute ale muzicii care se auzea la difuzoare, încercând să identific melodia. Degeaba. Era un fel de imn pop strangulat de zeii industriei. Cuvintele mi se opreau în gât. Nu puteam să spun nimănui ce se întâmplase.

Cine m-ar crede? Doar din cauza asta e diferența dintre Lumea Reală, lumea întunericului, și cea normală. Oamenii nu vor să știe – iar creaturile care mănâncă oameni, cărora le crește blană sau care prezic viitorul nu vor ca oamenii să știe. E un mariaj perfect, plin de minciuni.

Simțeam din nou un nod în gât. Trebuia să spun ceva. M-am aplecat spre el, sprijinindu-mi și eu coatele pe masă.

— Nu pot să mă duc acasă la noapte.

Poticneala din vocea mea se transformă aproape într-un suspin.

Sprâncenele i se uniră. Erau periculos de aproape de a forma o singură sprânceană. Presupun că nu-l ținuse nimeni cu forța ca să-i jumulească omida care urca spre frunte. Cercelul sclipi.

Graves sorbi din nou din pahar. Sprânceana-omidă i se undui. Împinse paharul la loc. Am observat că avea pielea de la încheieturile degetelor crăpată. Probabil că, după mintea lui, gagicile nu se dau în vânt nici după tipii care folosesc cremă de mâini.

— OK, spuse el încet. Ai unde să stai?

Am clipit.

Oh, nu. Iisuse! Nu încerca să-mi rezolvi tu problemele. Habar n-ai care e treaba.

— Găsesc eu un loc.

Nu mințeam. Chiar dacă aș fi fost nevoită să mă întorc acasă. Gândul mă făcu să simt un fior rece pe șira spinării. E posibil oare să fi chemat cineva poliția? Nu, m-ar fi prins la baie. Dar ninge. Poate că poliția nu a putut să

ajungă la noi acasă cu tot viscolul ăsta. Și zăpada făcea lucruri amuzante cu sunetele. Plus că eram destul de izolați.

Roțița de hamster din capul meu începu să se învârtă în timp ce încercam să privesc lucrurile din acest unghi, dar se împotmoli din nou.

Te descurci foarte bine, Dru. Tocmai ce ți-ai împușcat tatăl. Cum o să explici asta polițiștilor?

Păi, practic, ținând cont de cât de repede putrezesc zombii, n-ar mai fi de explicat decât ușa dărâmată și gaura de glonț din perete. Aș putea să spun că era deja acolo când ne-am mutat, că tata lucra noaptea și din cauza asta n-a putut să răspundă la ușă...

Suspiniul sec ce îmi scăpă din gât mă luă și pe mine prin surprindere. Mi-am încrucișat brațele peste stomac și m-am ghemuit, sprijinindu-mi fruntea de masa rece și alunecoasă. Era o senzație plăcută. Aproape la fel de plăcută ca cea pe care ți-o dă porțelanul rece al vasului de toaletă când ți-e rău de nu mai poți.

Stomacul mi se întoarse din nou pe dos.

Să nu vomți, Dru! Să nu cumva să îndrăznești să vomți aici!

Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap, mantra obișnuită, în timp ce mă luptam cu sacul greu de box.

Dă-i bătaie, scumpo! Hai! Încă una pentru tati. Hai, scumpo, nu așa facem treabă. Încă una pentru mine! Hai! Dă-i bătaie!

— Iisuse! Șopti Graves. După voce, acum părea mult mai mare decât un elev de clasa a zecea. Cât de gravă e situația?

Îmi clănțăneau dinții. Aproape că m-am înecat râzând.

Cât de grav e? Habar n-ai tu cât de grav e. Nici nu-ți trece prin cap. Atât de grav e.

— Pleacă de-aici! I-am spus eu, fără să-mi ridic capul de pe masă.

Cum reușisem oare să mă leg la șireturi? Nici măcar nu-mi mai aminteam când mă îmbrăcasem. Era lume aici la mall. Cu ce eram îmbrăcată?

Cu blugi. Simțeam că aveam și șosete. Eram încălțată cu bocanci. Am tras de marginea tricoului și am văzut că era roșu. Purtam haina militară de schimb a tatălui meu și în buzunarul drept simțeam ceva greu, ceva ce trebuia să fie o armă letală.

Iisuse, sunt înarmată în public! Tata m-ar omorî pentru asta.

— Dru? Făcu el, și vocea lui era mai profundă. Cât de grav e? Chiar nu poți să te duci acasă?

Am clipit. Aveam și mănuși în mâini, și cineva vorbea cu mine. Am ridicat capul. Totul reveni la normal, culorile și sunetele nu mi se mai păreau că se scurg ca acuarelele pe sticlă. Vizavi de unde stăteam noi se vedea Orange Julius și mi se păru deodată luminița de la capătul tunelului.

Îmi mirosea a cartofi prăjiți și grăsime încinsă. Voiam să mănânc. Stomacul îmi ghiortăia atât de tare încât m-am ghemuit, sperând că n-o să se audă.

Graves se foi din nou, apoi îmi împinse paharul de hârtie cerată peste masă.

— la o gură. Cafeaua ți s-a răcit.

Avea aceeași voce calmă care semăna ciudat de mult cu a unui adult. Nu se sesiza nici o izbucnire adolescentină în cuvintele lui.

Am înșfăcat paharul și am început să trag din pai. Gustul de căpșuni și înghețată artificială îmi explodează pe limbă, reușind să îndeapărteze putoarea de mort readus la viață.

Graves se ridică, deșirat cum era, împingând scaunul la loc cu un scârțâit discordant.

— Așteaptă aici, bine? Vin imediat.

Am dat din cap și-am mai luat o înghițitură zdravănă. El se îndepărtă. Picioarele lungi de greiere îl ajutau să se miște repede. Până să termin eu băutura dulce, Graves se întoarce și puse o tavă pe masă. Adusese un cheeseburger cu șuncă și cartofi prăjiți și un milkshake de vanilie la care m-am repezit imediat. Am înfulecat burgerul din două înghițituri aproape. Graves se așeză sprijinindu-se de spătarul scaunului și începu să bată darabana pe marginea mesei. Nu-și dădu haina jos, dar luă și el câțiva cartofi. Adusese până și pliculețe de ketchup și singurul motiv pentru care nu m-am atins de ele era fiindcă doar gândul la substanța roșie și vâscoasă care se afla înăuntru făcea să-mi vină mâncarea înapoi.

Am sorbit și ultima înghițitură de milkshake și mi-a venit să vomit. Graves fredona melodia care se auzea în difuzoare, bătând tactul pe marginea mesei. Nu ținea ritmul, dar acest lucru nu părea să-l deranjeze prea mult.

— Mersi, am spus într-un final, dându-mi părul pe după urechi.

Onduleurile se făcuseră iar cârlionți mici.

— Stai liniștită. Ridică din umerii osoși. Prima dată e gratis. Uite ce e, chiar nu poți să te duci acasă? Ce s-a întâmplat?

L-am împușcat pe tata. Dar nu-i nimic, era una dintre creaturile moarte și readuse la viață.

Cheeseburgerul cu șuncă se lupta să iasă afară. L-am înăbușit revolta cu un râgâit încet care avea gust de produse lactate false și vită un pic mai puțin artificială.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Pune-mă la încercare.

Se aplecă în față, cu coatele sprijinite pe masă. Buzele i se subțiaseră și mă privea direct în ochi.

Mă holbam la mâna lui dreaptă, la felul cum își ținea degetele pe masa lucioasă. Avea unghiile roase până la carne. Încheieturile degetelor erau roșii și crăpate, ca și cum ar fi stat foarte mult timp în frig. Cu toate astea, tot avea o piele bună. Probabil că problema s-ar fi rezolvat imediat cu puțină cremă de mâini.

Aș putea să-i desenez mâna. Pun pariu că-aș putea. Ar trebui să fac mai multe umbre ca de obicei, ca să surprind toată textura.

— Pur și simplu nu pot să mă duc acasă, m-am auzit șoptind. Nu până mâine.

Poate nici după. Nu știu.

Graves tăcu câteva clipe. Mâna cu care bătea tactul se încorda. Muzica de fundal creștea în intensitate, se auzeau cornuri și sintetizatoare, răsunând în zona restaurantelor ca zgomotul din capul meu. În sfârșit, reușisem să identific cântecul. Era o interpretare inofensivă a melodiei Highway to Hell a celor de la AC-DC. Tatălui meu îi plăcea genul ăsta de muzică. În fiecare oraș nou în care soseam, era datoria mea să găsesc posturile de radio care difuzau muzică veche și rock clasic. Nu știam însă ce părere ar fi avut tata dacă ar fi auzit una dintre melodiile lui preferate transformată într-o pițigăială la difuzoarele din mall.

N-o să mai aibă nici o părere de acum încolo, Dru. Am simțit cum mă podidesc din nou lacrimile. Mi-am tras nasul, am înghițit cu noduri și i-am aruncat o privire fioroasă lui Graves, provocându-l să comenteze ceva despre smiorcăiala mea.

Într-un final, Graves se lăsă din nou pe spate, luându-și mâna de pe masă.

— Ai unde să dormi?

Aș vrea eu.

— O să găsesc ceva.

Mă cazez la vreun hotel ieftin sau mă plimb toată noaptea cu autobuzul. Sau ceva de genul.

Între noi se lăsă tăcerea. Am auzit un râset ascuțit, ca un croncănit de cioară, și am aruncat o privire spre Orange Julius. Erau două tipe blonde care chicoteau cu mâna la gură. Aveau cu ele și doi tipi macho, un tip voinic brunet pe care-l văzusem la școală și altul care ai fi zis că e fratele sau verișorul lui.

Mă simțeam atât de departe de ei. Niște adolescenți cât se poate de normali, care se purtau ca niște idioți în fața unui fast-food. Tipul brunet o luă în brațe pe una dintre tipe și o ridică. Ea scoase un țipăt și râse, un sunet ca și cum ai fi aruncat niște monede pe jos. Cămașa i se ridică și i se văzu curbura suplă a mijlocului. Afară ninge și în livingul meu era un zombi mort, și uite-o și pe fata asta, îmbrăcată ca o ușuratică, cum râde în hohote.

Am încleștat pumnul și am tras adânc aer în piept.

— Știi eu un loc, spuse Graves încet, aplecându-se peste masă. Își propti pe ea coatele ascuțite și-și sprijini bărbia în pumn. Dacă vrei.

Oh, lisuse. Nu acum!

— De ce peste tot trebuie să fie un tip care crede că poate să se aleagă cu ceva de la fata nou-venită?

Unghiile mi se înfigeau în palmă.

— Peste tot e la fel, fir-ar să fie! Se găsește câte unul care să se creadă mană cerească pentru cei nou-veniți.

— Te-am întrebat doar dacă vrei un loc unde să dormi. Graves ridică din umeri în defensivă. Lisuse!

Pe urmă mi-a părut rău. Nu era vina lui că la mine acasă era un zombi mort. Ușa din spate rămăsese deschisă. Avea să se facă ger în casă până a doua zi dimineață. Nici nu se punea problema să mă duc acasă înainte să se lumineze.

Și atunci ce-o să faci, Dru? Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap, ca și cum mă supunea unui test. Ce-o să se întâmple atunci? Ai nevoie de un plan. Acum tu iei deciziile.

Graves încă trăgea cu ochiul la mine Ochii lui verzi, care acum erau parcă o nuanță mai închisă, se iveau de sub claia de păr creț. Cercelul îi luci din nou, ca o săgeată oțelită de lumină.

— Scuze.

Mă durea gâtul. Oare cât de tare țipasem? Auzise oare cineva împușcăturile? Nu puteam să nu mă întreb.

— Am avut o zi proastă.

— Nici o problemă, spuse el și respinse cu un gest al mâinii scuzele mele.

Haina îi foșni când se foi în scaunul de plastic scârțâitor.

— Deci o să te duc undeva unde poți să dormi la noapte, într-un loc sigur. OK?

— Cât mă costă?

Aveam niște bani – de obicei, tata nu rămânea fără bani; banii lichizi erau vitali pentru stilul nostru de viață. Dar dacă tata murise de-adevăratelea, trebuia să am grijă de banii pe care-i aveam și să mă asigur că pot să fac rost de mai mulți înainte să mă apuc să arunc cu ei în dreapta și-n stânga.

Portofelul lui dispăruse. Era posibil să-l fi ascuns în mașină. Dar...

— Ți-am mai spus, prima dată e gratis. Aruncă o privire prin fast-food Vrei să joci air-hockey? E o metoda bună să te faci să nu te mai gândești la ale tale.

Nu știu cum aș putea să nu mă mai gândesc la creatura de acasă, puștiule. Dar măcar aveam ceva de făcut. Nu puteam să stau aici până închidea mallul. Aș fi cedat. Sau aș fi început să plâng. Sau aș fi făcut ceva care sigur ar fi atras atenția asupra mea.

— Sigur, m-am auzit spunând.

Graves se lumină la față.

— Super! Ai terminat de mâncat?

Mi-am tras scaunul și am simțit cum mi se contractă spatele când m-am ridicat cu greu, înfiorându-mă de durere și trăgând adânc aer în piept. Probabil că făcusem o întindere când încercam să fug de creatura din casă.

— Da. Graves?

— Îhî?

Scutură din cap și părul îi căzu din nou peste față, însă zâmbetul tot i se mai vedea. Acum părea puțin mai matur, fiindcă zâmbetul îi brăzda riduri pe chipul de copil.

— Mersi.

Cuvântul nu era potrivit și am căutat altceva.

— Mișto mănuși.

— Ei, ce știi tu. Graves luă tava și cana cu cafea rece ca gheața. Ridică din sprânceană, apoi, când mă așteptam mai puțin, îmi făcu cu ochiul. Gagicile se dau în vânt după tipii cu mănuși.

Chiar a reușit să mă facă să râd. Asta da minune!

Capitolul 7

— Faci mișto de mine, i-am spus pentru a cincea oară. În mall?

— E cald și ești în siguranță. Se deschide destul de devreme ca să ajungi la timp la școală mâine-dimineață. Graves își trecu mâna prin păr și verifică holul. Hai, vino!

Nu mai fusesem niciodată în culisele unui mall. Sunt niște încăperi imense, iar magazinele reprezintă doar o parte din ele. În spatele fiecărui magazin și de-a lungul întregului complex erau coridoare unde își ținea echipamentul personalul de întreținere și spații pentru birouri, care erau despărțite de magazine doar printr-o ușă subțire. Graves își făcu de lucru pe holul care ducea spre toalete până când acesta se eliberă, apoi scoase o bucată dreptunghiulară și subțire de plastic care semăna cu un card de credit și pe care o folosi să descuie una dintre uși, cu ușurința unei practici îndelungate. Îmi făcu semn să intru. Se uită să vadă dacă venea cineva din spatele meu și chipul lui părea mai îmbătrânit ca de obicei, dar se descreți când închise ușa în urma noastră și se asigură că era încuiată.

Pe coridor pătrundeau doar ecouri vagi ale muzicii din difuzoare, lucru pentru care i-am fost pe deplin recunoscătoare.

Mă durea mâna dreaptă, atât din cauza ricoșeului pistolului de 9 mm, cât și de la air-hockey. Juca parșiv puștiul ăsta cu nasul lung și ascuțit, și devenise agresiv după ce îl bătusem în primele două runde.

Nu mă mai gândisem la zombi câte cinci minute întregi pe parcursul jocului. Era mai ușor să nu te mai gândești la un lucru când erai în mișcare.

Pașii noștri răsunau pe betonul gol. Pereții nu erau zugrăviți și praful se adunase grămadă în colțuri.

— Cât de des se circulă pe aici?

— Nu prea des. Personalul de întreținere n-o să știe cum să plece acasă mai devreme decât toți ceilalți azi. Dacă rămâne vreunul după ce se închid magazinele, e mare minune. Chiar și oamenii de serviciu pleacă mai devreme în zile ca astea.

O luă la dreapta și mă conduse printr-un labirint de coridoare identice.

Cel puțin era cald, și dintr-odată am realizat că eram epuizată.

Mi-am ridicat geanta mai sus pe umăr. Îi simțeam cureaua cum îmi intră în carne, trecând prin geaca tatălui meu și prin tricou. Mănușile de lână se simțeau aspre la mână.

— Faci des asta?

— Când sunt nevoit. Ridică din umeri, dar încetini mersul ca să pot să țin pasul cu el. Trebuie să stăm aici în spate o vreme, până pleacă toți. Pe urmă suntem în siguranță și putem să ne jucăm.

— Ce? Tot air-hockey?

Fu nu voiam decât să-mi dau jos bocancii și să mă așez undeva. Nici o repriză de plâns nu suna rău. Ba chiar îmi surâdea. Ca să nu mai zic de un duș fierbinte și de uitat la televizor, dacă tot veni vorba.

— Dacă vrei. Putem să jucăm orice vrem. Au camere de luat vederi, dar majoritatea nu merg. Compania-mamă care deține mallul e prea zgârcită ca

să monteze camere adevărate, așa că majoritatea sunt doar de formă, iar cele care funcționează nu au casete în ele. Pe timp de noapte, locul ăsta e un adevărat teren de joacă. Au la chestii aici de nu-ți vine să crezi.

Mi-a venit să-l întreb dacă nu trebuia să se întoarcă acasă în curând. Dar am hotărât să n-o fac. Viața lui privată era problema lui; eu le aveam deja pe ale mele, și nu erau puține la număr.

Graves o luă brusc la stânga și m-am trezit într-o încăpere goală, cu o ușă imensă de garaj trasă până jos și tomberoane aliniată la perete în cealaltă parte. Un aparat de reciclare a cartonului pe care scria: Reduceți! Refolosiți! Reciclați! Cu un șoricel vesel desenat care făcea cu mâna sub un soare galben, ne aruncă o privire piezișă. M-am înfiorat când am auzit vântul de afară întetându-se dincolo de ușa imensă de metal. Simțeam degete firave de aer rece care-mi mângâiau fața.

Nu era vuietul vântului de seară, ci ceva care mă făcea să mă gândesc la o creatură urâtă și flămândă. Simțeam cum îmi tremură mușchii spatelui și mă înțepa rana pe care o căpătasem la mâna stângă de la covor.

Mă așteptam să aud iar bătaia ritmică, sau scârțâitul tendoanelor uscate puse în mișcare, sau târșâit de picioare.

— Te simți bine?

Graves se întorsese cu fața la mine. Se sprijinea cu mâna de un teanc de paleți de lemn proptiți de perete. Își dăduse părul pe spate și trebuia să recunosc că nu arăta rău. Doar că avea față de copil și nasul cam ascuțit. Din felul cum i se reliefau pomeții, puteam să ghicesc cam cum o să arate ca adult. Chiar dacă ochii lui erau tot măloși, în loc de verzi.

O vreme n-o să pot să mă simt bine. Trebuie să mă gândesc ce să fac. Am înghițit cu noduri. Stomacul meu nu era mulțumit cu puțină cantitate de grăsime dintr-un cheeseburger de la fast-food.

— Acceptabil.

— OK. Nu trebuie să spui nimănui de ascunzătoarea mea.

Graves ezită.

Aș fi putut să-i spun că nu era acum momentul să se răzgândească.

— N-am cui să spun. Ești cam singura persoană pe care o cunosc aici.

Mai termină odată cu porcăriile! Sunt obosită.

Graves încuviință din cap, mușcându-și buza de jos, apoi se întoarse și se strecură în spatele aparatului de reciclare a cartonului.

Faci mișto de mine. Am inspirat adânc, mi-am tras geanta în față ca să pot să mă strecur prin deschizătura îngustă și l-am urmat.

De-abia era loc pentru mine, darămite și pentru geantă. Totuși, m-am strecurat cu greu prin spațiul strâmt, aproape să dau cu capul de ceva metalic, înjurând printre dinți. Graves băjbâi cu mâna pe perete și, ca prin minune, se deschise o ușă.

— Au uitat de ușa asta când au pus tomberoanele și lucrurile astea aici jos.

Vocea lui răsună cu ecou și apoi se stinse. Se auzi un clic și o lumină caldă se împrăștie pe perețele de beton murdar din fața mea. M-am strecurat pe lângă tocul ușii și cât pe ce să cad într-un hol.

— Aici a fost un birou înainte. Pe vremea când era rampă de încărcare pentru Macy. Când au făcut marea renovare acum doi ani, au închis aici, au zidit partea din spate a biroului și au pus tomberoanele și celelalte lucruri la perete. Mă întrebam dacă se mai poate intra aici, și ce să vezi! Frumușel, nu?

M-am uitat în jur. Într-o parte, o ușă întredeschisă dădea spre o baie. Restul biroului arăta ca o garsonieră.

— Cum naiba ai băgat sacul de dormit aici?

N-a trebuit să mă străduiesc prea mult ca să par impresionată. El arăta cu degetul spre tavan și se înroși puțin la față. Lipseau două plăci din tavan, iar restul erau decolorate și murdare. Singura sursă de lumină venea de la un bec atârnat de un cordon de racord.

— Am adus câteva lucruri pe aici, pe sus. Bine ai venit la Casa Graves, scumpo!

Sacul de dormit era pus pe un pat pliant. Mai exista și o bibliotecă firavă din placaj unde era un CD-player portabil și un teanc de CD-uri, lângă care se vedea o pereche de căști încâlcite. Jimi Hendrix rânjea spre mine dintr-un poster prins cu piuneze de perete. Alt poster cu niște sâni imenși cu silicon între care stătea cuibărită o sticlă de Bud Light rece era prins deasupra unei cafetiere, lângă care era și o plită, iar dedesubt era un raft cu vase și pachete de tăieței prefierți Top Ramen aranjate cu grijă. Pe un uscător de rufe atârnavă niște tricouri negre și câteva perechi de blugi erau împăturite dedesubt.

Încăperea îmi aducea aminte de camera tatălui meu, unde păstra mereu o curățenie ca la armată, oriunde ne-am fi dus. Indiferent în ce oraș eram, reușeam mereu să găsesc orice căutam în camera lui în doar câteva secunde.

Tata. Nodul din gât se încăpățâna să rămână acolo. Mi-am dat seama că Graves stătea în picioare, în mijlocul camerei, lângă pat, cu mâinile în buzunare, adus și mai mult de spate. Pe chipul lui se citea un dezinteres profund, dar i-am surprins privirea întunecându-i-se și grimasa de pe față. Aștepta să zic vreo răutate.

Începeam să-mi pun întrebări serioase despre tipul ăsta.

— E drăguț, am reușit să rostesc, luptându-mă cu nodul din gât. E intim.

Era atât de cald înăuntru încât simțeam cum mi se scurg broboanele de sudoare pe spate. Mi-am dat jos geanta de pe umăr, simțindu-mă ca o idioată că mă întrebam unde era casa lui. Mi-am scos mânușile și le-am îndesat în buzunarul stâng al hainei, încercând să nu mă holbez la posterul cu sâni imenși și sticla de Bud.

— Să știi că n-am duș.

Umerii i se destinseră ca ușurați de o povară. Își scoase și el mânușile cu mișcări rapide și le aruncă pe pat. Așa mototolite cum erau, contrastau cu patul aranjat la dungă.

— Dar toaleta e funcțională și dacă e nevoie, pot să aduc și un radiator prin tavan N-o să am probleme. Nimeni nu-și mai amintește de locul ăsta. Vrei, te rog, să închizi ușa?

Am închis-o. Balamalele erau fixate cu șuruburi puse neîndemânatic și am avut pe loc certitudinea că el scosese ușa și o pusese din nou la loc, dar astfel încât să se deschidă înăuntru după ce făcuse șmecheria să o aducă prin tavan. Era isteț puștiul.

Mi-am pus geanta jos, lângă bibliotecă, întrebându-mă dacă trebuia să-mi dau jos jacheta de armată înainte să-i simt din nou povara acuzatoare din buzunar. Nu-mi mai aduceam aminte dacă băgasem vreun încărcător în armă.

Asta e neglijență, scumpo. Verifică-ți mereu muniția! Auzeam din nou vocea tatălui meu. Aproape că puteam să dau uitării răcnetul creaturii, sunetul pe care-l scotea când bătea în geam cu degetele mâncate până la os. Gemetele pe care le scotea, sunetele nemodulate și țipetele care acopereau răgetul sec al pistolului. M-am înfiorat din nou.

Graves își dăduse haina jos și o aruncase tot pe pat. Întreaga încăpere mirosea a adolescent sănătos, un amestec de miros de păr, testosteron și Speed Stick sau Right Guard sau unul dintre deodorantele masculine cu nume puternice.

— Poți să-ți dai haina jos. Vrei niște cafea? Am și niște cola, dar nu e rece. Și mai am și niște Doritos, dacă mai ți-e foame. Și niște tăieței.

— Nu, mersi, nu vreau nimic.

M-am îndreptat spre bibliotecă și am început să studiez cărțile broșate. Îmi plăceau romanele de groază, erau multe de Stephen King, Richard Matheson și Dean Koontz. Dar avea și un exemplar din Arta Războiului de Sun Tzu și un teanc de cărți despre Războiul Civil spaniol, și o istorie groasă a celui de-al Doilea Război Mondial. Și, Dumnezeu mare, avea și un raft plin de romane de dragoste, cu coperti roz, siropoase, cu scene de amor. Erau chiar deasupra raftului de jos, plin cu manuale stufoase și grele de matematică.

Tipul ăsta devenea din ce în ce mai interesant

— Citesc mult, spuse el din spatele meu, cu vocea un pic tremurândă. Nu pot să aduc un televizor aici.

Se auzi un uruit și când m-am uitat în spate, am văzut că pusese de cafea, în ciuda faptului că-i tremurau mâinile.

— Sigur nu vrei niște cola sau altceva?

Avea emoții, se înroșise și aproape că se bâlbâia. Era destul de înduioșător.

— Poate niște cafea, m-am oferit eu diplomată. E super tare, Graves. E ca și cum ai avea o lume mică, numai a ta.

— Fără profesori și tipi macho. Râse și pufni pe nas. Vino și stai jos. Pari obosită.

Chiar așa și eram. Dar era ciudat că mă simțeam mai în siguranță aici decât mă simțisem acasă azi-noapte. Nu se mai auzea vântul gemând la fereastră și nu trebuia să mă aștept la ce era mai rău, căci se întâmplase deja. Doar faptul de a avea pe cineva aproape, cineva cu care să vorbesc în timp ce pune de cafea, era îndeajuns să mă facă să mă simt mai bine.

M-am ghemuit jos, lângă bibliotecă, cu genunchii la piept

— Aici stai tu?

Graves ridică din umeri, cu spatele la mine.

— Aici și în alte locuri. Unde vreau eu. Dispăru în baie cu cafetiera. Putem să ieșim pe partea cealaltă după ce se închide mallul.

Mai e o ieșire? Ești isteț, puștiule. Să nu ai niciodată doar o singură ieșire.

Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi și am expirat lung. Nici nu-mi dădusem seama că ținusem atât de mult aerul în mine. Tremurul mi se răspândise în oase. Graves era în baie. Se auzea apa curgând. Ieși într-un final din baie și în câteva minute mirosul de cafea se răspândi în toată garsoniera. Îmi aducea aminte de tata. El avea mereu nevoie de cafeina dimineața. Îi făceam cafeaua așa cum mă învățase, așa cum o făceau în Marină – tare și amară ca fierea. Bunica își făcea cafea la filtru și nici tata nu era prea departe. Eram probabil singura puștoaică din trei state care știa cum să folosească un filtru vechi.

— Hei.

Graves era lângă mine, așezat pe vine. Șuvițele de păr ondulat îi cădeau pe față și le dădu pe spate cu o mișcare rapidă a degetelor sale lungi.

— Ești OK? Te doare ceva?

Întrebarea mi se păru absurdă. Mă durea tot corpul, fiecare mușchi de pe spate era încordat, mă dureau picioarele, îmi simțeam umerii de plumb și brațele greoaie. Și inima, străpunsă de ceva negru, îngrozitor, mă durea cel mai tare. Mâinile îmi tremurau. Chiar și părul mă durea, acum că mă așezasem și nu mă mai mișcăm de colo-colo. Am deschis gura să-i spun, dar un suspin sec mă întrerupse la jumătate.

— Oh, la naiba! Graves părea cu adevărat îngrijorat și se lăsă jos lângă mine. Dru? Iisuse! Dru?

Nu puteam să-i răspund. Suspinele mă chinuiau cumplit. Scoteam niște sunete oribile, ca și cum m-ar fi strâns cineva de gât. Nu puteam să mă abțin, dar mă străduiam atât de mult încât maxilarul mi se încleștase și scrâșneam din dinți. După un timp n-am mai simțit mirosul de cafea, căci nasul începuse să-mi curgă.

Graves mă cuprinse pe după umeri cu brațul lui osos și tăcu cât timp am plâns. Era o dovadă de bun-simț din partea lui și lucrul ăsta m-a făcut să-l îndrăgesc. Aproape că-mi părea rău că trebuia să plec din oraș și să-l las aici.

Graves mi-a oferit patul pliant și sacul lui de dormit și am căzut ca secerată, strângându-mi la piept geanta. Haina tatălui meu era jos, lângă pat. Când m-am trezit după câteva ore, Graves nu mai era. Am găsit un bilet scris în grabă și lipit de ușa cu gumă de mestecat.

Am plecat la școală. O să-ți aduc eu temele. N-ar trebui să mai chiulești de la școală. Mai era un rând, pe care-l tăiașe cu mai multe linii și pe care nu puteam să-l descifrez, apoi: Stai cât vrei. O să mă întorc.

Am scotocit în geantă până când am dat de ceasul de mână, un exemplar fain elvețian, rezistent la apă, pe care-l cumpărase tata din New York când aveam doisprezece ani. Mă lăsase cu August cam o lună, timp în care el era undeva la granița cu Canada, plecat cu diverse treburi. Chiar dacă

August era un tip destul de mișto și știa mai multe despre Lumea Reală decât multe cărți, tot nu știa să-mi țină de urât ca tata. Și, în plus, mă lăsa mereu singură în casă în timp ce el pleca „la muncă”. Am stat o lună întreagă la New York și nu știam decât o singură stradă din Brooklyn.

Era trecut cu puțin de trei după-amiaza. Dormisem mult; îmi simțeam capul greu, aveam un gust neplăcut în gură, parcă aș fi înghițit nisip, mușchii îmi înțepeniseră și spatele mă durea al naibii de tare. Sigur făcusem o întindere când mă zbăteam să scap de zombi.

Amintirea incidentului din ajun mă duru, dar nu așa cum m-aș fi așteptat. Era ca și cum te-ar fi ciupit cineva de degetele de la picioare când sunt amorțite. Tata era zombi. Fusesse zombi. Mă rog.

Și acum ce fac? Stăteam și mă holbam la biletul de pe ușă, cu mintea în altă parte, simțindu-mi capul plin cu vată.

Prin ceața din capul meu trecu un gând. Mi-am amintit de apartamentul mic și îmbâcsit al lui August. Persoane de contact. Tata are persoane de contact în cazul în care se întâmplă ceva. Ar trebui să caut lista și să anunț pe cineva.

Nu eram singurii care vânam fantome, poltergeisti, pricolici, chupacabre, spiritele malefice ale mlaștinilor, dezlegam vrăji sau alte practici de magie voodoo sau orice altceva mai vrei. Există un întreg curent subteran care frecventează magazinele de obiecte oculte și cele ale Armatei, care vând surplusul de echipament militar nefolosit, și unde se pasează informații și se face schimb de ponturi despre cum să exorcizezi cel mai bine o casă bântuită sau să-i vii de hac unui vampir, cum să dispersezi un poltergeist sau de unde vine următorul val de energie negativă care traversează o regiune.

M-au trecut fiori la gândul vampirilor și pielea mi se făcu de găină. Nu era de bine când apăreau – ca și vârcolacii, deși aceștia nu erau în general periculoși pentru oamenii ca tata, căci ei aveau răfuiala lor veche cu vampirii.

Am închis ochii. De ce nu-i spusese tatălui meu despre bufnița bunicii? Poate că m-ar fi ascultat și n-ar mai fi plecat în noaptea aceea.

Ceea ce mă scotea pe mine vinovată, în mintea mea încețoșată. Și casa rămăsese deschisă și se răcea din ce în ce mai mult, cu o gaură cât Texasul în ușa din spate și o pată pe covorul din living, plus gaura lăsată de glonț în peretele din living.

Ce să fac acum?

Să o luăm cu începutul. Eram moartă de foame. Aveam nevoie de mâncare și trebuia să stau să chibzuiesc. Trebuia să fac o listă cu lucrurile pe care le aveam de făcut. Trebuia să mă întorc acasă pe timp de zi. Așa era cel mai sigur. Trebuia să strâng muniția și armele. Trebuia să-mi fac bagajele și să caut camioneta tatălui meu. Camioneta noastră Ford albastră, cu tabla îndoită, îmi apăru în minte ca luminița de la capătul tunelului. Dacă aș găsi mașina, aș putea să plec din oraș și să mă gândesc pe îndelete la ce aveam de făcut mai departe. Casa bunicii din Blue Ridge era încă în picioare, solidă – fusesem acolo acum câteva luni, în trecere, să o verificăm – și era a mea după condițiile prevăzute în fondul fiduciar pe care le stabiliseră ea cu tata. Puteam să mă ascund acolo. După ce mă vedeam sus, în munți, aș avea

puțin timp să respir. Nimeni n-avea să mă caute acolo. Trebuia să traversezi două drumuri noroioase și încă ceva ca te apropii, așa cum spunea mereu bunica.

Tata merita o înmormântare. Deși din el nu mai rămăsese decât niște cenușă unsuroasă și câteva bucăți de oase decolorate. Zombii se dezintegrează uimitor de repede. O lacrimă fierbinte mi se rostogoli pe obraz, urmată de alta. Tata nu mai avea să vină cu pași apăsați în pragul ușii și să-mi spună: Dru, scumpo, mișcă-ți fundul odată! Nu mai avea să se întoarcă acasă obosit, cu pași greoi, să închidă ușa în urma lui și să mă întrebe ce aveam la cină. Nu avea niciodată să mă mai chestioneze despre curățarea unei zone de energii negative prin afumarea salviei, despre înlăturarea blestemelor sau nimicirea poltergeistilor. Și nici nu avea să-mi mai lase vreun bilet în care să-mi amintească să-mi fac exercițiile kata.

M-am dezmeticit din gândurile mele cu o tresărire și m-am uitat la ceas. Mi-l pusesem la mână fără ca măcar să-mi dau seama. Mâinile mele istețe făcuseră munca singurele. Trecuseră treizeci de minute de când rămăsesem cu ochii la biletul de pe ușă, cu mintea în altă parte. Mă durea spatele, fiecare mușchi era lipit de ceilalți și protesta. Aveam nevoie urgentă de niște aspirină.

Aveam bani. Puteam să ajung până la fast-food, dar dacă mă vedea cineva pe aici, prin spate? Intram în belele de n-aveam să mai știu ce minciuni să îndrug ca să scap basma curată, sau paznicii ar supraveghea coridoarele și l-ar prinde pe Graves când se întoarce.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Ai tu destule probleme pe cap și fără să-ți mai faci griji și pentru el!

Dar niciodată nu dezvălui locul de ascunzătoare al altuia. E ca o lege nescrisă între vânătorii de paranormal. Și dacă tata nu mai era, doar eu mai rămăsesem să continui vânătoria.

Ăsta era un gând care-mi dădea fiori, așa că l-am alungat cât am putut de repede. M-am îndreptat spre pat și am început să scotocesc în geantă. Era o liniște mormântală aici, și chiar dacă făceam zgomot, cineva de-afară nu și-ar fi dat seama de unde venea, nu? Și până la urmă, de câte ori coboară oamenii la tomberoane în timpul zilei? Cine folosea aparatul de reciclat carton?

Caietul meu de desene era puțin ros pe margini de la cât îl înghesuisem tot timpul în geantă. L-am răsfoit, căutând o foaie goală ca să-i las un bilet lui Graves.

Am simțit cum mi se taie picioarele și m-am lăsat moale pe podeaua de beton, clănțănind din dinți la contactul cu suprafața dură.

Am găsit desenul cu irisul la care lucrasem și care era frumos hașurat. Apoi celelalte forme schițate în grabă, ușa dulapului și noptiera. Grămada de rufe. Pe următoarea pagină, creionul străpunsese hârtia, zgâriind-o și schițând blocuri gigantice hașurate. Nu-mi aminteam să fi desenat așa ceva, dar eram sigură că eu le făcusem. Cine altcineva ar fi putut să le facă?

Desenul reprezenta partea din spate a unui depozit sau altă clădire mare lipită de o altă clădire, mai mare. Geamurile sparte erau redată prin

hașurare. Era și un gard de sârmă și în fața lui ceva familiar – o camionetă care semăna cu o pisică ghemuită.

Era camioneta noastră. Aș recunoaște-o dintr-o mie. Mi se uscaser gura și simțeam un gust metalic în gură. Inima îmi bubuia în gât și-n urechi.

Nu-mi amintesc să fi desenat așa ceva. Am adormit după ce-am desenat grămada de rufe – știu sigur!

Dar am avut un vis parcă, nu-i așa? Un coșmar despre... ce? Era tata și mai era și o ușă. Și era ceva în spatele ușii. Cu cât mă uitam mai mult la clădirea chircită în spatele camionetei, cu atât eram mai sigură că aici se întâmplase ceva cumplit, ceva care se sfârșise prin transformarea tatălui meu într-o creatură îngrozitoare care mergea târșâindu-și picioarele și se hrănea cu carne de om.

Creionul mi se rupsesse în mână. Când mă treziseam îl găsisem înfipt în hârtie. Era evident că desenul fusese făcut în grabă, folosind prescurtări pe care le știam de atâția ani de când desenam. Era ridicol, imposibil. Bunica ar fi fost mândră de noul meu talent, dar eu nu eram prea încântată.

Încă mă mai holbam la liniile apăsate și groase ale desenului, când am auzit un scârțâit dinspre perete și am ridicat capul. M-am rostogolit de pe pat înșfăcându-mi haina, m-am trântit la podea, băjbâind după pistol, așa cum mă învățase tata.

Aruncă-te la pământ și pe urmă trage. Nu e bine să devii tu țintă în timp ce tragi, scumpo.

Mi-am revenit în simțiri chiar când se deschise ușa. Cine mai știa că eram aici?

Graves țâșni pe ușă și scutură din cap cu putere. Era ud learcă și tremura. Din părul lui creț și din poalele hainei lungi și negre se scurgea apă. Avea buzele aproape vinete, nasul roșu-aprins, din care picura apă, și obrații de un galben crud.

— E... a... al na... naibii de frig afară, spuse el bâlbâindu-se și clipi rar, ca o bufniță, către mine în timp ce închidea ușa în urma lui.

Pe umărul osos, learcă, îi atârna un rucsac negru și ud.

— Ninge iar. Am ajuns aici al naibii de greu. Ți-am adus ceva.

Mă simțeam ridicolă în poziția în care eram, dar el nu păru să bage de seamă. Închise ușa și bătu din picioare, scuturându-se ca un golden retriever care tocmai a ieșit dintr-un lac înghețat. Apa zbură în toate părțile.

Am tras piedica la loc și am luat mâna de pe trăgaci. M-am ridicat în picioare, lăsând pistolul la locul lui în haină.

— Iar ninge?

— Dumnezeule, o să se mai oprească oare? Nu m-ai crede dacă ți-aș spune prin câte am trecut ca să pot să intru în mall. Poftim.

Băgă mâna în rucsac, scuturându-și iar apa din păr. Se vedea gheața topindu-se lipită de șuvițele de păr negru. Era flească.

— Iisuse! Am traversat camera și am încercat să-i iau rucsacul. Dă-ți haina jos, ai buzele vinete. Ai face bine să-ți pui niște haine uscate.

— Uitați-vă la ea, deja încearcă să mă convingă să mă dezbrac!

Proclamă el, uitându-se în tavan, refuzând să dea drumul la rucsac. Parcă ai fi

din Sud când – așteaptă puțin. Iisuse, răbdarea e o virtute. Ușurel, doar e pentru tine, n-o dau altcuiva.

Din rucsac se ivi o pungă de hârtie ceva mai mică, din care venea un miros de carne și cartofi prăjiți. L-am ajutat să-și scoată haina, căutând un loc unde să i-o agăț, în timp ce el lăsa rucsacul jos, își trase peste cap cămașa udă și se scutură din nou, stropindu-mă cu apă rece și bucățele mici de gheață.

— Ce-ai făcut, te-ai tăvălit în zăpadă? Iisuse! Am salvat punga cu mâncare. De unde ai luat-o?

— E un local pe Marshall Street care e mereu deschis. Am lucrat acolo într-o vară. Fac mâncare bună. Poți să începi să mănânci, nu mă aștepta pe mine. Vrei niște cafea?

Graves se îndreptă spre baie, și omoplații lui păreau niște aripi fragile sub pielea arămie. Avea pete roșii pe umeri de la frig și deja începuse să se descheie la pantaloni. Avea musculatură frumoasă, era puțin cam slab, dar totuși mușchii erau destul de bine dezvoltăți, contrastând cu fața bucălată de copil.

Simțeam cum mă ia cu cald și m-am înroșit. M-am uitat repede în altă parte, am găsit un umerăș și i-am atârnat haina într-un loc unde putea să se scurgă pe podea.

Graves ieși din baie cu un prosop în jurul taliei și cu altul cu care-și ștergea părul. Am băgat mâna în pungă și am găsit trei sendvișuri cu brânză și carne și o porție triplă de cartofi prăjiți spiralați. Totul mirosea divin.

— Uau! Cât îți datorez?

Schiță un zâmbet care îi însenină chipul.

— Prima dată e gratis, puștoaico! Ia și mănâncă! Probabil că n-ai mâncat nimic toată ziua, nu? Au închis până și șoala de data asta. Bletch era mai furioasă decât un fotbalist lovit la boașe. Mi-a luat câteva ore să ajung la fast-foodul de pe Marshall Street și alte – se opri, uitându-se la mine cu sprânceana ridicată. Ai face bine să mănânci. Doar nu m-am spetit degeaba.

Cel puțin acum nu mai semăna atât de mult cu o înghețată pe băț pe jumătate topită.

— Vrei să-ți pui odată ceva pe tine, totuși?

Tata umbla prin casă la bustul gol ori de câte ori avea chef și cu siguranță nu eram o pudică, dar, totuși.

— Credeam că nu știi cum să faci să mă dezbraci. Râse cu sarcasm în felul lui specific, fornăind, scoțând un sunet între lătrat și schelălăit. Hai, ia și mănâncă!

— Pe bune, spune-mi cât îți datorez.

Și de unde faci rost de bani, puștiule. Oare chiar mă interesează? Erau o mulțime de întrebări despre motivele care-l făceau să locuiască într-un mall, dar nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul. Problemele lui erau doar ale lui. Eu aveam destule pe cap.

— Ți-am spus, prima dată e gratis.

Acum chiar îmi făcu cu ochiul. Azi ochii lui erau mai degrabă căprui decât verzi. Luă un tricou și și-l trase peste cap, apoi mai luă o mână de rufe,

În timp ce eu mă uitam în jos, simțind cum căldura ciudată îmi invadea obrajii, ca apa care umple urma lăsată de un picior.

— Mi-ai făcut cinste cu cina și ieri, ai uitat?

— Da, dar e prima dată când îți iau un Meniu Special de pe Mashall Street. Nu eram sigur că o să te mai găsesc aici, dar pe urmă mi-am spus că probabil încă mai dormi. Dormeai dusă când am plecat dimineață.

Se așeză lângă mine, îmbrăcat acum cu un tricou cu Iron Maiden și o pereche de blugi uscați. Prosopul ateriză lângă sacul sport unde-și ținea hainele murdare. El luă un sendviș.

— Sper că nu s-a răcit.

Haina mea era pe jos, chiar lângă el. Nu părea dubioasă, dar eu știam ce se afla în buzunar. Oare ce-ar zice dacă ar ști ce fusesem gata să fac?

Cine era, de fapt, tipul ăsta?

— De ce faci asta?

Graves ridică din umeri. Luă o înghițitură zdravănă din sendvișul cu carne și brânză și închise ochii. Podeaua era rece și tare și mă întrebam unde dormise azi-noapte. Nici măcar nu mă gândisem la asta.

Graves mestecă încet, cu părul atârându-i în șuvițe ude peste ochi, și ridică din umeri. Bălmăji ceva cu gura plină.

Ce naiba bălmăjește acolo? Am hotărât să nu insist. La urma urmei, mă adusesse aici și nu eram eu cea mai îndreptățită să judec atunci când era vorba de locuințe neobișnuite.

— Mersi. Eram într-o situație destul de gravă. Mersi.

Nevoia de a-i spune ceva, orice, mă copleși.

Graves înghiți și mărul lui Adam se mișcă.

— Vrei să vorbim? E OK dacă nu vrei.

Ce-aș putea să-ți spun ca să fie credibil? Cel puțin când îl aveam pe tata nu mă simțeam atât de singură.

Tata. Am auzit din nou mugetul straniu pe care-l scotea aerul care trecea prin gâtul înghețat al creaturii. Ce încerca să spună? Oare voia să spună ceva?

Lacrimile m-au podidit pentru a mia oară, fierbinți și mari. Simțeam cum mi se împietrește nodul din gât. A trebuit să inspir adânc. Eram moartă de foame, și nu pot să gândesc limpede când mi-e foame.

— E vorba de tata.

Am desfăcut sendvișul și am luat o înghițitură. Era foarte bun, sărat, cu multă brânză, plin de grăsimi și carbohidrați. Chifla era proaspătă și încă mai era caldă.

— Ce e cu el? Rosti Graves prudent, și aproape că îmi veni să râd.

— Nu e ce crezi tu. A murit.

Cuvântul sună ciudat în gura mea. Mort. Un cuvânt dintr-o silabă care nu i se potrivea. Se potrivea în alt context și faptul că îl pusesem într-o propoziție alături de „tata” era anapoda, deși știam că era adevărat.

Dacă îl surprinse ceea ce-i spusese eu, o ascunse destul de bine. Ochii lui erau acum foarte mari și foarte verzi. Mai luă o înghițitură și mestecă

gânditor. Înșfacă o mână de cartofi prăjiți spiralați și îi îndesă în gură, cu ochii la mine. Aștepta continuarea.

M-am întins și am pescuit de pe pat caietul de desene, băgat sub sacul de dormit răvășit. L-am deschis la desenul cu mașina tatălui meu.

— Ai idee unde e clădirea asta?

Graves luă caietul. Făcu ochii mari din nou. Înghiți din nou. Mărul lui Adam se mișca în sus și-n jos. Cercelul lui luci spre mine, ca un semnal.

— E chiar reușit desenul.

Cred și eu, doar desenez de când aveam cinci ani.

— Mersi. Știi unde e?

— Nu, nu știu.

Așteptă, cu sprâncenele ridicate. Își țuguie buzele, ca și cum ar fi vrut să mă întrebe ceva, și își linse grăsimea de pe degete.

La naiba!

— Trebuie s-o gălesc. Trebuie să gălesc camioneta ca să... Trebuie pur și simplu s-o gălesc. Am luat o mușcătură, am înghițit-o fără să-i simt gustul și am pus întrebarea de milioane. Vrei să mă ajuți? Te rog?

— Să găsești clădirea? Graves ridică din umeri. Sigur. O să dureze ceva cu tot viscolul ăsta. La radio au spus că o să ningă toată săptămâna. Ne așteaptă o ninsoare serioasă, nu glumă!

Am așteptat să-mi mai pună întrebări, dar n-a făcut-o. Mânca și se uita la mine între înghițituri. După ce a terminat primul sendviș, îl începu pe al doilea. Ascultam liniștea de dincolo de pereți, mestecând din reflex. Putea să fie și carton, oricum nu-i simțeam gustul.

Mâncase deja jumătate din sendviș când se opri din mestecat și se uită la mine.

— În ce belea ai intrat?

Nu știu încă. Aș vrea să știu și eu. Dacă ți-aș spune, ai zice că sunt nebună.

— E destul de grav.

Doar atât am putut să spun.

— Bine. Graves ridică din umeri din nou. Sună interesant. O să începem căutarea mâine. Dar trebuie s-o facem după școală.

Am rămas cu gura căscată.

Graves ridică din umeri.

— Crezi că vreau să trăiesc într-un loc ca ăsta toată viața? Mi-am făcut un plan. O să-mi dau bacul și o să mă înscriu la un colegiu de stat. Pe urmă o să dau la o facultate adevărată. O să fiu matematician. Sunt plătiți al naibii de prost până-și iau titularizarea, dar pe urmă e destul de mișto. O să fiu profesor universitar de fizică.

Profesor de fizică? Am încercat să mi-l imaginez ca adult sau ca profesor, dar n-am reușit. Efortul mă făcu să mă doară capul. Era așa de tânăr și stângaci în mișcări!

— Fiecare dintre noi trebuie să aibă un scop în viață, am spus.

O senzație ciudată de ușurare îmi încolți în piept.

— Tu nu chiulești de la școală?

— În nici un caz. Dacă fac un pas greșit, trebuie să mă întorc la orfelinat și nu mai e cale de întoarcere.

Gândurile care i se citeau pe față se succedau prea rapid ca să pot să ghicesc măcar ce-i trecea prin cap înainte să-și ridice din nou zidul de protecție.

— Acum am chiulit prima dată, cu tine. Schiță un zâmbet seducător, cu un colț al gurii ridicat, pe care îl curmă îndesându-și din nou cartofi prăjiți în gură. Ai o influență proastă, Dru.

Habar n-ai tu, băiete. Am tresărit când izbucni din nou în râs. După aceea, sendvișul parcă mi s-a părut mai gustos.

Capitolul 8

Se înnopta repede și, când Graves hotărî că nu mai era nici un pericol, am ieșit amândoi din ascunzătoare și m-am lăsat condusă prin labirintul de holuri. Mallul era părăsit și luminile stinse în mare parte. Opriseră și fântâna de la primul etaj, care era acum tăcută și încremenită. Tăcerea învăluia zona restaurantelor unde scaunele fuseseră puse pe mese, mergea în vârful degetelor pe coridoare și înfășura magazinele cufundate în beznă. Aici nu se mai auzea vântul. Puteam la fel de bine să spunem că suntem pe altă planetă.

Graves se aplecă peste balustrada care-i venea până la talie și scoase un sunet dezarticulat care se răspândi spre mezanin, ricoșând din podea și tavan. Ecoul care îi răspunse era distorsionat într-un mod ciudat. Graves ascultă rezultatul cu un aer satisfăcut

— Vezi? E eliberare pură. Fă și tu la fel!

Am scos un strigăt războinic asurzitor, ca cele pe care le scoteam când boxam cu tata sau când îmi făceam exercițiile kata. Graves se dădu un pas în spate, dar țipă și el odată cu mine. Țipătul meu se transformă în râs, și al lui la fel și începu să mă împungă cu umărul lui osos, aproape să mă dărâme. L-am împins și eu și cred că atunci am început să mă gândesc la el ca la un prieten, nu ca la un tip oarecare. Ecourile glasurilor noastre se stinseră.

— Câteodată mă joc de unul singur în sala de jocuri, spuse el cu un aer meditativ, și ochii îi scânteiară în semiîntuneric. E plăcut să ai pe cineva lângă tine. Vrei să jucăm air-hockey?

Doar gândul mă făcu aproape să mă cutremur.

— Nu, mersi.

Încă mă mai durea încheietura, ca să nu mai vorbesc de julitura pe care mi-o făcusem de la covorul din sufragerie. Și nici cu spatele nu stăteam prea bine, cu toate că mă folosisem de flaconul antic de Tylenol pe care Graves îl avea pitit prin baie.

— Nu pot doar să mă plimb pe aici?

— Sigur că da. Mă duc să verific ceva. Nu te apropia de Sears, ultima dată când m-am uitat aveau o cameră care funcționa.

Rânji, apoi se întoarse pe vârful picioarelor și o luă la pas. Mergea săltat și haina lungă și neagră îi flutura la spate.

Am stat pe loc câteva minute cu ochii închiși. Haina tatălui meu era grea și călduroasă. Mallul era întunecat, nu se vedeau decât luminițele de

noapte în vitrinele magazinelor. Magazinele erau protejate cu uși de zăbrele, de la dispozitive rulante de fier până la uși de sticlă care împiedicau fantomele nopții să fure din magazin. Gândul că puteam fi prinsă îmi dădu fiori. Dacă ar apărea vreun polițist, aș fi arestată pentru posesie de armă și Dumnezeu mai știe pentru ce.

Nu-ți mai face griji, Dru. Am oftat și mușchii cefei mi se detensionară pentru câteva clipe. Simțeam că-mi lipsește ceva fără geantă, dar nu puteam s-o car peste tot după mine.

Dacă ar exista pericolul să fii prinsă, Graves n-ar mai fi aici. E destul de isteț, doar.

De fapt, era enervant de deștept. Nu arăta ca un tocilar căruia îi plăcea matematica. Mă întrebam dacă nu cumva aspectul lui goth era doar de camuflaj. Nu întâlnești la orice pas un adolescent care să vrea să se facă profesor universitar de fizică. Probabil că avea o minte rațională și că i s-ar părea că sunt de tot râsul dacă începeam să-i povestesc despre unele dintre lucrurile pe care le văzusem.

Oricum, ce-mi păsa mie? Doar nu avea să fie o prezență permanentă în viața mea.

Tu ai alte probleme. Începe prin a-ți da seama cum s-a transformat tatăl tău într-un zombi.

Trebuia să mă întorc acasă și să umblu prin cărțile lui, să fac niște cercetări. Cel de-al doilea și ultimul grup de zombi peste care dădusem fusese cel de lângă Baton Rouge. Și acolo fusese vorba de magie voodoo curată, așa cum fusese și în cazul tipului din Carolina de Sud, care nu era de loc din Vestul Mijlociu. Posibil să mai existe și alte lucruri în cărțile despre zombi la care nu ne uitasem ultima dată pentru că nu fusese nevoie. Fusesem prea ocupată cu dezlegarea blestemelor ca să fiu foarte atentă la tata când omora din nou zombii.

Cărțile erau în living. Oare vecinii auziseră împușcăturile? Gândul îmi producea aceeași senzație ca atunci când dai cu limba peste un dinte care te doare. Singurul răspuns pe care puteam să mi-l dau era că probabil nu auziseră nimic, căci nu fusese nici urmă de poliție când plecasem. Dar totuși...

Nu știam aproape nimic și dacă mă furișam printr-un mall în toiul nopții nu aveam să aflu nici un răspuns.

La ce te gândești, de fapt, Dru? M-am întors la stânga și mi-am băgat mâinile în buzunar. Simțeam povara rece a armei la încheieturile degetelor de la mâna dreaptă. Dacă trăgeam adânc aer în piept, simțeam miros de balsam de rufe și mirosul vag al aftershave-ului tatălui meu. Nu-mi aduse însă nici pe departe alinarea pe care trebuia să mi-o aducă.

Am pus capul în piept și am luat-o la pas de-a lungul coridorului, am trecut pe lângă Hillshire Farms – de unde răzbea mirosul de carne afumată și brânză topită chiar și prin ușa de sticlă – și pe lângă un magazin dintr-un lanț de magazine care vindeau tone de bijuterii ieftine. Aproape că bocancii mei nici nu se auzeau pe mocheta industrială cu fir scurt și tare. Și mai era și întuneric.

Era plăcut să stai aici după ce se închideau toate magazinele. Liniștea era infinită și moale și te învăluia ca o plapumă de puf delicat. Semiobscuritatea era liniștitoare. Nu era nimeni să mă vadă dacă zâmbeam sau mă încruntam, nimeni care să se uite cu ce sunt îmbrăcată, nimeni pe care trebuia să-l mint sau de care să mă feresc. Puteam să mă holbez la vitrine sau să mă opresc în față la Victoria's Secret și să examinez manechinele fusiforme îmbrăcate în lenjerie intimă, luminate pe timpul nopții, și nimănui nu i s-ar părea că sunt ciudată.

Dar nu era așa de mișto cum credeam eu că poate să fie. Cam după vreo zece minute de colindat prin mall, am început să mă neliniștesc puțin. Aici nu se auzea nici măcar vântul. De atâta liniște, în minte îmi veneau grămadă alte sunete. Sunete pe care mi le aminteam.

Cum ar fi degetele descărnate care băteau în fereastră, sau mugetul hidos, care-ți zgâria timpanul, pe care-l scotea creatura prin beregata înghețată.

Cineva l-a transformat într-un zombi. Evitasem să mă gândesc la asta de când apăsasem pe trăgaci în disperare.

Nu se întâmplă pur și simplu să te împiedici, să cazi, și să te transformi într-una din ființele sculate din morți. Cineva îi făcuse asta. Dar cine? Probabil aceeași creatură pe urmele căreia umbla tata.

Era vorba de cineva sau de ceva? Oare creatura din spatele ușii din vis? Eram foarte sigură că visul meu fusese real și că asistasem la ultimele clipe din viața tatălui meu pe pământ.

Ceea ce mă duse cu gândul că era posibil să încep să vise lucruri îngrozitoare. Și nu era un gând prea reconfortant. N-avea să fie prea distractiv dacă era adevărat ce bănuiam eu. Bunica nu mă învățase prea multe despre vise; eram prea ocupate în timpul zilei. Nu mi-a spus decât că: Visele sunt prieteni mincinoși, scumpa mea Dru. Ele nu-ți arată ce ai nevoie sau ceva sigur, ci în mare parte nimic concret în care să te poți încrede. Doar scenarii posibile, atâta tot.

M-am oprit în fața magazinului cu filme și mi-am frecat fruntea cu podul mâinii stângi. Oare dacă frecam destul de tare, nu-mi venea vreo idee care să mă ajute să repar golul imens din lume?

Nu trebuia să se întâmple astfel de lucruri. Era ca un coșmar care se repeta cu regularitate, doar că era real. Tata murise. Era mort de-a binelea, nu doar plecat toată noaptea, urmând să se întoarcă în zori plin de sânge și stors de puteri. Dispăruse pe vecie, irevocabil.

Ca mama. Ca bunica.

Rămăsesem singură. Faptul că fusesem pregătită să-mi port singură de grijă nu mă încălzea deloc. Îl voiam pe tata înapoi.

Eram pe punctul de a mă lăsa purtată de acest gând, când am auzit ceva ce n-ar fi trebuit să aud, care mă făcu să încremenesc locului, holbându-mă la ecranele goale ale televizoarelor care în timpul programului rulau filmul pe care angajații primiseră ordin să-l pună în săptămâna respectivă. Propria mea reflexie – părul negru și creț și dezordonat, ochii măriți, obrajii palizi și

strălucitori și haina de camuflaj a tatălui meu – se holba la mine, reproducă în fiecare ușă de sticlă.

Bubuitura și clinchetul de sticlă spartă fură urmate de un crănțanit și de un mârâit sonor, de tonalitate joasă, care nu-mi zgârie doar timpanele, ci îmi sfredeli și creierul. Am simțit o durere cruntă în spatele ochilor și am căzut prinzându-mă de vitrină cu mâna stângă și sprijinindu-mă cu fruntea de ea. Zdruncinătura îmi făcu dinții să clănțănească puternic. Îmi veni în gură un gust metalic de sânge când inima începu să-mi bată cu putere. O simțeam bătând nebunește în piept și în burtă. Începusem să văd puncte negre dănțuind în fața ochilor.

M-am trezit în genunchi, alungând din minte mârâitul îngrozitor de mai devreme. Durerea a dispărut la fel de repede cum a apărut și acum eram doar dezorientată.

Ridică-te, Dru! Se auzi vocea poruncitoare a tatălui meu. Ascunde-te! Acum!

Am respirat așa cum mă învățase bunica, retrăgându-mă mintal în mine, ca o minge compactă. Mârâitul alunecă într-un registru de tonalitate mai joasă, fizic, și am ridicat capul scrutând cu ochii apoși coridorul lung și pustiu care nu era întrerupt decât de ghivece cu plante, băncuțe și cărucioare pline cu diverse porcării care fuseseră acoperite peste noapte. Se vedea o scânteie roșiatică ce se strecura pe lângă pereți și am auzit ceva pârâind.

Acum că nu-mi mai răsuna în cap vocea creaturii, puteam să gândesc. M-am furișat în patru labe la adăpostul unui ghiveci imens în care era un palmier, probabil artificial. Simțeam miros de fum. Nu eram sigură dacă era fum adevărat sau dacă era doar imaginația mea care reacționa astfel la frică. Am băgat mâna dreaptă în buzunar, unde am simțit pistolul greu și rece, și m-am mai liniștit. L-am scos afară ușurel și am tras piedica în timp ce mârâitul se întetea, în același timp desfăcând ghemul din mintea mea în care mă refugiasem cu toată ființa.

Un alt lucru pe care nu ți-l spune nimeni despre astfel de situații este despre senzația acută de urinare pe care o simți. Voiam neapărat să găsesc o toaletă. Îmi simțeam deodată vezica dureros și incredibil de plină. Dar nu era timp pentru așa ceva – m-am răsucit într-o parte și-am tras cu ochiul pe coridor.

Orice ar fi, a spart o vitrină de la etajul al doilea. Atunci am realizat că intrările de la ultimul nivel al parcărilor erau situate la etajul al doilea și că una dintre ele se afla cam la sfertul acestei aripi de mall. Era chiar după magazinul cu loțiunile care miroseau ciudat.

Ce naiba? Am tras aer în piept și am simțit gust de fum și încă ceva, ceva rece ca gheața și proaspăt, cu iz de fier.

Aerul de afară.

Apoi l-am văzut strecurându-se, lung și subțire, făcând umbre mișcătoare. Era cam de mărimea unui ponei, acoperit cu păr ciudat și lucios, ca o cățea mare și lățoasă. Mă durea capul, așa cum se întâmpla de fiecare dată înainte de materializarea unui spirit, care seca aerul de toată căldura și

absorbea toată energia din mediu de care majoritatea oamenilor de-abia dacă sunt conștienți.

Am inspirat lacomă din nou o gură de aer, abținându-mă să nu se audă. Eram pe muchie de cuțit. Nu face zgomot, Dru! Mișcă-te cât mai încet. Nu e deloc de bine.

Presupun că urma să primesc vreun premiu pentru observarea a ceea ce era evident, chiar dacă o făceam numai în sinea mea.

Creatura care semăna cu un câine inspiră, fornăind. Avea nasul cât Marele Canion. Când dădu aerul afară și fălcile se căscară și dinții imenși de obsidian se freacă unii de alții, scoase un sunet ca atunci când arunci un chibrit peste benzină. Din umerii lui și din șira spinării ieși fum.

Era cuprins de flăcări. O flăcără portocaliu-gălbuie îi pâlpa pe spate, întinzându-se pe blana sticloasă și aruncând scânteii pe jos. Fierbințeala ajunsese până la mine. O simțeam în gât. Avea gust de plastic ars.

Creatura luase foc.

Ce proastă am fost. Am icnit. Nu m-am putut abține. M-a auzit.

Roti capul cuprins de flăcări, orb, căutând. Apoi fornăi și aerul fierbinte pe care-l scoase pe nări se rostogoli pe coridor și atinse frunzele palmierului artificial sub care stăteam ascunsă. Foșnetul frunzelor fu înăbușit aproape de ghearele care scrijeliră podeaua când făcu o săritură amplă înainte.

Un câine în flăcări, de mărimea unui ponei de Shetland, care alerga direct spre mine.

M-am ridicat, împleticindu-mă pe picioare. Gura mi se uscăse și simțeam gust de cupru lichid vâscos. Am luat-o la fugă. Bocancii mei lipăiau pe linoleum în timp ce creatura scoase un mârâit sub care se auzeau înfundat trosniturile și vâlvația focului, aruncând pe gură o duhoare fierbinte impregnată cu sulf.

Am lăsat capul în jos, aproape fără să-mi dau seama că țipam ca o afurisită de majoretă dintr-un film de groază, și am fugit să-mi salvez viața.

Capitolul 9

M-am năpustit tropăind pe coridor și am luat-o brusc la stânga, unde mezaninul se deschidea cufundat în întuneric. Picioarele mi-eră aproape împietrite de groază și refuzau să mă asculte. Țineam mâna dreaptă încleștată pe pistol, dar fără de folos, căci brațele îmi zvâcneau rău de tot. Scările rulante erau oprite pe timpul nopții, însă am dat colțul în fugă și am început să urc scările încremenite câte trei odată, simțind cum șoldurile și umerii mi se zdruncinau de fiecare dată când aterizam. Creatura din spatele meu – arde! Urlă partea rațională din mine, iar cealaltă parte, cea antrenată de tata, răspunse pe un ton categoric și ferm să mă mișc naibii odată, că știu că arde!

— Slobozi alt răget când se izbi cu zgomot de ceva și totul începu să semene cu un coșmar. Urma să mă trezesc din clipă în clipă, în patul meu, în siguranță, și aveam să-l găsesc pe tata la parter, uitându-se la televizor.

Mirosea oribil, a ouă clocite și a murdărie care ardea. Alergam ca un iepure, împinsă de groază, și bocancii mei loveau pardoseala cu mici

scârțâituri. O voce care suna ca a tatei îmi țipa în ureche, dar n-o ascultam. Nu puteam să o ascult.

Instinctul mă salvă. M-am aruncat într-o parte când o masă de aer comprimat trecu glonț șuierând pe lângă mine, mânjit de roșu amestecat cu portocaliu, culorile creaturii în flăcări care făcuse o săritură amplă. Am bufnit la pământ greoaie, fără să încerc să-mi atenuez căzătura, și m-am julit la cap. Ceva cald a început să mi se scurgă pe față. M-am ridicat împleticindu-mă pe picioare și m-am împiedicat din nou, răsturnând niște scaune – care ieșeau puțin în afară din zona restaurantelor, un colțișor drăguț unde oamenii puteau să stea să mănânce și să se uite la fântână...

Fântâna! Clicul care se declanșase în mintea mea fu atât de tare încât aproape că nici n-am auzit creatura care răgea din nou, un răcnet lung, aspru, de furie cumplită. Am reușit să mă ridic în picioare înnebunită, în viteză, și am luat-o la fugă. Spatele mă durea și ceva rupt îmi atârna într-o parte.

Creatura era în spatele meu. Era din nou în spatele meu și era iute de tot. Nu puteam să sper că o să alerg mai repede ca ea. Erau cam șase metri între mine și fântână și era imposibil să reușesc să ajung la timp.

MIȘCĂ! Vocea tatălui meu îmi bubuia în cap, de parcă eram din nou în Louisiana, cu creaturile care semănau cu niște carcalaci mișunând în subsol și încărcătoarele cu gloanțe tremurându-mi în mâini.

M-am mișcat. Nu știu cum. Într-o clipă eram convinsă că n-o să reușesc să ajung acolo la timp, iar în clipa următoare eram acolo.

Un val de apă țâșni când am plonjat ca un fotbalist după minge peste buza fântânii, trezindu-mă brusc cu gura plină de clor și apă rece stătută și lovindu-mă din nou la cap de o bucată de ciment care susținea o folie de metal cu găurele pe care cădea apa în cascadă când fântâna era pornită. Am simțit altă durere la ceafă. Acum încasam o grămadă de puncte. Dacă ar fi fost un joc video, acum aș fi răcnit la ecranul stupid. Sau aș fi aruncat cu joystick-ul în el.

Creatura cuprinsă de flăcări scoase din nou un răget. Stropită cu apa murdară din fântâna de la mall, căzu la pământ cu putere, în timp ce eu mă chinuiam să mă ridic în picioare, și un abur urât mirositor se ridică în aer. Aburul fierbinte trecu prin apă și-mi arse mâinile și picioarele. Am apucat plăcuța de metal și am început să trag cu amândouă mâinile, cu dreapta mai stângaci din cauza pistolului care se lovea de construcția șubredă ce zornăia. M-am aruncat într-o parte și am căzut din nou când creatura începu să lovească spasmodic în placa de metal cu un zgomot dogit ca de gong, care mi s-ar fi părut al naibii de amuzant dacă nu era apa care fierbea. Am căzut din nou cu toată greutatea, urlând de durere și cu răsuflare tăiată, și am auzit un sunet electronic continuu. Oare se auzise tot timpul?

Creatura alunecă pe placa de metal și căzu împrășcând cu apă în jur.

Aburii se ridicau în rotocoale mari din apa odinioară calmă. Fântâna bolborosea și bâzâia. Am bâjbâit căutând marginea de piatră și am reușit să sar peste ea și să mă cocoț ca o broască, cu picioarele tremurânde.

— Oh, la naiba! Exclamă cineva cu o voce ascuțită și tremurătoare care semăna foarte mult cu a mea.

Mi-am simțit buzele amorțite dând formă cuvintelor. Părul ud mi se scurgea pe față și ceva cald și lipicios îmi intră în ochi

— La naiba! Iisuse Hristoase!

Am tușit și apa îmi ieși pe nas. În spuma bolborosindă a apei din fântână picurau stropi roșii. Sângeram, dar nu părea să fie ceva grav. Eram udă leoarcă și mă dureau degetele încleștate pe patul pistolului. Hainele atârnau prea greu pe mine, erau pline de sânge și apă care mirosea a sulf. Tremuram ca o epileptică.

— Iisuse Hristoase! Am șoptit. Iisuse Hristoasel.

Am surprins o mișcare ușoară și pistolul se îndreptă singur spre țintă, în timp ce țineam degetul încleștat pe trăgaci. Respirația mea superficială și întretăiată se auzi dintr-odată acoperind toate zgomotele. În aer se ridicau fum și aburi. Am simțit stropi mărunți și reci căzând de undeva de deasupra. Se declanșaseră aspersoarele de incendiu. Ploua în mall. Creatura în flăcări zăcea în fântână, și încă se mai zvârcolea destul de tare încât să împrăștețe cu apă și să iște valuri înspumate.

Graves se holba la mine. Era de cealaltă parte a fântânii, învăluit în aburi, cu gura deschisă și ochii mari.

De unde naiba a mai apărut și el? Pistolul nu se sinchisi de apariția lui. Brațul meu era drept, aveam țintă bună și nu prea erau șanse să ratez de la distanța asta. Am tras lacomă aer în piept, coastele ridicându-se în timp ce mă străduiam să inspir, să trag destul aer în plămâni însetați. Scoteam sunete răgușite, sfâșietoare, tușind din cauza mirosului infernal din aerul încărcat cu vapori de apă. Se făcuse saună aici și aspersoarele nu prea erau de mare folos.

Graves ieși din valul de aburi cu mâinile ridicate, poziția clasică pentru „Nu trage!”. Avea gura întredeschisă și ochii dilatați. Privirea îi fugea când la mine, când la creatura care se zvârcolea în fântână în timp ce se îneca într-o substanță care pentru ea era otravă curată, încă mai având puterea să supraîncălzească apa. Era pe moarte, știam că-și dădea ultima suflare. M-am înecat din cauza mirosului greu, cutremurându-mă, dar pistolul nu se clinti.

— Dru, strigă el, încercând să se facă auzit peste vaietul alarmei de incendiu.

Brațul meu fremăta de nerăbdare.

Am apăsat pe trăgaci.

Capitolul 10

Cea de-a doua arătare – care se repezea spre Graves – era mai lungă, mai subțire și avea blana mai scurtă și gri, în loc să fie lucioasă și fumegândă. O dungă albă i se întindea într-o parte, pe capul prelung, cu o formă ciudată. Făcea sărituri ample și mârâia, arătându-și colții de culoarea fildeșului mai ascuțiți ca lama unui cuțit, iar din gură îi curgeau bale. Primul glonț rată ținta, și creatura trecu pe lângă Graves în viteză și îl dărâmă într-o parte la fel de ușor cum aș da eu la o parte din calea mea un elev de școală primară. Băiatul

Goth fu azvârlit cât colo, iar haina îi fâlfâi ca un cearșaf pe care-l scuturi ca să fie neted când îl pui pe pat. Pistolul se auzi din nou.

L-am ochit așa cum mă învățase tata, orele de antrenament făcându-se simțite. Sângele îi înflori pe blană. Arăta ca un covor mișos umflat cu steroizi. I se vedeau mușchii în relief ieșind de sub blană și ochii lui de un galben nefiresc luceau.

Vârcolacul slobozi un țipăt ascuțit de durere și se prăbuși într-o rână, căzând pe buza fântânii cu o pocnitură infernală. Mi-ar plăcea să pot să spun că am sărit cu grație de pe fântână, unde eram cocoțată, dar adevărul este că am căzut și am luat-o repede, împleticindu-mă, spre cealaltă parte a fântânii, căutându-l pe Graves. Mirosul înțepător de cordită acoperea toate celelalte mirosuri din mall. Am icnit o dată, simțind un val de greață care mă lua de la picioare și mi se ridica până în gât.

Graves clătină din cap uluit. Se ridicase pe coate și clipea buimac. M-a văzut și ochii i s-au mărit. Pupilele i se dilatară la maximum, irisul rămăsese doar o dunguliță subțire circulară. Ochii i se mișcau în cap ca ai unui cal speriat de moarte. Deși nu se mai vedea decât un cerculeț verde din irisul lui, acesta lucea ca smaraldul.

— Sus! Am strigat și m-am ridicat împleticindu-mă pe picioare, l-am înșfăcat de braț cu mâna stângă și am început să trag de el cu ultima fărâmă de putere care îmi mai rămăsese.

Graves se ridică de jos cu puțin mai multă grație decât aș fi făcut-o eu în situația dată. Era alb ca varul și avea pete roșii pe pomeți. Cercelul de argint îi atârna din ureche, lovindu-mă în față când Graves dădu peste mine, orbit de frică.

— Mișcă odată, fir-ar să fie!

Nu era vocea mea. Era vocea răgușită a tatălui meu care îmi fusese pusă de altcineva în gură.

Habar n-aveam dacă rănisem vârcolacul suficient de mult încât să nu se mai ridice de jos, iar sunetul electronic care devenea din ce în ce mai puternic și aburul din jur nu mă lăsa să gândesc. Eram forțată să gândesc dacă voiam să scăpăm amândoi cu viață.

De data asta de tine depinde, Dru. Nu mai e tata care să mă scoată din belea.

Picioarele ne alunecau pe podeaua udă. Sângeram și m-am prăbușit în genunchi în băltoaca formată de apa din fântână. Din cauza asta a fost vina mea - dacă nu m-aș fi împiedicat, aproape să-mi retez o bucată din limbă când am căzut, vârcolacul m-ar fi mușcat pe mine și nu pe Graves. Cei doi se ciocniră cu putere, aproape să-și rupă coastele, și Graves scoase un țipăt ascuțit, ca de fată, ca o veveriță prinsă în capcană.

Am țipat și eu, un sunet nearticulat, pe care n-aș mai fi putut să-l repet, am adus arma în fața ochilor și i-am tras un șut. Bocancul meu lovi cu putere capul lucios de câine al vârcolacului și, ca o răsplată, creatura care stătea aplecată peste Graves se întoarse și mârâi la mine, cu ochii lucind ca un apus de soare straniu, dunga lui gri contrastând cu blana deasă și neagră.

Vocea mea sună spart când am țipat, și am apăsat din nou pe trăgaci. Sunetul a fost asurzitor. Sângele vâcos sări, iar țeava pistolului de 9 mm fumega cu miros de sânge împrăscat fierbinte. Vârcolacul se împrăștie, cu botul deschis.

Îl împușcasem în maxilar.

Se prăbuși peste marginea fântânii și începui să vomite stropi urât mirositori de apă roșiatică, aburindă. Acum duhoriile infernale i se mai adăugă și mirosul de blană arsă.

Vaietul alarmei înnăbuși geamățul lui Graves. Mi-am dat seama că era alarma de incendiu și am icnit o înjurătură. Umărul băiatului era sfâșiat. Vârcolacul îl mușcase.

La naiba. Oh, la naiba!

În mine se dădea o luptă. Cel mai bine era să plec și să-l las acolo. Fusesse mușcat și asta nu era o veste prea bună. Trebuia să ies naibii repede de aici. Polițiștii și brigada de pompieri aveau să sosească din clipă în clipă, în ciuda ninsorii, și cum aveam eu să explic ce se întâmplase? Nici măcar talentul meu bine dezvoltat de a inventa minciuni nu făcea față unei asemenea sarcini.

Graves deschise ochii. Se uita fix la mine și buzele i se mișcau, dar nu auzeam ce spune din cauza alarmei care urla.

Se auzi un plescăit. Am aruncat o privire spre vârcolacul care se rostogolea pe jos ținându-se de fălci cu etichetele subțiri și păroase. Urla, bolborosind, cu fiecare respirație. M-am uitat din nou la băiatul întins pe jos și, pentru o secundă, n-am mai știut cine naiba era și nici ce căutam eu aici. Nu puteam să mă gândesc decât la mirosul oribil, îngrozitor pe care îl emana trupul tatălui meu care putrezise în fața mea.

Eram pe cont propriu. De data asta, de tine depinde, Dru. Tu ieși acum deciziile.

— Ridică-te! Nici de data asta nu mi-am recunoscut vocea. Ridică-te naibii odată, puștiule! Trebuie să plecăm de-aici.

Surprinzător, închise gura și se strădui să se ridice în picioare, ținându-se de umăr. Printre degete i se scurgea sânge, care părea negru în semiîntuneric.

Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să fugim de vârcolac. O să se vindece repede și o să fie furios din cale-afară. Nu putem să ne întoarcem în camera lui Graves. O să vină după noi și o să fim prinși ca niște șoareci în cursă. Unde aș putea să-l duc? Gândește!

Nu exista decât un singur loc. Trebuia să sper că nici poliția și nici altceva nu mă aștepta acolo.

Asta însemna că trebuia să-l pun pe Graves în mișcare, să-l tratez împotriva șocului și să fiu ghid pentru amândoi prin viscolul de afară.

Oh, la naiba! Simțeam cum îmi curge sângele pe față, într-o parte, cald și umed. Spatele mă durea și făcusem și o întindere la braț. Eram o adevărată simfonie de dureri și suferințe, și-mi venea să mă întind pe jos și să-i las să-mi facă ce vor atâta timp cât nu mai trebuia să mă mișc sau să gândesc.

Minunat!

Capitolul 11

După ce ne-am curățat bine de sânge și i-am aplicat lui Graves un bandaj strâns – care fusese făcut, de fapt, din cămașa lui din care rupsesem fâșii în toaleta din aripa restaurantelor – haina lungă și neagră, închisă la nasturi, arăta mult mai bine. Și el la fel, doar că era foarte palid și avea ochii măriți din cauza șocului.

Am ieșit din toaletă, am urcat la etajul al doilea și am intrat în altă toaletă chiar la țanc. Acum nu mai lăsam în urma noastră o dâră de apă și sânge, deși puțeam amândoi îngrozitor. Fosisem o grămadă de șervețele de hârtie ca să curăț grosul de mizerie de pe noi, tremurând pe măsură ce adrenalina din sânge revenea la limite normale. Fusesem azvârlită într-o fântână de o lighioană care ardea și împușcasem un vârcolac în față. Scena mi se derulase întocmai de mai multe ori în minte.

Acum urma să mă uit în oglindă la rana mare și urâtă de la baza părului și să-mi spun: O să-mi rămână o cicatrice când o să se vindece. Apoi mintea mea avea să-și aducă aminte, cutremurându-se, de zombiul care bătea cu degetele descărnate la ușa din spate. Sau de mârâitul vârcolacului cu capul vârgat. Sau de câinele de foc zvârcolindu-se în apă în timp ce se îneca.

Și urma să slobod un scâncet de durere, lovindu-mă cu mâna peste gură ca nu cumva să mă audă cineva în caz că mai era vreun polițist care verifica mallul. Mă îndoiam că era vreunul – creatura lăsase o dâră de părjol de la vitrinele sparte până la fântână, și era atâta dezordine încât nu aveau să-și dea seama imediat ce se întâmplase.

În privința vârcolacului îmi făceam mai multe griji. Fusese oare turbat, suferise de curând transformarea, sau era doar scos din sărite? De obicei, vârcolacii nu atacă oamenii; într-un supermarket se găsește destulă carne proaspătă și crudă. Fac excepție însă doar când se transformă pentru prima dată, dar n-avea nici un sens să vrea să intre într-o clădire. Din câte-am auzit, de obicei nu știu cum să o zbughească mai repede afară, la aer.

Motivul meu principal de îngrijorare era un câine în flăcări de mărimea unui ponei de Shetland. Oare pe mine mă urmărise? Sau pe Graves? Sau era pur și simplu nervos din cale-afară pentru că trebuia să-și cumpere haine noi?

N-am auzit pași, dar după un timp alarma se opri. Am așteptat. Graves era sprijinit de ușa cabinei de toaletă și dârdâia atât de tare încât îi clănțăneau dinții. Era în stare de șoc și nu știam cum să-l ajut. Oare avea să se schimbe în urma mușcăturii? Ar fi trebuit să-l las acolo. Nu te joci cu mușcăturile de vârcolac. Pur și simplu nu te joci cu așa ceva. Era o lege. Când începea să-i crească părul și să fie flămând, trebuia să...

Iisuse, nu! Nu te gândi la așa ceva! M-am uitat din nou la ceasul de la mână. Încă ticăia, deși o încasase și el bine de tot. Ca și mine, de altfel.

Îmi tremurau picioarele și oboseala îmi pătrunsese până în oase. Îmi simțeam capul plin cu vată. Mă durea peste tot, pe măsură ce adrenalina scădea cu intermitențe.

M-am îndreptat spre intrarea toaletei, unde coridorul făcea o curbă strânsă astfel încât să nu tragă nimeni cu ochiul în sanctuarul unde își fac

fetele nevoile. Am ascultat cu fiecare fibră a ființei mele, concentrându-mă, devenind toată numai urechi ciulite. Urechi ciulite care mă dureau. Ghemul din mintea mea unde mă refugiaseam cu toată ființa se relaxa și el, scoțând timid tentaculele afară, atent la orice sunet perturbator.

N-am auzit nimic. Nici voci și nici vreo mișcare.

OK. Cum fac să ieșim de aici?

Puteam să pun pariu că vârcolacul, dacă încă mai era viu, își luase tălpășița. Aceste creaturi sunt puternice și extrem de rapide, dar se feresc de autorități, ca și vampirii. O echipă de polițiști cu arme și veste antiglonț pot provoca destule daune în rândul lor și nici vârcolacii și nici vampirii nu vor să fie prinși în câmp deschis. Atrag prea mult atenția, ori aceste creaturi trăiesc ținându-se cât mai departe de ochii lumii, protejate de întunericul nopții.

Desigur, nici poliția și nici celelalte autorități nu vor să se răspândească vești despre aceste fenomene ciudate; ar putea provoca panică. Polițiștii, pompierii și medicii de pe ambulanță acoperă aceste lucruri, cum e și de așteptat, încredințându-le secțiunii de dosare închise. Tata se contrazicea mereu cu August dacă era sau nu vorba despre o conspirație sau doar nevoia omenească de a așeza fiecare lucru într-o categorie.

Așa că niciuna dintre părți, nici Lumea Reală și nici oficialitățile din lumea normală, nu dorea să se întâlnească față în față. Chiar dacă polițiștii aveau veste antiglonț și arme mai puternice, un vârcolac putea să facă ravagii printre ei. Ori polițiștii buni sunt greu de înlocuit. Vânătorii pe cont propriu, ca tata, trebuie să se descurce cu și mai multe arme și șiretenie, trebuie să-și înțeleagă prada ca să gândească cu trei pași înaintea ei.

Păcat că eram doar un copil. Tata era creierul operațiunii. Eu doar mă țineam după el și-i spuneam unde putea găsi cea mai mare ciudățenie sau dezlegam vreo vrajă sau două. Adică, eram un accesoriu grozav, cel mai bun detector de fenomene paranormale din jur, dar el era șeful și creierul operațiunii și cel care avea armele. De una singură, eu nu eram bună de nimic și acum mai aveam și pe altcineva pentru care să-mi fac griji.

Dar asta e situația, n-ai ce-i face, cum spunea tata mereu. Nu aveam altceva de făcut decât să merg mai departe. Dacă mă opream acum, m-aș fi dus la fund cât ai fi zis pește.

— Ce se-ntâmplă? Întrebă Graves în șoaptă. Parcă era un copil de trei ani care se teme de întuneric. Dumnezeule, ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă n-are nimic de-a face cu Dumnezeu, i-am răspuns eu în șoaptă, verificând pistolul pentru a cincizecea oară.

Dacă aș mai fi avut un încărcător de rezervă, l-aș fi schimbat imediat, bazându-mă pe teoria că era mai bine să ai un încărcător plin decât unul pe jumătate gol dacă se mai întâmpla ceva.

Tată, ar trebui să fii mândru de mine. Gândesc ca tine. Sau cel puțin încerc.

Speram doar să gândesc îndeajuns de mult ca tata încât să rămânem în viață.

Graves clipi.

— L-ai împușcat, murmură, și vocea lui tremura ca un motor stricat. Am crezut că voiai să mă împuști pe mine.

Așa ar trebui. Probabil că tata așa ar face. Am închis ochii și mi-am sprijinit capul de faianță. Acum nu-mi mai curgea apă din păr.

— Nu tu erai ținta mea.

— Ce era creatura aia? Întrebă el, ținându-se cu mâna de umăr, peste bandajul strâns fără milă. Avea colți. Mari de tot. Și mirosea urât.

— Era un vârcolac.

N-ar trebui să-i spun nimic. Ar trebui să-i găuresc țeasta. Tata l-ar fi împușcat considerându-l victimă de război înainte să se transforme. Odată mușcat, ai douăsprezece ore până să te transformi, uneori chiar mai puțin. Asta e lucru sigur.

Și faptul că vârcolacul își cunoaște vânătorul constituie un mare impediment. Tata spunea mereu „impediment” ca și cum ar fi fost un cuvânt murdar. Pentru el, probabil că așa și era.

— Știi despre lucrurile astea?

Întrebarea se termină cu un chițait.

L-am șușuit. Dacă făcea zgomot și-l auzeau polițiștii... Oare mai erau prin jur? M-am uitat din nou la ceas. Era 8:38 p. m, sau 16:38 dacă ne exprimam formal, ca în armată. Trecuseră cincizeci și trei de minute de când intrasem în toaletă. Oare le ajunsese timpul polițiștilor să părăsească un loc al faptei atât de ciudat?

Afară avea să se răcească din ce în ce mai mult. Eram plină de vânăță și ruptă de oboseală. Am trecut precaută pe lângă cabinetele de toaletă, spre chiuvete, unde am inspirat din nou profund, mi-am umplut plămâni cu oxigen și m-am uitat în oglindă.

Mi-am văzut rana lungă de la baza părului care doar ce prinsese crustă, dar dacă-mi lăsăm părul pe frunte, păream doar udă și nepieptănată. Oricine ar ieși în seara asta afară ar fi probabil la fel de ud. Dacă reușeam să ajungem până în centru, aș fi putut probabil să iau un taxi – dacă taximetristul ar fi fost sinucigaș – și să-i spun să oprească la trei străzi distanță de casa mea, cu speranța că nu mă aștepta nimeni înăuntru.

Da, vezi să nu! Aș putea și să zbor pe lună. Dacă vremea era atât de rea încât să închidă mallul devreme, nu prea erau șanse să găsim un taxi, nu? Dar oamenii de aici erau pregătiți pentru ninsori ca asta. Poate că până acum curățaseră deja străzile.

Se auzi un sunet în spatele meu. Graves se târa cu greu spre capătul cabinelor.

— Nu mă lăsa aici!

Cel puțin nu a țipat după mine, dar era posibil ca el așa să fi avut impresia, atât de răgușită și sugrumată îi era vocea.

Nu mai puteam să rostesc nici un cuvânt. Tata îmi spusese în nenumărate rânduri ce să fac dacă se întâmpla ceva cu el. De obicei nici nu voiam să ascult – cine voia să se gândească la așa ceva? Eu una, în nici un caz. Dar totuși... Nu-ți lua nici o povară cu tine. O să te tragă la fund. Să ții

mente asta dacă pățesc eu ceva. Să ai grijă de tine, Dru. Să fii puternică și să faci ce trebuie.

Dar puștiul ăsta deocamdată nu era nici vârcolac și nici vampir. Era doar un puști. Îmi adusesese de mâncare și mă lăsase să-i văd ascunzătoarea. Și îmi lăsase impresia că nu face chestia asta prea des.

Avusese încredere în mine. Nu puteam pur și simplu să-l părăsesc.

Nu-i așa?

— N-o să te las.

Vocea mea îmi păru până și mie ciudată. Rostisem cuvintele cu răsuflarea tăiată, ca și cum aș fi urcat în fugă un deal.

— Va trebui să faci ce-ți zic eu.

Surprinzător, Graves îmi zâmbi.

— Ce-ți mai place să dai ordine!

Avea pupilele încă foarte dilatate, dar culoarea începuse să-i revină încet în obraji, mai ales în pomeți.

— Îmi plac gagicile care o fac pe șefele.

lisuse! Cel puțin unul dintre noi se simțea mai bine.

— Taci din gură. Va trebui să faci exact ce-ți spun eu. Ai băgat la cap?

Dacă nu, or să ne aresteze. Sau poate doar or să ne omoare.

— Sigur. Așa le faci tuturor tipilor cu care ieși?

Graves brava, deși era mort de frică. Era un tip foarte curajos, sau poate că reacționa așa din cauza șocului.

— Eu nu-mi dau întâlniri cu băieții.

Nu apuc niciodată să rămân destul timp într-un loc ca să mă mai și întâlnesc cu băieții.

— E din argint? Am întrebat eu, arătând cu degetul spre cerceul lui, uitând că aveam încă arma în mână.

N-am realizat acest lucru decât atunci când l-am văzut tresărind și dându-se înapoi un pas. Dar își ascunse destul de bine reacția.

— Cred că da. Tipul de la care l-am cumpărat așa zicea.

— Dar lăntșorul?

De data asta mi-am folosit mâna stângă ca să arăt spre lăntșorul de la gâtul lui.

Geanta mea e în dormitorul lui. Am nevoie de ea.

Era prea riscant. Totul era prea riscant. Dacă mă întorceam la ascunzătoarea lui Graves, era posibil să ne prindă poliția (ceea ce nu era de bine) sau vârcolacul posibil turbat (ceea ce era și mai rău), căruia acum i se vindecaseră rănille și era pregătit pentru runda a doua. Vârcolacii își revin repede. Trebuia să găsec o cale să ieșim amândoi de aici.

Am nevoie de geantă. Nevoia era la fel de urgentă ca o nevoie fiziologică. Îmi doream atât de mult geanta, ca un copil mic care vrea să fie luat în brațe după ce a căzut și s-a julit la genunchi, la fel de mult cum îți dorești să iasă soarele după o lună lungă și ploioasă, sau cum tânjești după o gură de apă în deșert.

— Lăntșorul e de argint.

Privirea i se mai limpezise. Era o idee bună să-i țin mintea ocupată punându-i întrebări la care să-mi răspundă.

— Bun. Eu mă duc să-mi iau geanta. Tu stai aici.

Ochii i se măriră și în privirea lui se citea groaza. Pupilele i se micșoraseră și acum i se vedea și irisul verde.

— Nu mă lăsa aici!

Se dezlipi de cabina de toaletă și vocea lui răsună în încăperea cu pereți de faianță. L-am șușuit din nou.

— Uite ce e, am șoptit eu pe un ton dur, tu nu știi cum trebuie să te miști fără să fii văzut. Eu o să cobor să-mi iau geanta. Pe urmă o să mă întorc la tine și o să te duc într-un loc sigur.

— Aici nu suntem în siguranță?

Se simțea o undă de sarcasm în glasul lui, dar cel puțin de data asta vorbise în șoaptă.

— Iisuse! Ce mai era și arătarea aia?

— Un vârcolac. Ți-am mai spus.

M-am uitat cu inima la gură spre intrare, sperând că nu ne-a auzit nimeni, că nu era nimeni în partea asta a mallului. Oare plecaseră? De obicei, poliția nu pleca de la locul faptei în mai puțin de o oră. Dar, dacă li se părea că fusese un act de vandalism mai ciudat, era posibil să nu stea prea mult. Cu siguranță se mai întâmplau și alte lucruri în noaptea asta în lume. Dar vremea pune mereu la grea încercare infrastructura serviciilor de urgență.

Mă mușcam de buza inferioară, care mă durea, încercând să gândesc. Aveam nevoie de geantă, și trebuia neapărat să îl scot pe Graves din mall și să mă întorc la singurul loc sigur pe care îl știam. Cum ar proceda tata în locul meu?

Dacă mă gândeam astfel, lucrul părea aproape realizabil. Aproape. Cu excepția părții cu „habar n-am ce să fac mai departe”.

— Stai aici.

Îmi făceam deja planul în minte, gândindu-mă pe unde să o iau ca să nu fiu văzută, la posibilele căi pe unde puteam să ajung acolo și să mă și întorc.

Graves mă apucă de braț cu o forță surprinzătoare.

— Dru, nu mă lăsa! Te rog!

Am deschis gura să-i spun să tacă și să facă așa cum i-am spus eu, dar apoi i-am luat seama mai bine. Avea o paloare cadaverică și două pete roșii pe pomeți. Părea cât pe ce să se prăbușească după cum se legăna pe picioare, cu degetele înfipite în brațul meu. Cealaltă mână îi atârna pe lângă corp moale, fără să mai fie bună de nimic.

Dacă-l lăsam aici, în toaleta fetelor, era posibil când mă întorceam să-l gădesc inconștient sau deja suferind transformarea. Mă străduiam să gândesc limpede, dar dispozitivul din creierul meu responsabil cu gândirea limpede părea că se stricase. Ar fi trebuit să-l las acolo. Tata probabil că l-ar fi împușcat doar ca să reducă numărul variabilelor; cu siguranță mi-ar spune să mă pun cât mai repede în mișcare. Cu cât stăteam mai mult aici, cu atât era mai periculos.

Dar nu mai aveam pe nimeni în afară de Graves și din cauza mea fusese mușcat. Probabil că îl durea al naibii de tare.

— Dru! Șopti Graves cu o voce sfârșită.

Nu putea să vorbească mai tare și degetele lui se înfingeau cu disperare în brațul meu. Avea să-mi lase vânătăi și acolo, asta dacă nu le aveam deja. Mă simțeam de parcă nu mai era nici o părticică din corpul meu fără vânătăi. Amândoi eram într-o stare destul de gravă.

Apoi mi-am amintit altceva: felul stângaci în care își pusese Graves mâna pe după umerii mei când plângeam. Nu-mi pusese nici o întrebare și nici nu încercase să facă vreo glumă.

Nu puteam să-l las acolo.

— Bine, am spus eu pentru amândoi. Stai în spatele meu. Mișcă-te așa cum fac eu. O să încercăm să trecem nevăzuți. Câte căi de acces sunt spre camera ta?

Ușurarea care i se citi pe chipul străveziu mă străpunse în inimă. Dacă n-ar fi fost așa de palid, ai fi zis că e un copil care se bucură de sărbătoarea Crăciunului.

— Vreo patru sau cinci. Ai de unde alege! Se clătină pe picioare, se strădui să nu cadă și încercă să stea drept. O să țin pasul cu tine. Să nu mă lași aici.

Faptul că erau patru sau cinci căi de acces era o veste bună, asta dacă reușeam să-l mențin destul de conștient încât să mă ghideze.

— OK. Am încercat din nou să gândesc limpede, dar am eșuat la fel de lamentabil ca prima dată. Am nevoie de geantă, și cea mai bună opțiune pe care o avem este un autobuz care să meargă spre est. O să mai fie vreunul care să circule?

— Da, 53-ul.

Dădu din cap și părul îi căzu peste față. Băiatul ăsta avea până și nasul palid, pentru numele lui Dumnezeu!

— Circulă toată noaptea, chiar și când ninge. Te duc eu acolo.

Am făcut un pas șovăielnic spre ieșire. El o porni împleticindu-se în spatele meu și m-am gândit că în cel mult douăzeci de minute o să fie nevoie să-l sprijin.

Mișcă-te, Dru!

— OK, am repetat. Tu și cu mine, Graves. Să mergem!

Capitolul 12

Autobuzele încă mai circulau, dotate cu lanțuri antiderapante și mergând încet conform orarului de noapte, dar se îndreptau totuși în direcția potrivită. Am avut pentru prima dată noroc să prindem autobuzul 53 aproape de îndată ce am ajuns în stația de pe trotuarul celălalt al arterei principale unde era situat mallul.

Dărdâiam amândoi de frig, dar nu dădeam nimic de bănuț, ne încadram în peisaj. Șoferii de autobuz nu se uită prea atent la tine dacă nu pari în stare de ebrietate. Taxiul era deja o cauză pierdută - îmi trecuse prin cap, în timp ce așteptam în stația de autobuz, și că taximetriștii sunt probabil

peste măsură de curioși în ceea ce-i privește pe pasagerii lor. Și asta nu era de bine.

M-am uitat spre casă încă de la colțul străzii, tremurând. Graves se lăsa moale pe mine. Rezistase frumos în autobuz, dar acum nu-și mai putea ține capul și şuvițe de păr ud și creț îi intrau în ochi, acoperindu-i fața lăptoasă. I se dilataseră pupilele din nou și buzele erau aproape vineții.

Covorul de nea din fața casei era neatins. Tot nu se vedea nici urmă de camioneta tatălui meu pe alee. Lumina din sufragerie era aprinsă, o lucire aurie în lumina portocalie a orașului acoperit de zăpadă. Fulgi groși și albi se rostogoleau din cer; amândoi eram niși bine de tot, deoarece aproape îl târâsem pe Graves din stația de autobuz aflată la două străzi depărtare. Fusesse cât pe ce să cadă în nas într-unul dintre nămeții de zăpadă de pe marginea străzii și am fost nevoiți să o luăm prin mijlocul drumului din cauza plugurilor de zăpadă care aruncaseră munți de mocirlă înghețată în rigole. Trotuarele erau acoperite de polei și aproape impracticabile, și nisipul crănțănea sub bocancii mei. Urmele noastre aveau să fie șterse în mai puțin de jumătate de oră.

Oare vârcolacii pot să ia urma cuiva prin zăpadă? Mai ales dacă e o urmă de sânge, pun pariu că pot s-o miroasă. M-am cutremurat la acest gând. Nici măcar nu voiam să mă gândesc ce urmăreau câinele în flăcări și vârcolacul.

Pentru că nu era decât un răspuns, nu? Un răspuns care-mi venise în minte și în autobuz, cu povara rece a armei în buzunar și cu Graves sprijinindu-se de mine, cu capul hâțânându-i-se pe când ne zdruncina mașina.

Părea că nimeni nu intrase în casa noastră, că nimeni nu auzise împușcăturile. Zăpada propaga sunetele într-un fel ciudat și casa era destul de izolată. Mă întrebam dacă m-ar fi găsit cineva până acum dacă acel zombi reușea să-și ducă la bun sfârșit planul.

Ce imagine frumoasă!

Eram expuși, dar nu voiam să mă afund prin nămeți ca să ajung la ușa din spate. În primul rând, nu voiam să văd bucățile rupte din ușa pe care o dărmăsese creatura mai devreme decât eram nevoită. În al doilea rând, Graves se lăsa cu fiecare secundă ce trecea mai greu pe mine. Mă descurcam să-l țin în mișcare, dar nu mă simțeam în stare să-l car dacă îl lăsaus picioarele.

— Hai!

N-am spus-o pe un ton blând. Numai că nu l-am târât peste nămeții uriași înșirați la capătul aleii. Apoi am înaintat cu greu prin neaua care-mi venea până la jumătatea gambei, cu fiecare pas tot mai anevoios sub apăsarea rece a zăpezii. Îmi curgea nasul și obrajii erau deja rană vie. Îmi simțeam degetele ca niște cârnăciori înghețați. Graves începuse să scoată un zgomot înăbușit, din gât, ca și cum era pe punctul de a leșina.

Nici nu-l învinuiam. Puneam pariu că umărul îl durea al naibii de tare. Mușcăturile de vârcolac sunt rele de tot. Creaturile zdrobesc tot ce apucă între dinți. Era norocos că mai putea să-și folosească brațul cât de cât. Își băgase mâna moale în buzunar, ca să nu arate ca monstrul lui Frankenstein.

Rana era încă deschisă și sângera când am dat la o parte bandajul să văd cum arată, chiar imediat după ce am coborât din autobuz. Era pe de-o parte un semn bun că nu se transformase deocamdată, dar pe de altă parte un semn rău, căci era posibil să-și piardă cunoștința.

M-am scotocit în buzunar după chei.

— Să nu îndrăznești să-mi leșini acum, soldat! Am spus cu printre dinți.

Cureaua de la geantă îmi pătrundea în carnea dintre umăr și gât, și cu brațul celălalt al lui Graves care se sprijinea pe umărul meu mă simțeam ca Atlas ținând pe umeri lumea. Eram atât de obosită că mă dureau până și genele. Mă durea tot spatele și într-o parte simțeam o usturime chiar sub locul unde mă săgeta un junghi ascuțit de fiecare dată când respiram.

Cheia alunecă în yală. A fost nevoie de două încercări și o scrie de înjurături ca să reușesc să deschid. Am împins ușa și m-a lovit în nas izul duhului de zombi, care nu mi s-a părut de nesuportat ținând cont cum miroseam amândoi acum. Presupun că avusese timp să se aerisească în casă prin spate.

Graves se împletici. L-am sprijinit de peretele din hol și am închis ușa. Apoi am scos pistolul și am verificat casa așa cum mă învățase tata. În fiecare loc unde ne mutam făceam acest exercițiu, cercetând posibilele unghiuri de tragere și scotocind casa amândoi, ca o echipă adevărată. Mă puneam să o fac și singură iar el mă cronometra. Aici făcusem exercițiul doar de vreo patru sau cinci ori contra cronometru, dar era de ajuns când ai experiență de ani buni.

Sufrageria era scena unui măcel, dar singura urmă care indica faptul că acolo fusese un zombi era cenușa deasă și fină care se infiltrasse în covor, o pată din care nu se înțelegea nimic printre hainele zdrențuite. Mai era și o gaură în perete lăsată de glonț și încă una mai jos, pe care nu o observasem înainte.

Se repară imediat cu puțin ipsos și var. M-am cutremurat și am suspinat. Îmi curgea nasul și pe buza superioară aveam mucus incolor. M-am șters cu mâneca udă și grea a hainei și mi-am continuat drumul.

Bucătăria era rece ca gheața și nu-mi părea cunoscută cufundată în întuneric. Ușa din spate atârna încă în balamale și era întreagă, cu excepția unei găuri imense în mijloc. În garaj aveam niște placaj. Aș putea să bat în cuie o bucată și să atârnam o pătură peste gaură ca să o izolez. Veranda închisă era rece și umedă, mirosind ca o pivniță. Ușa de plasă, înconjurată de panouri de sticlă, scăpase ca prin minune neatinsă. M-am luptat să o închid peste un morman de zăpadă udă și am căutat ceva cu care să o fixezi, n-am găsit absolut nimic și am renunțat. Dacă aveam noroc, zăpada urma să se strângă în față și să o țină închisă. În plus, dacă trebuia să plecăm în grabă, nu puteam să o încui sau să o blochez. Nu verificasem încă la etaj.

Acolo toate erau așa cum le lăsasem. Toată casa era încremenită.

Era o liniște mormântală înăuntru.

Jos, la parter, Graves era cu ochii pe jumătate închiși.

— Frumoasă casă, mormăi el, dar ceva din felul cum i se împleticea limba nu-mi plăcea.

Și buzele lui erau mai vineții decât aș fi vrut. Picături albe de sudoare și apă ieșeau în relief pe tenul lui care acum era pământiu și avea pupilele atât de dilatate încât de-abia i se mai vedea irisul. Ochii lui erau acum două găuri negre.

Am încuiat ușa de la intrare și l-am dus la etaj, înghiontindu-l să urce treaptă cu treaptă. Când am ajuns sus, eram transpirată și lipicioasă. Apoi începu partea cea mai grea. L-am dat jos hainele ude, făcându-mă că nu aud chicotelile lui când l-am dezbrăcat până la chiloți. Se băgă în patul meu, se înveli cu pătura și închise ochii. Oftă ca un copilaș rupt de oboseală și adormi instantaneu.

Mi-am lăsat geanta jos, mi-am scos hainele și am rămas în bustieră și chiloți. Nu-mi făceam probleme că era posibil să moară din cauza hipotermiei – fusese mușcat și febra putea să-i fie de ajutor în cazul ăsta.

De ce, ca să-ți sfâșie beregata când se transformă?

Nu gândeam limpede. Mă răcisem atât de mult încât nici nu mai simțeam frigul, ceea ce nu era un semn bun. Mă simțeam obosită. Al naibii de obosită.

M-am urcat în pat, trăgând mai multe pături peste noi. Apoi l-am luat în brațe, dârdâind. Era înghețat sloi, nici eu nu eram prea departe de el, și l-am auzit slobozind din nou un geamăt slab de durere. Mi-am dat seama că mă așezasem pe umărul lui și am încercat să-mi găsesc o poziție bună, încercând să mă mișc fără să-i apăs pe rană. Cămașa lui, ruptă fâșii și folosită drept bandaj, era rece, udă și cleioasă.

— Ce faci?

De-abia rostea cuvintele, ca și cum limba nu-i mai încăpea în gură. Speram că nu avea să se transforme. Îi simțeam pielea încă destul de fină.

Toți vârcolacii pe care îi văzusem până acum fuseseră siluete neconturate în oglinda retrovizoare a mașinii sau arătau la fel ca ceilalți care își petreceau timpul în baruri destinate celor din Lumea Reală. Cu alte cuvinte, ciudați în toată regula. Dacă se transforma...

Nici măcar n-am mai apucat să-mi termin gândul. Îmi simțeam oasele de plumb, la fel și pleoapele și părul ud. Dacă muream amândoi de hipotermie, oricum toată povestea asta n-o să trezească decât speculații, fără să se știe nimic concret.

Graves își schimbă poziția, mișcându-se greoi, dar nu scoase nici un sunet. Firișoarele de păr care aveau să-i mijească și sunetul oaselor pârâind aveau să-l dea de gol. Tata îmi spusese despre asta – sunetul pe care-l scoteau oasele când se deforma, mârâitul specific și blana care începea să-i crească.

Doamne, sper că nu se întâmplă așa ceva. Am expirat lung dârdâind.

— Te încălzesc.

— Iisuse! Exclamă el, străduindu-se să deschidă ochii. Ce rece ești!

— Și tu la fel.

Pistolul era pe noptieră. Dacă se transforma, probabil că începea să țipe când i se remodelau oasele. Aș fi avut destul timp să mă ocup de problemă.

Dru, nu gândești limpede.

Știam că așa era. Dar eram complet epuizată.

Vântul începuse să geamă afară, dar înăuntru era liniște. Mă dureau degetele de la mâini și de la picioare, simțeam cum îmi înfige cineva ace în carne și oase. Speram că n-o să ne pierdem degetele din cauza degerăturii. Dar dacă ar mai fi nins încă, ar fi fost mai frig, nu?

Nu puteam să gândesc. Îmi simțeam capul vâscos. Ar fi trebuit să-l încălzesc pe Graves și să mă duc să astup cu ceva gaura din ușa din spate. Zăpada avea să pătrundă pe verandă dacă ușa exterioară nu stătea închisă și aveam să mă chinui al naibii de tare să fac curat pe urmă.

Am început să simt din nou cum mi se strecoară în oase puțină căldură, apoi din ce în ce mai multă. Graves se înroși și începu să transpire. Nu mai scotea sunetul acela înfundat din gât și tresărea trezindu-se de câte ori îi cădeau pleoapele. Timpul dintre reprizele de stare de veghe și somn deveni din ce în ce mai lung și respirația îi reveni la normal.

— Dru? Șopti el în cele din urmă.

— Ce e? I-am răspuns eu, chinându-mă să stau trează.

Sunt obosită. Tre' să mă scol și să repar ușa din spate. Pe urmă tre' să mă gândesc la ceva. La ceva ce trebuie să fac.

Nu-mi aminteam ce anume.

— Ești dezbrăcată?

Pleoapele îi căzură din nou și începu să scoată un sunet opintit care semăna cu un sforăit.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Dar am adormit înainte de a avea energia să mă înfurii.

Capitolul 13

M-am trezit cu capul pulsându-mi de durere. Eram înțepenită și mă durea tot corpul, îmi simțeam spatele făcut din bare de fier îndoite și era ceva în neregulă cu brațul meu stâng. Afurisitul de Graves dormea cu capul pe el. M-am ridicat brusc în capul oaselor și m-am cutremurat când am simțit aerul rece și nemișcat pe pielea goală. Eram transpirată – Graves era cald. Transpirația mi se răci imediat pe spate și umeri. Aveam în gură un gust de cafea răncedă amestecată cu cenușă.

Graves dormea pe spate. Nu protestă când m-am dat jos din pat împleticindu-mă, căci dormea dus, cu părul întins pe față, cu nasul în sus, înălțându-se mândru. Pliurile epicantice care de-abia se ghiceau îi dădeau un aspect exotic, iar evantaiul de gene negre ca tăciunele și egale îi atingeau pomeții. Bandajul se întărise, murdar de sânge și ceva galben. Ogive negre-albăstrui se formau de-a lungul traseului de vene de pe gât, care îi cobora pe braț, până la piept.

Nu arată prea bine, nu?

M-am uitat în jur după haine. Încă mai simțeam în nări mirosul lighioanei de foc de ieri, dar trebuia să-mi pun ceva pe mine căci tremuram. Mi-era și al naibii de foame.

Totuși, să o luăm pe rând. Mi-am tras o pereche de blugi pe mine și un bluzon, am luat pistolul de pe masă și am intrat în dormitorul tatălui meu. M-

am întors cu o funie de nailon – bună pentru rapel, ca să fixezi încărcătura într-o furgonetă și, n-aș putea spune că din pură întâmplare, poate fi folosită și să legi fedeleș un puști care e posibil să se transforme într-un vârcolac.

Vârcolacii, în special cei care se transformă pentru prima dată, au o adevărată problemă cu argintul. Acea parte a culturii pop este destul de adevărată. Lănțișorul pe care-l purta Graves la gât nu începuse să-i lase bășici pe piele, ceea ce era un semn bun. La fel și cercelul în formă de craniu care îi apăsa pe obraz, așa cum stătea cu capul întors puțin într-o parte. Vena de la gât îi pulsa regulat, cu putere. Era slab, dar avea mușchi – și dacă începea să se transforme, ar fi avut probabil în accesul de furie puterea să mă arunce în partea cealaltă a camerei înainte să apuce să se gândească de două ori – și chiar și fără să-și dea seama.

Ar fi mult prea ocupat să facă rost de prima bucată de carne crudă.

De ce o să-l leg? De saltea? Iisuse, chiar e momentul potrivit să-mi doresc să fi avut un pat cu baldachin.

Din fericire, tata mă învățase destul de multe lucruri despre noduri. Nodul camionagiului te imobilizează complet – cu cât te zbați mai mult, cu atât se strânge mai tare – și dacă nu-i permite lui Graves să se ridice, atunci nu poate să vină după mine. Prima dată i-am legat încheieturile și coatele, apoi gleznele și genunchii. Apoi am mai trecut de patru ori frânghia între saltea și somieră. Asta era o șmecherie. Fiecare legătură era securizată cu un nod de camionagiu.

Dacă avea nevoie să meargă la baie, ghinionul lui. Puteam oricând să iau altă saltea, dar o altă trahee, nu.

După ce am terminat, m-am spălat. N-aveam timp să fac și un duș fierbinte. Dar niște schimburi curate și o față curată fac minuni pentru starea oricărei fete – chiar dacă e străvezie la față, cu obrajii aprinși și cu pupilele destul de dilatate încât să pară nebună. Coșul de la tâmplă dispăruse, și nu părea să iasă altul nou.

Ca să vezi! Dar părul era o cauză pierdută. Umiditatea din aer și frigul mă făceau să semăn cu mireasa lui Frankenstein, cu excepția zigzagurilor alea albe mișto.

Asta m-a dus cu gândul la vârcolacul cu capul vărgat și m-am cutremurat. Am găsit o pereche de adidași uscați, căci bocancii mei erau încă uzi leoarcă, și acum eram pregătită să încep să rezolv problemele.

La parter, zăpada se strecurase înăuntru, în veranda micuță, prin ușa exterioară și era extrem de frig. M-am uitat cu jind la cutia cu Cheerios de pe bufet – maștele îmi chiorăiră numai când m-am gândit la mâncare – dar m-am dus în garaj să caut niște placaj. Am avut un noroc chior și am găsit ce căutam și în mai puțin de zece minute am curățat zăpada și am fixat placajul peste gaura din ușă; am mai bătut în cuie o bucată de placaj și mai sus, pe dinafară, peste gaură, chiar în ușa din spate. Am măturat cioburile, ascultând vuietul vântului de afară. Degetele îmi amortiseră și scoteam rotocoale de aburi pe gură. Am început să regret că mă sculasem din pat.

Am atârnat niște pături peste ușă să o izolez și le-am lipit cu bandă adezivă, prietena cea mai de nădejde a unei fete. Apoi am dat drumul în

sfârșit la centrală și am mâncat tremurând primul castron cu cereale. Laptele era atât de rece încât parcă frigea. În toată casa mirosea a aer proaspăt, deși se mai simțea totuși ceva din duhoarea de zombi. Eram atât de flămândă încât nici măcar nu mă deranja asta.

De îndată ce am terminat de mâncat, am pus un încărcător nou în pistol și m-am dus să văd ce face Graves. Dormea dus, respirând pe nas și pe gură așa cum fac copiii mici. Începuse să se încălzească înăuntru și am stat pe scări mult timp, cu genunchii la piept, holbându-mă la cutiile înșirate pe hol și la găurile de glonț din perete.

Ce-ai de gând să faci, Dru?

Tăcerea dinăuntru nu răspunse. Știam că trebuia să mă ridic și să mai mănânc ceva, dar mă holbam întruna la găurile lăsate de gloanțe. Nimic nu mai suna bine acum că aveam un bol de cereale reci în stomac.

Țineam pistolul în mâna dreaptă, moale. Dacă Graves începea să se transforme...

Păi, tehnic vorbind, ai mai omorât deja pe cineva, scumpo. Vocea tatălui meu, calmă și stăpânită, așa cum o auzeam de fiecare dată când făceam vreo prostie. Încă unul n-ar trebui să fie prea greu. Așteaptă să se transforme și împușcă-l. Ar fi trebuit s-o faci la mall.

Totuși, era ciudat de reconfortant să știu că era cineva în casă care nu urma să plece nicăieri. Era destul de patetic, dar petrecusem atâtea nopți așteptându-l pe tata să se întoarcă acasă, că acum era o senzație plăcută să aud respirația altcuiva în același spațiu în care eram și eu. Și ce dacă avea să se transforme într-o bestie mare și păroasă și încerca să mă omoare? Când un vârcolac se transforma pentru prima dată, era de neoprit până nu-și potolea setea de sânge.

Așa scria în cărți. Și n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de ce scria în ele. Sau de tata, care spunea la fel.

Lucrurile pot să scape rapid de sub control. Era replica tatălui meu, pe care o rostea cu o mină serioasă și de obicei cu câte o armă în fiecare mână. Ce-ai de gând să faci mai departe, Dru?

Aveam nevoie de un plan. Problema era că nu aveam niciunul.

— Presupun c-ar trebui să fac curat în sufragerie, am vorbit eu de una singură. Să-l aștept să se trezească. Pe urmă, o să vedem.

Golul dinăuntru nu era mulțumit de răspuns. Tata era mort. Nu avea să se mai întoarcă. Eu eram singură pe lume și din cauza mea, un puști care încercase să mă ajute fusese mușcat de un vârcolac. Mai erau și alte lucruri la care trebuia să mă gândesc, dar să fiu a naibii dacă îmi mai aminteam vreunul. Mă simțeam foarte mică și singură, stând acolo pe scări.

Pierzi puncte, puștoaico. M-am cutremurat, cu genunchii la piept. Ninsoarea se întetșise bine de tot și vântul vuia pe la colțurile casei. Era ora opt dimineața și afară era încă întuneric, cu excepția licărului care se strecura haotic printre fulgii de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți care cădeau rotindu-se din cer și care provenea de la luminile orașului reflectate în zăpadă.

O să fie nevoie de o ușă nouă. Asta dacă nu o ștergi din oraș.

Nu puteam s-o șterg din oraș. Graves avea nevoie de cineva care să-i explice ce se petrecea. Și cineva îl omorâse pe tata.

Ăsta era lucrul la care încercasem să nu mă gândesc până atunci. Da, îl omorâsem pe tata. Dar nu era de fapt tata. Nu poți să transformi în zombi o persoană atâta timp cât e încă în viață.

Pur și simplu nu se poate.

Cineva l-a transformat într-un zombi. Nu te culci seara bine mersi și te trezești a doua zi transformat în zombi. Cineva l-a omorât și l-a transformat în zombi. Nu era nici într-o stare prea bună. Părea că o încasase zdravăn – carnea putrezește mai repede când persoana e rănită înainte de a muri.

Mă simțeam de parcă aș fi fost într-un glob de zăpadă – ca cele pe care le agiți și conținutul lor se umple cu fulgi albi. Totul înăuntru e încremenit, nemișcat, înconjurat de bucăți de gheață plutitoare. Încercam să alung din minte lucrurile la care ar fi trebuit să mă gândesc, dar n-am reușit decât să mă aleg cu un bâzâit în cap.

Nu știi cât timp aș fi stat acolo dacă n-aș fi auzit venind de sus un țipăt de mirare, timid și ascuțit.

Graves se trezise. M-am ridicat cu greu de jos și am urcat scările târându-mi picioarele. Țineam în mână arma rece și grea.

Nu voiam să fac ce credeam că voi face.

Ghinion, gatico. Trebuie s-o faci, n-ai încotro.

Graves încetă să se mai zbată de îndată ce mă văzu. Păturile erau strânse morman la picioarele lui. Înăuntru se mai încălzise, și sudoarea îi lipise părul lung și negru-tăciune de față.

Ne-am holbat unul la celălalt câteva clipe. Începu să miște din degetele julite. Din poziția în care stătea, pe o parte, era tot ce putea să facă. Vocea lui era răgușită și spuse ultimul lucru la care m-aș fi așteptat din partea unui tip care fusese mușcat de un vârcolac și care se trezește legat de un pat.

— Ce pervers!

Ridică dintr-o sprânceană, și ochii lui verzi aruncau scânteii. Nu părea gata să se umple de păr din clipă în clipă sau să-i crească colți de fiară.

Se făceau aproape douăsprezece ore de când fusese mușcat

— Nu mi-am imaginat niciodată că ești genul ăsta, continuă el. Cum naiba o să fac pipi?

E isteț puștiul!

Arma avea un glonț pe țeava. Am tras piedica, rugându-mă ca următoarele cinci minute să decurgă bine. M-am îndreptat spre el fără să mă grăbesc. Nodurile păreau să țină bine.

— O să-ți pun câteva întrebări, am spus eu, reușind să-mi mențin un ton fără inflexiuni. Dacă dai răspunsurile corecte, o să tai funia și o să vedem noi ce facem mai departe.

Graves se linse pe buze. Ochii lui fugeau când la pistol, când la mine. Încremeni.

Ceva îmi spunea că știa că nu glumesc.

Ăsta era nemaipomenit, pentru că eu nu eram așa de sigură. Nu puteam să-l omor în patul meu. Nu puteam să împrusc pe nimeni așa.

Bineînțeles, trăsesem în vârcolac. Fusese ca într-un joc video, așa cum mă învățase tata.

Dar... pe tipul ăsta îl cunoșteam. Nu puteam să-l împușc. Era om în carne și oase.

Și era cel mai apropiat posibil de noțiunea de prieten.

Stăteam lângă pat, lângă hainele ude de care ne dezbrăcaserăm ieri și care erau aruncate pe podea. Am îndreptat pistolul spre el.

— Prima întrebare. De unde ai lăntșorul?

Graves înghiți în sec. Era alb ca varul la față. Vena de la gât îi pulsa nebunește.

— De la Hot Topic, din mall. Doar n-ai de gând să mă împuști, Dru?

Aș vrea eu să fiu pe jumătate atât de convinsă pe cât pari tu. Îmi făceam curaj, asta era al naibii de sigur.

— Știi ce semnificație are?

— La naiba, l-am cumpărat pentru că era la reduceri. Oamenii mă lasă în pace dacă mă cred vreun nebun adept al cultului ăluia.

Mărul lui Adam urcă și coborî când înghiți spasmodic.

— Iisuse, doar n-ai de gând să mă împuști, nu?

Ori te împușc, ori o să-mi sari la beregată. Douăsprezece ore e termenul-limită pentru transformarea unui vârcolac. Dacă nu te-ai transformat până acum, sunt doar vreo câteva explicații. M-am aplecat puțin, apucând pistolul cu amândouă mâinile și punându-i țeava la tâmplă. Am avut grijă să-mi țin degetele departe de trăgaci, căci se pot întâmpla și accidente.

— Crezi în fantome, Graves?

El înghiți din nou în sec. I se văzu din nou mărul lui Adam mișcându-i-se.

— La naiba, nu știu. Nu mă împușca, te rog!

Vocea lui se sparse.

Dacă ar fi știut despre Lumea Reală, ar fi răspuns altfel. Oare mințea?

Nu voiam să cred așa ceva. Se purtase ca și cum n-ar fi știut o boabă despre ea. Deci asta reducea motivele pentru care nu se umpluse de păr până acum.

Am înghițit și eu în sec. Îmi simțeam gâtul la fel de uscat ca substanța aia care se pune în apă ca să faci ceață la petreceri. Dioxid de carbon înghețat. Frige al naibii de tare și poți să o folosești în mlaștini să înfurii spiritele care sălășluiesc acolo.

— Răspunde cu grijă la întrebarea asta, puștiule! Ești virgin?

Pauza fu atât de lungă încât am crezut că trebuia să-l întreb din nou.

— Ce naiba!

Părea cu adevărat surprins.

— Da sau nu? Ești virgin?

Am pierdut controlul la jumătatea frazei. Vocea mi se pițigăi, transformându-se într-un țipăt.

Graves tresări și mie mi-a venit să-l lovesc. Simțeam nevoia să lovesc în ceva. Voiam să fac ceva în loc să stau acolo și să-l ameninț.

— Răspunde-mi, ticălosule!

Vocea mea răsună de pereți și camera întregă se învârtea acum cu mine. Sângele îmi pulsa cu putere în urechi. Adrenalina mi se descărca în sânge, și mirosul de cupru mă învăluia din ce în ce mai mult.

— Da! Îmi răspunse el țipând. Da, sunt un virgin nenorocit, nu mă împușca, la naiba! Te rog!

Am înlemnit. Mă dureau degetele încleștate lângă trăgaci.

Pieptul i se ridică. Închise ochii strâns și lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Se încorda fără să se miște. Am simțit cum mi se scurge tot sângele din vine.

Trecuseră aproape douăsprezece ore. Și el era virgin.

S-ar putea să fie bine, la urma urmei.

Nu mi-am recunoscut vocea răgușită care-mi ieși din gură:

— Bun.

Am lăsat piedica să alunece la loc cu un clic, după ce am îndreptat pistolul în altă parte. Cât mai departe de amândoi.

— Bine. În regulă. E OK.

Graves suspină răgușit M-am dat câțiva pași în spate, îndepărtându-mă de pat.

Iisuse! Ce făcusem? Ar fi trebuit să-l întreb prima dată asta în loc să-i pun pistolul la tâmplă. Mi-era rău.

M-am îndreptat împleticindu-mă spre baie și am vomat toate cerealele pe care le mâncasem. Apoi am început să plâng, tremurând aplecată peste porțelanul rece. A trebuit să-mi suflu nasul de trei ori. După ce am terminat, cu ochii înroșiți, am străbătut din nou holul cufundat în întuneric și m-am îndreptat spre camera tatălui meu. Am găsit un toc de pistol de rezervă și am pus arma în el, apoi am scos un cuțit lung de vânătoare. Sigur nodurile erau prea strânse ca să mai poată fi dezlegate.

Graves stătea în pat cu ochii închiși și buzele i se mișcau întruna, fără să articuleze nici un sunet. Îl speriasem rău de tot.

Și ce dacă? Mai bine să-l sperii decât să-ți sară la gât. Când un vârcolac se transformă prima dată, e de neoprit.

De data asta, nu m-am mai sinchisit de vocea tatălui meu și am început să tai funiile.

— Ai fost mușcat de un vârcolac. Trebuia să-mi iau toate măsurile de precauție, i-am spus în timp ce mă chinuiam să tai funia fără să-i rănesc antebrațul, cu mâinile tremurându-mi puțin. Stai liniștit. O să te eliberez cât ai zice pește.

Graves nu spuse nimic.

Am reușit să-i tai funiile de la glezne și de la genunchi, apoi pe cele de la coate și de la încheieturile mâinilor. El zăcea moale, respirând cu greutate.

— Îmi pare rău.

Parcă eram un copil de cinci ani. Cuvintele erau goale. Era genul de lucru pe care-l spui cuiva când i-ai stricat o jucărie sau ceva de genul, nu când doar ce i-ai pus pistolul la tâmplă și ai țipat la el.

— Trebuia să mă asigur. Dacă ești virgin, e în regulă; n-o să te transformi ca un vârcolac normal. Nu se leagă de tine pentru că ești ca o ușă

închisă. Cel puțin, așa mi-a spus tata. Și el avea aproape întotdeauna dreptate. Eu...

— Taci, șopti el și strânse din ochi; lacrimile îi udaseră genele dese.

Lasă-mă în pace!

M-am dat înapoi în genunchi, cu cuțitul în mână.

— Îmi pare rău. Sincer. Eu doar...

— Ți-am spus să mă lași în pace! Taci din gură! Vocea lui se sparse.

Mi-am șters lacrima de pe obraz cu mâna. Nu mai era nimic de spus.

Așa că m-am ridicat în picioare, scârțâind din toate încheieturile, am plecat și l-am lăsat singur.

Capitolul 14

M-am așezat din nou pe scări, ascultând zgomotul centralei electrice și tăcerea de afară. L-am auzit pe Graves mișunând de colo-colo, trăgând apa de la toaletă, deschizând robinetul la chiuvetă, apoi târșâit de picioare și scârțâituri pe care încă nu le învățasem în această casă nouă. Fiecare casă are propriile zgomote, la fel și fiecare persoană.

Graves nu făcea aceleași zgomote ca tata. Totuși, doar faptul că auzeam pe cineva respirând și umblând prin casă era mai bine decât nimic. Mult mai bine.

Ochii mă ardeau și parcă îmi intrase nisip în ei. M-am uitat lung la arma pe care o țineam în mână. Un pistol de 9 mm, negru-tăciune, greu, cu vârful țevii subțire și lucios. Era o armă bună.

Ce-ai de gând să faci, Dru? Să te întorci la liceu și să ieși regina balului? La naiba, de ce nu?

Răspunsul se profila aproape. Doar că nu puteam să mă gândesc la el. Lipsea ceva, ceva la care evitam să mă gândesc. Era ceva legat de ușa aceea, de coridorul de ciment și visul pe care-l simțeam cum mă apasă, ca o bilă de bowling din plumb.

Cineva l-a transformat pe tata într-un zombi. În timp ce era la vânătoare. Deci cineva știa cu ce se ocupa el, nu?

Dar cine ar putea să știe? Pe cine urmărea el? Nu-mi spusese nimic.

Întrebările mi se învârteau în cap. Și deodată lucrul pe care-l uitasem de când mă trezisem îmi reveni în memorie cu un clic, ca un glonț care alunecă în încărcător.

Persoane de contact. Tata avea persoane de contact. Ar trebui să sun pe cineva.

Mă năpădi o senzație de ușurare ridicol de intensă. O persoană adultă, mai mare decât mine, mai bine înarmată și cu mai multă experiență, care ar putea să se dea în vileag și...

și ce să facă? Să se ocupe de treburile casei? Să mă adopte? Să mă ia ucenică? Să îndrepte totul?

Da, vezi să nu! Niciunul dintre ceilalți vânători de fenomene paranormale cu care mă mai lăsase tata nu aveau nici pe departe atitudine de părinți. Dar erau mai mari ca mine, nu? Și ar fi interesați de creatura care l-a omorât pe tata. Doar erau prietenii lui. Camarazi de luptă. Frați de arme.

Nu-i așa?

Am închis ochii. M-am sprijinit de perete, cu pistolul atârându-mi în mâna dreaptă.

Scările scârțâiră. Graves cobora târșându-și picioarele, ca și cum l-ar fi durut ceva. Se auzea cum târa ceva după el.

N-am deschis ochii.

Nu m-am mirat prea mult când se așeză lângă mine. Am stat așa câteva minute, până când am ridicat pleoapele și realitatea înconjurătoare îmi invadează din nou toate simțurile.

Își pusese pe umeri plapuma mamei cu răsăritul de soare și pe fața lui se vedea hotărârea. Își dăduse părul pe după urechi. Era în picioarele goale. Se făcuse destul de cald în casă acum.

Rănile urâte de la mușcătura vârcolacului se închideau. Acum nu mai erau de un roșu sângeriu și le căzuse și crusta galbenă, prinzând o nuanță stridentă de roz. Venele negre-albăstrui nu i se mai vedeau acum.

Mușcăturile de vârcolac se vindecă ciudat de repede. Nimeni nu știe de ce.

Ticăitul silențios al centralei umplea tăcerea dintre noi. Aveam loc amândoi pe treaptă, el avea o constituție delicată ca de vrabie.

Îi spusese deja că-mi părea rău. Oare își dădea seama cât de rău îmi părea?

A stat acolo lângă mine un timp, foindu-se fără astâmpăr, așa cum făcea de obicei. Apoi șopti, aproape cu blândețe, ca și cum eu aș fi plâns și el încerca să mă împace:

— De ce-ai făcut asta?

Am fost nevoită.

— Era posibil să te transformi.

— Să mă transform.

O spuse pe un ton atât de plat încât aproape să nu-mi dau seama că era o întrebare.

— Da, într-un vârcolac². La fel ca arătarea de la mall care te-a mușcat.

— Un vârco... ce?

— Un vârcolac. M-am gândit să-i spun pe litere, dar m-am hotărât să n-o fac. Care urlă la lună și sunt răpuși cu gloanțe de argint, ca în filmele cu Lon Chaney. Doar că nu e chiar așa. E adevărat că sunt răspunzători de câteva dispariții, dar în general se hrănesc cu multă carne crudă și își fac farse unii altora. Oamenii nu sunt prea distractivi pentru ei. Plus că au ei răfuiala lor cu vampirii.

— Vampirii?

Crede-mă, n-ai vrea să știi. Tata nici nu voia să știe despre ei.

— Trebuia să mă asigur dacă te transformai sau nu.

— Așa că m-ai legat și m-ai întrebat dacă sunt virgin? Ajută-mă să înțeleg.

Se foi, strângându-și mai mult plapuma peste umerii goi. Era la bustul gol. Firește, doar cămașa fusese ruptă și haina era probabil încă udă.

M-am uitat în jos. Purta o pereche de pantaloni de sport de-ai mei. Îi veneau până la jumătatea gambei și-i erau largi în talie. Graves avea o talie îngustă. Băieții n-au deloc șolduri.

— Au trecut aproape douăsprezece ore. În general, dacă nu te transformi, există un motiv și probabil că acum nu mai ești în pericol. Dacă ești virgin când te mușcă, nu se definitivează transferul anumitor trăsături de la vârcolaci. E pură teorie, dar în cazul virginilor există o probabilitate mai mare de a nu se transforma.

M-am uitat la el cu coada ochiului, așteptând să-și schimbe poziția, lăsându-se pe spate, semn că nu mai ascultă ce-i spuneam eu. Oamenii nu vor să audă despre Lumea Reală, și dacă încerci vreodată să le explici, nu te ascultă prea mult.

Graves nu se clinti. Se uita fix la mine. Am respirat adânc și am continuat.

— Presupun că are de-a face cu magia sau chestii de genul ăsta. Vezi tu, când un vârcolac mușcă și nu-și ucide prada, rămâne o... amprentă, ca să spun așa. Dacă ești virgin, amprenta nu se imprimă cum trebuie. E ca și cum ai fi o ușă închisă, și când îți începi viața sexuală ușa se deschide și unele lucruri pot să pună stăpânire pe tine. Să te infesteze, aproape. Mi-am coborât privirea, vorbind doar ca să nu tac acum. Sau poate că mă temeam de ce o să spună el când mă opream. Felicitări! Acum o să fii în mare parte imun la mușcătura de vârcolac toată viața. E ca un... vaccin.

Era o explicație destul de bună și care însuma cam toate cunoștințele mele despre vârcolaci. Cuvintele fură înghițite de tăcerea din casă. Nu-mi mai venea în minte ce altceva să-i mai spun.

— Asta mă face să răsuflu ușurat. Înghiți greu, cu noduri, încât l-am auzit și eu. Uite ce e, Dru, eu...

— Mă bucur că nu te-ai transformat, am spus eu dintr-o suflare. Pentru că nu știu ce aș fi făcut altfel.

— M-ai fi împușcat.

Furia vie mocnea sub cuvintele lui. Am închis ochii ca și cum aș fi vrut să mă feresc de ea și m-am rezemat de perete.

— Așa cred, cel puțin. Nu?

Da. Nu. Nu știu. Am mai împușcat pe cineva.

Sentimentul de neajutorare mă apăsa pe piept.

— Dru? Mă strigă el de parcă n-aș fi ascultat.

— Du-te naibii!

Nu-mi ține tu mie lecții.

El insistă.

— A fost real, nu-i așa.

Nu era o întrebare, ci doar încerca să se convingă pe sine însuși.

— Am văzut un ditamai dulăul în flăcări alergând după tine. Am văzut creatura care m-a mușcat și rana care se închide ca și cum aș fi Wolverine sau ceva de genul. A fost real.

— Bingo. Ai câștigat premiul cel mare.

Pistolul era atât de greu! Dacă l-aș lăsa să-mi alunece printre degete și să cadă pe scări, oare ce s-ar întâmpla? Probabil s-ar descărca și ar omorî pe cineva. Norocul meu.

Graves puse întrebarea care-i băga pe toți în bucluc.

— Și ce altceva mai este real?

Nu vrei să știi.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

Unele lucruri trebuie să le vezi cu ochii tăi. Dar n-o să ajungi să le vezi, nu-i așa? O să te îndrepti spre ușă și o să mă lași să trec prin asta singură. Presupun că ar fi mai bine pentru tine dacă ai face așa.

Simțeam ceva acru care îmi clocotea în gât. Am înghițit înainte să mă podidească lacrimile.

— Poți să-mi spui și vedem pe urmă. În rest, m-am descurcat bine, nu?

Vântul fremăta pe la colțurile casei. Nu mă mai simțeam atât de singură acum, căci aveam pe cineva lângă mine.

— Ai fost mușcat din cauza asta. Îmi pare rău.

Iar spuneam cuvintele astea trei inutile și lipsite de substanță.

— Domnișoară Anderson, ești o gagicuță interesantă. Când văzu că nu răspund, Graves mă înghionti cu cotul. Ia zi, m-ai pipăit când m-ai legat fedeleș?

Poftim? Am rămas cu gura căscată.

— Hm, nu. Ai fi vrut s-o fac?

— Păi ar fi fost mișto. Îmi dădu din nou un cot sub coaste. Pot să te întreb ceva?

Nu i-am răspuns. Oricum mă întreba. Oamenii nu spun asta dacă nu vor să-și bage nasul în intimitatea ta. Însă întrebarea lui mă surprinse.

— Ce s-a-ntâmpat cu tatăl tău? Vreau să zic, ce s-a-ntâmpat în realitate?

— A fost t-transformat într-un z-zombi. Crezusem că n-o să pot să rostesc cuvintele, dar am reușit. M-am bâlbâit, gata să izbucnesc în plâns, dar am reușit. Cineva i-a făcut asta.

Asta era. Cineva îl bătuse rău de tot pe tata și îl transformase într-una din creaturile readuse la viață.

Acum o spusese cu voce tare. Orice șansă de a mă trezi și de a realiza că totul nu fusese decât un Coșmar îngrozitor și Real se dusesse acum pe copcă, după cum zicea bunica.

— Într-un zombi. OK. Ptiu! Bun. Graves oftă din toți rărunchii, ca și cum doar ce-ar fi urcat pe un deal abrupt cu o greutate în spate. Și ce-ai de gând să faci?

De unde naibii vrei să știi?

— Cred că o să fac ceva de mâncare pentru prânz.

M-am sprijinit de perete ca să mă ridic în picioare. Centrala se opri cu un clic.

— Vrei să mănânci ceva?

— Voiam să te mai întreb ceva.

Ridică puțin bărbia și privirile noastre se întâlniră. Cercelul cu craniu și oase încrucișate căzu pe spate, atingându-i părul. Își scosese lăntșorul și mușchii i se mișcară sub pieptul gol acoperit de plapumă.

— Ai pe cine să suni? Pe mama sau vreo rudă, acum că tatăl tău a... Graves trebui să înghită în sec înainte de a rosti cuvântul. A murit. A murit, nu-i așa? Asta înseamnă zombi, nu?

Am ridicat din umeri.

— Înseamnă că a fost omorât și înviat din morți. Și mama e moartă. La fel și bunica.

Toți au murit. Toți din jurul meu dispar și mă lasă singură.

Cuvintele erau pline de amărăciune.

— Mă duc să fac ceva de mâncare. Probabil că ți-e foame.

— Deci locuiești aici singură? În casa asta?

Nu se lăsa cu una, cu două. Se ridică cu greu de jos, se înfășură ca o mumie în plapuma roșu cu alb și o porni după mine, târșându-și picioarele.

— Pentru o perioadă. Până n-o să mai pot.

L-am condus în bucătărie și am răsucit butonul întrerupătorului, punând pistolul pe blat, la îndemână.

— N-am chef să fac decât brânză la grătar. Vrei și tu?

Mătură cu privirea bufetul ca un polițist care caută mărfuri de contrabandă.

— De ce te urmărea arătarea aia ca un câine?

Asta era altă întrebare care mă rodea și pe mine. Am ridicat din umeri.

— Nu știu. Spune odată dacă vrei să mănânci ceva sau nu!

— Da, sigur. Dacă promiți că nu-mi ții pistolul la tâmplă. Până să apuc să ripostez, el ridicase amândouă mâinile în poziția de „Hei, frate, sunt inofensiv” și zâmbea. Glumeam, Dru. Relaxează-te, OK?

Să mă relaxez? M-am holbat la el de parcă nu era în toate mințile, apoi am scos brânza și untul din frigider. L-am legat fedeleș și era cât pe ce să-l împușc și el îmi spune să mă „relaxez”?

Zâmbetul i se lărgi. Ochii lui erau acum de un verde strălucitor, nu mai era nici urmă de căprui. Scutură din cap și-și dădu părul peste față, țuguie buzele și începu să scoată sunete care semănau cu niște pupici. Am simțit din nou cum mi se urcă sângele în obraji. Mă enerva acest lucru dar am început să râd, cu untul într-o mână și cu brânza în cealaltă. Aveam și pâine în congelator. Probabil că ar fi înghețat și afară, pe bufet. Așa se obișnuiește să păstrezi pâinea proaspătă în Sud, mai ales dacă mănânci multă pâine prăjită. Sau brânză la grătar.

— Așa e mai bine.

Se sprijini de bufet, strângându-și și mai mult plapuma în jurul lui.

— Știi, suntem amândoi în aceeași barcă. Nici eu nu am pe nimeni. N-am pe cine să sun în caz de ceva. Sunt singur de la doisprezece ani.

Grozav! Și eu ce-ar trebui să spun acum?

Am scos tigaia afară. Graves nu pomenise nimic de păturile lipite cu bandă adezivă și placajul pus peste gaura din ușă. Nici eu nu pomenisem nimic despre cât de repede i se vindecase rana de la umăr. Tăceam în cea mai mare parte a timpului și vântul se auzea gemând pe la colțurile casei.

Până la urmă, am desfăcut câteva conserve de supă de roșii și le-am aruncat într-o oală. Nu mă mai simțeam atât de singură acum. Faptul că era

cineva în casă – cineva care deocamdată nu pleca nicăieri – mi-era de ajutor. I-am pus chiar și un pahar de lapte.

Puteți să spuneți despre mine că sunt fată de casă.

Capitolul 15

— Măiculiță! Exclamă Graves când se uită în lada cu muniții. Iisuse! Tatăl tău se antrena cumva în tehnici de supraviețuire?

Graves mă ajuta să fac curat în sufragerie. Nu întrebase nimic despre găurile de glonț din perete sau despre izul duhorii pe care o lăsase creatura care putrezise. Nu întrebase nimic nici despre hainele pe care mă văzuse că le adunasem de pe jos și le pusesem la înmuiat în mașina de spălat. Din hainele tatălui meu mai rămăseseră doar niște zdrențe care miroseau urât. Îi lipseau toate armele și portofelul, precum și lăntișorul subțire de argint cu medalionul cu poza mamei.

Nu voiam să mă gândesc la asta.

Afară, fulgi groși de nea se rostogoleau din cer fără oprire. Fiecare fulg camufla câte puțin lumea de afară. La radio spunea că unii oameni rămăseseră fără electricitate, dar nu era și cazul nostru. Deocamdată. M-a bucurat lucrul ăsta – chiar și cu păturile lipite cu bandă adezivă era rece în bucătărie, iar centrala mergea încontinuu, până când am mai scotocit prin casă și am adus mai multe pături și încă două bucăți de placaj ca să fac un deflector. De fapt, chiar m-am descurcat destul de bine. Mai ales că fixasem ușa care ducea spre verandă.

Am desfăcut cutia ignifugă, convinsă că urma să găsesc ce căutam. După ce am scormonit puțin prin acte – certificatele de naștere ale amândurora, fișa mea de vaccinare, un dosar stufos de foi matricole de la școlile unde fusesem – am găsit agenda roșie și zdrențuită. O bucată de bandă adezivă atârna de coperta din vinilin. Carnetul în care ținea informații referitoare la creaturile pe care le vâna era probabil în mașină, dar numele și adresele persoanelor de contact erau mereu ținute separat.

OK, tată. Să vedem cine poate să mă scoată din situația asta, de vreme ce din tine a mai rămas doar o pată pe covorul din sufragerie. O pată peste care ar trebui să dau cu aspiratorul, apropo. Și trebuie să pun un sac nou ca să păstrez cenușa.

Mă cuprinse un val de greață. Nu puteam în nici un fel să mă gândesc la tata mort, nu? Așa că fie găseam vreo remarcă sarcastică de făcut, fie mă apucam să bocesc, iar dacă începeam să mă smiorcăi acum, era posibil să nu mă mai opresc.

Tata ura să mă vadă smiorcăindu-mă.

— Bingo! Am exclamat printre dinți.

— Și la ce-ți folosesc toate astea? Continuă Graves.

Îi dădusem niște pantaloni de sport de-ai tatălui meu, dar mă refuzase când îi oferisem un tricou cu Peter Frampton. Așa că stătea în continuare la bustul gol, și pielea de pe spatele lui îngust se albise și se făcuse ca de găină, în ciuda faptului că centrala încă mergea. Aș fi putut să-i găsesc altceva cu care să se îmbrace, dar făcuse atâta caz de tricoul cu Frampton încât m-am

hotărât să-l las să stea dezbrăcat dacă era mofturos. Până la urmă, doar nu-i dădusem un tricou cu David Cassidy sau mai știu eu cine!

Totuși, am tot încercat să nu mă uit la el. Mă făcea să mă simt ciudat.

— La vânătoare. Am pus la loc capacul cutiei de valori, m-am asigurat apoi că era bine închisă și încuiată. Pleacă de-acolo, i-am spus, aia e muniție vie.

Graves tot își mai băga nasul pe acolo.

— Asta nu e o grenadă adevărată, nu?

— Normal că e adevărată. Nu razi un cuib de spirite-carcalaci cu o grenadă falsă. Pleacă de-acolo, nu ești antrenat pentru așa ceva!

— Tatăl tău te-a învățat să folosești chestiile astea?

— Majoritatea. Totuși, mi-a spus să nu mă bag la AK-47. Am căutat în agendă, încercând să descifrez mâzgăliturile pe care le făcuse tata. Majoritatea numerelor de telefon erau din Sud, vreo câteva din California și din jurul statului Maine. Niciunul din apropierea Dakotei de Sud sau Nord. Chiar i-am recunoscut pe unii dintre ei - vânătorul din Carmel care făcea surfing aproape în fiecare zi, asta dacă nu se alegea cu prea multe răni când pleca să scormonească vizuinile vampirilor împreună cu o echipă de mercenari cu fețe dure; femeile care locuiau în baltă, la kilometri depărtare de orice localitate și care linișteau spiritele mlaștinilor și le alungau; August din New York, care înjura în poloneza de stradă când bea cu tata și putea să scoată din vârful degetului arătător o flăcărie subțire și galbenă, dacă era în dispoziția necesară.

Graves aproape se înecă.

— Ai o AK-47?

Și un aruncător de flăcări, dar e în camionetă.

— Doar pentru situații de urgență.

Am găsit o bucată de hârtie împăturită cu un număr din zona unde eram acum. Atât. Nimic altceva. Nici un nume, nici un X făcut cu cerneală care să-mi dădea de înțeles că era un număr sigur la care puteam să sun, nici o altă informație legată de proveniența ei.

Grozav, n-am ce spune! Cine s-ar fi suit în avion să vină până aici doar ca să mă simt eu mai bine? Și mai trebuia să-i și explic ce s-a întâmplat cu tata. Sau cât știam din ce i se întâmplase. Ceea ce nu era mare lucru. Dar era totuși ceva.

Felul în care mi se întoarse stomacul pe dos doar când m-am gândit la asta amenința să scoată afară fiecare bucată de brânză la grătar pe care o înghițisem. Era vina mea. Nu-i spuseseam tatălui meu despre bufniță.

— Iisuse! Am șoptit, uitându-mă la numărul de telefon.

Era scris pe spatele unei chitanțe de la un magazin de obiecte oculte din Miami, acolo unde găsise tata o bucată de obsidian bun pentru a le veni de hac chupacabrelor. O expediase în Tijuana, lui Juan-Raoul de la Hoya-Smith.

Vampirii care sugeau sânge de capră erau destul de violenți în zona Tijuana. Juan-Raoul spunea că de vină erau căldura și mâncarea specifică zonei, tamales.

Tata stătuse de vorbă între patru ochi cu patronul magazinului, un tip cu dreaduri și cu o înfățișare care-ți dădea fiori, vreo două ore bune după închidere, timp în care eu mă plimbam prin magazin, uitându-mă la diverse lucruri și fiindu-mi din ce în ce mai foame. Când ieșise, era alb ca varul la față, împietrit, și țin minte că băuse toată noaptea în camera de hotel unde ne cazasem. Eu comandasem room-service și mă uitasem la desene animate vechi până adormisem.

Acum mă întrebam dacă tata făcuse rost de numărul ăsta de telefon de acolo. Mă mai întrebam dacă era un număr sigur – un X în dreptul lui însemna că era sigur, și faptul că nu făcuse nici un semn putea însemna orice.

N-aveam nici o îndoială, era scrisul tatălui meu. Nimeni altcineva nu mai avea acces la această agendă și mai era și felul cum îl făcea pe 9, pornind de jos, dintr-o singură linie. Oare al cui era numărul?

Trebuia să găsesc un telefon public și să aflu. Era singurul număr de telefon cu prefixul zonei acesteia, dar nu avea nici un semn în dreptul lui. Nu-i stătea tatălui meu în obicei să uite să însemne o persoană de contact sigură.

Nu-i stătea deloc în fire. Dar parcă nu mai fusese în apele lui de când mersesem la magazinul cu șerpii care loveau cu putere în sticla terariului și scoteau sunetele acelea cumplite care semănau cu scrâșnetul unor zimți de metal. M-am uitat la fereastra din camera de zi. Vântul de afară parcă chicotea, râzând de mine.

— Dru? Te simți bine?

M-am trezit din senin cu Graves lângă mine. Nu-l văzusem când se mișcase din loc. Eu mă uitam pe fereastră, dusă pe gânduri.

„Scărmănam lâna”, asta ar fi zis bunica despre ce făceam eu acum. Ca atunci când spunea: Nu-ți pierde timpul cu scărmănatul lânii când mai e treabă de făcut, Dru! Du-te și mulge caprele și adună ouă din cuiabar, și după ce termini o să te învăț să folosești pendulul. Nu-i așa că o să ne distrăm?

Vorba ei, cu un pronunțat accent din munții Appalași, îmi răsuna în cap târăgănată, ca melasa. Aș putea să scot pendulul acum, dar nu e de nici un folos când îți dorești și speri prea mult un lucru. Uneori, lucruri precum pendulele sau cărțile de tarot îți spun ceea ce vrei tu să auzi, și nu adevărul. Bunica spunea mereu că ar trebui să-l descoperi singur, în loc să te folosești de ajutoare. Însă și ajutoarele erau bune când nu aveai timp să-ți crezi starea necesară de a intra în transă sau să aștepti un vis sau o premoniție.

— Da, n-am nimic.

Am alungat ideea din minte și am copiat numărul de telefon pe o bucățică de hârtie curată, pe care apoi am îndesat-o în buzunar. Chitanța era o Probă și noi Minimalizam orice Probă, așa că am pus-o la loc în agendă. Agenda cu persoane de contact a fost și ea pusă la loc, în cutia ignifugă. M-am uitat prin sufragerie. Deocamdată, cât ninge afară, nu mai era nimic de făcut, așa că am căutat un subiect de conversație ca să abat discuția de la mine.

— Să știi că nu poți să pleci nicăieri pe o vreme ca asta.

— Oricum mă gândeam să stau cu tine, acum că văd ce interesantă ești.

Mișcă din sprâncene, dar efectul se pierdu sub claia de păr. Se frecă ușor pe umăr. Urmele roz ale mușcăturii de vârcolac aproape că nu se mai vedeau. O să-i rămână o vreme niște cicatrice albe, stelate, cu zbâncituri mici, acolo unde colții străpunseseră pielea.

— Și-n afară de asta, oricum nu pot să mă întorc la mall deocamdată. Și nici în altă parte.

Vindecarea rapidă a rănilor era un lucru straniu și acestea arătau ciudat, așa cum arată toate rănilile pe care le capeți în Lumea Reală.

Îmi pare rău. N-am spus-o cu voce tare. M-am ridicat în picioare și am început să tremur, uitându-mă pe fereastră. Fulgii de nea erau incredibil de groși și pufoși.

— Cât de des ninge așa pe aici?

— Cam de patru-cinci ori pe iarnă. Școala o să se deschidă mâine. Plugurile de zăpadă or să lucreze toată noaptea. Ar trebui să te gândești să vii și tu.

Mda, exact asta o să fac. M-am frecat la tâmplă, în locul unde fusese coșul. Totuși, încă mă mai durea puțin, în profunzimea pielii. Urăsc coșurile profunde. Crezi că au dispărut, dar de fapt se ascund adânc chiar lângă os și dor în continuare.

Am simțit un junghi în spate când m-am întins cu grijă.

— Eu n-am nici un vis mare care să mă facă să merg la școală. Și mă rog, ce ești tu, consilier de carieră?

— Trebuie să te gândești la viitorul tău.

Vorbea serios, ca într-unul din episoadele alea educative de pe ABC, dându-și părul negru-tăciune de pe frunte.

— Serios. Liceul nu durează o veșnicie. Dacă ar fi așa, m-aș sinucide.

Aici amândoi gândim la fel.

— Liceul nici măcar nu contează, am spus eu. Când o să fac optsprezece ani, o să pot să fumez și să votez, ca să nu mai spun că o să-mi găsesc și un loc de muncă decent.

— Nu și dacă o să chiulești în continuare. Ca să obții un loc de muncă decent trebuie să te descurci destul de bine în liceu, să ai medie mare ca să intri la facultate. Așa ai garanția că n-o să ajungi sărac, aproape de patruzeci de ani, ducându-ți traiul de pe o zi pe alta în parcare de la Circle K, ca prostul de taică-meu. Vorbesc de tatăl vitreg.

Graves se întinse. Acum ochii lui erau somnoroși, de culoarea mușchiului de copac.

— Pot să mai iau un sendviș?

— Știi unde e bucătăria.

Trebuie să găsesc camioneta. Apoi trebuie să aflu cine i-a făcut asta tatălui meu. Și al cui e numărul ăsta de telefon.

Am strâns pumnul și am băgat mâna stângă în buzunar să simt hârtia. Deocamdată era singura pistă pe care o aveam.

Credeam că Graves o să mă tot bată la cap, dar se părea că tipul chiar era isteț. M-a lăsat singură în sufrageria cufundată în tăcere unde se mai simțea încă un iz oribil, chiar și după ce aspirasem toată cenușa de pe covor într-un sac de aspirator nou.

Era singura metodă ca să păstrez ceva din tata. Merita și el o înmormântare. Merita să fie înmormântat lângă mama.

Nu trebuia să mă gândesc la asta. Acum lucrurile se înrăutățeau și mai mult. Rana din pieptul meu se deschidea și mă străduiam din greu să o închid la loc. Asta e ciudat la durerile vechi – așteaptă o nouă durere să apară ca să se facă și ele simțite, la fel de acute și cumplite ca în prima zi în care te-ai trezit și nimic nu mai era la fel în jurul tău. Am sigilat sacul cu bandă adezivă și l-am pus bine în cutia ignifugă. Apoi a trebuit să mă sprijin o vreme pe cutie, tremurând și înăbușindu-mi suspinele, în timp ce Graves se azea trebăluind în bucătărie. Asculta buletinul meteo de la radio și fredona din când în când crâmpieie dintr-un cântec.

Mă bucuram că era binedispus.

Capitolul 16

Viscolul cumplit nu a durat o săptămână, ci trei zile, iar Graves s-a dovedit a fi un bucătar destul de bun. Și eu mă mișc bine în bucătărie – bunica a avut grijă de asta – dar Băiatul Goth era mai bun decât mine. Mi-a făcut omlete și se pricepea și la cafea, deși o făcea prea slabă, așa cum o fac majoritatea civililor. Dormea în patul pliant al tatălui meu, pe care-l cărasem în camera mea și pe care și-l făcea cu grijă în fiecare dimineață.

Mi-a lăsat impresia că se străduia să se poarte cât putea el de frumos. Era destul de plăcut să te trezești năucă în miez de noapte și să auzi pe cineva respirând lângă tine. Ca și cum aș fi fost într-o cameră de hotel cu tata. Zâmbeam prin somn și mă întorceam pe partea cealaltă. Dormeam destul de bine.

După trei zile, mă săturasem deja de stat în casă. Mă simțeam tensionată, așa că m-am apucat să mă lupt cu sacul de box greu din garaj, tremurând, în timp ce transpirația mi se evaporă de pe piele. Am cărat la pumni ca un boxer, mișcându-mă de pe un picior pe altul, și mi-am făcut exercițiile kata. Mă durea, dar eram obișnuită, persistând în ciuda săgeților pe care le simțeam când mușchii îmi aminteau că mă purtasem urât cu ei.

Exercițiile de tai-chi m-au ajutat oarecum. Cele de respirație și mișcările încete – luna plină care răsare din apă, pocnetul din bici, cântecul la chitară – mi-au limpezit mintea. Era singura dată când nu mă mai chinuiam gândurile. Problema era că de îndată ce terminam exercițiile, ascultând cum ușa stricată de la garaj se îndoia când vântul bătea în ea, toate problemele începeau să-mi umple din nou mintea.

Cel puțin în timp ce făceam exerciții, auzeam uneori vocea tatălui meu în minte. Tot era mai bine decât deloc. Dar nu m-am atins de băncuța cu haltere din colț. Tata cumpăra mereu haltere de la târgurile de stradă, căci n-avea sens să le luăm cu noi prin tot continentul pe unde umblam. Băncuța o cumpărasem din penultimul oraș în care fusesem și era printre primele lucruri pe care le-aș fi aruncat dacă urma să-mi fac bagajele.

Doar că acum mă tot gândeam că tata avea să intre cu pași apăsați în garaj, să mormăie un salut și să-mi ceară să-l supraveghez în timp ce făcea un set sau două de exerciții.

Îmi făceam griji pentru camioneta care rămăsese afară pe o astfel de vreme, mă gândeam cum aveam să o găsesc ca să pot să plec din oraș, și cel mai mult mă îngrijora creatura care-l transformase pe tata într-un zombi.

Ninsoarea se potolise și la meteo spunea că cerul avea să fie senin și rece în următoarele zile. Școala urma să se deschidă din nou și Graves suferea și el de atâta stat în casă. Se săturase să poarte hainele tatălui meu, căci toate îi veneau prea largi. Eu i-am spălat blugii și el chiar a avut amabilitatea să-mi complimenteze tricoul cu mâneci lungi cu Disco Duck. Ne-am uitat la televizor până când învățasem din nou toate melodiile de la reclame. Ne-am pus de acord asupra filmelor științifico-fantastice vechi de serie B, dar nu a vrut să se uite la filmele de groază.

Nu-l învinovățeam. Așa că ne-am limitat în mare parte la desene animate.

Zorii celei de-a patra zile s-au ivit reci și tăcuți. M-am trezit cu Graves aplecat deasupra mea, îmbrăcat doar în chiloți, trăgând de mine să mă scol. Avea mâna rece și umedă.

— E cineva la ușă, șopti el, și am sărit din pat așa de repede încât era să ne ciocnim cap în cap.

— Cine e?

Am înșfăcat un pulover și mi l-am tras cu greu peste cap. Se auzeau bătăi în ușă – lovituri pe care zăpada de afară le înăbușea și care nu reușiseră să mă trezească din somnul fără vise.

Sau visasem? Nu eram sigură.

Am ajuns la jumătatea drumului spre parter când bătăile s-au oprit. Graves bălmăjea ceva în urma mea, până când m-am întors și i-am aruncat o privire, punându-mi degetul la gură. Încremeni tocmai când voia să deschidă gura, scărpinându-se sub coaste, în dreapta.

Se mai auziră trei bătăi distincte. Am înghețat, simțind furnicături în tot corpul. Fiecare fir de păr de pe corp se ridicase, încercând din răputeri să iasă din rădăcină.

Cunoșteam senzația asta. Bunica spunea că te apucă bâțâielile. Tata le zicea furnicături.

Pentru mine era senzația de „ceva urât dincolo de ușă”.

Și eu nu eram înarmată.

Gustul de fier amestecat cu noroi putrezit și rugină mă lovi în cerul gurii, în locul pe care oamenii obișnuiți nu-l au. Tata spunea că-și dădea mereu seama când simt furnicături după expresia de pe chipul meu, și probabil că era adevărat, căci Graves se făcu alb ca varul din galben cum era, nările i se umflară și părul răvășit îi tremura odată cu tot corpul. Semăna cu un câine laș care mai are puțin și face pe el de frică.

Am surprins ceva mișcându-se peste suprafața ușii, ca niște unde albastre, surprinse cu coada ochiului. Durerea care-mi săgeta capul mă luă pe nepregătite și am slobozit un șuietat puternic.

Am aruncat o privire rapidă spre ușa de la sufragerie. M-am oprit – jaluzelele erau ridicate, uitasem să le trag înainte de culcare. Eram expuși. Nu aveam acoperire. Armele erau sus, în cameră. Aș fi înșfăcat una când am ieșit din cameră, dar dacă era un polițist la ușa – sau alt reprezentant adult al vreunei autorități – aș fi dat de belea.

Devine deja ridicol.

Se mai auzi o ultimă bătaie în ușă, una jucăușă.

Trei iezi, cucuieți, ușa mantii descuieți!

Am expirat încet, dând afară doar o gură mică de aer. Am arătat spre Graves, apoi spre scări și mi-am folosit degetul mare și arătătorul ca să mimez un pistol, ridicând din sprâncene cu subînțeleles.

Graves încuviință din cap. Acum cicatricele rozalii de pe umăr contrastau și mai mult cu pielea lui lividă. Chiloții se strânseseră și îi intraseră în fundul slab, priveliște cu care am fost delectată când se întoarse cu spatele la mine, încercând să urce scările cât mai încet posibil.

M-am așezat pe vine, uitându-mă la ușă, cu toată ființa trează și atentă la fiecare sunet pe care puteam să-l percep. Oricine ar fi fost, era pe verandă și aștepta. Eram la fel de sigură cum sunt de numele meu. E ca atunci când poți să vezi aburii emanați din trotuarul încins într-o zi de vară. La fel percepi și tulburarea pe care o creatură ciudată o provoacă în lumea normală. Undele albastre erau cât pe ce să devină vizibile, căci casa respingea ceva ostil.

În fiecare casă unde am locuit, în prima noapte mă strecuram afară și trasam conturul ferestrelor și al ușilor care dădeau afară cu bagheta pe care mi-o lăsase bunica, simțind cum dorința mea se scurgea din lemnul de scoruș și se infiltra în materialul din care erau făcute zidurile casei. Bunica îl numea „ritualul de protecție” sau „îngrădirea casei”. Tata îi spunea „aiureala aia veche din Appalași”, dar niciodată cu voce prea tare și nu mă oprea.

Prea multe lucruri pe care le învățasem de la bunica erau folositoare, așa că tata protesta și el de formă. Eu nu i-am spus niciodată că protestul era ridicol, având în vedere domeniul în care activa tata. Ori și acesta făcea parte din acea categorie.

Câteodată aproape că și vedeam acele unde albastre subțiri alergând ca niște fulgere peste textura fizică a pereților și a ferestrelor. De data asta, părea că liniile se înmulțeau, deveneau din ce în ce mai puternice și trosneau încărcate de electricitate, respingând o prezență străină.

Măiculița mea!

Scările scârțâiră. Casa răspunde, intonând cântecul ei din zori de zi înăbușit de pătura de zăpadă. Cu o zi în urmă, curtea din față fusese un covor alb, străpuns ici și colo de cioturile mici din gard care mai rămăseseră în picioare, gard care acum era îngropat sub un morman de zăpadă.

Ușa de la intrare nu scârțâia. Doar că dincolo de ea se simțea creatura misterioasă și pe suprafața ei mișunau undele albastre, aproape vizibile. Palmele îmi transpiraseră, gura mi se uscăse iască și aveam un gust ciudat, de rugină amestecat cu gustul pe care îl ai dimineața când te trezești.

Asta nu e rugină, Dru. E sânge, proclamă calmă vocea instinctului meu. E ceva ciudat și miroase a sânge. E pe verandă, poate se uită acum la

plantele moarte din ghivecele de plastic pe care nu te-ai deranjat să le muți. Dacă te uiți pe geamul din sufragerie, pe cât pui pariu c-o să vezi creatura rânjind la tine?

Dinspre ușă se auzi o scrijelitură, un zornăit ușor. Mi s-au tăiat picioarele când m-am gândit la degetele descărnate ale tatălui meu care zgâriau la geam.

Trei iezi, cucuieți, ușa mării descuieți!

Există o mulțime de creaturi în Lumea Reală care nu pot trece pragul unei case fără să fie poftite înăuntru. Zombii nu fac parte dintre ele – dar poate că această creatură era una dintre acelea și poate că vechiul ritual de îngrădire a casei pe care-l învățasem de la bunica era cât de cât de folos.

Poate? Nu, categoric era de folos.

— Nu-ți deschid ușa nici în ruptul capului, cumetre lup, am șoptit eu, în timp ce în spatele meu Graves încerca să coboare scările fără să facă zgomot.

O scândură scârțâi ascuțit sub greutatea lui și lui Graves i se tăie răsufierea și încremeni în loc.

Prezența care se făcea simțită se îndepărta, ca apa uleioasă care alunecă pe o țeava de scurgere. Am auzit un sunet subțire, care ar fi putut fi un chicot sau un țipăt, depinde de la ce distanță se auzise.

M-am lăsat cu toată greutatea pe scări, căci nu mă mai țineau picioarele. Îmi tremurau rău de tot și erau moi ca niște tăieței uzi.

Graves îmi întinse arma peste umăr. Am luat-o, fără să am curajul să-i spun că prezența stranie de la ușă plecase. Picioarele îmi băteau de parcă prin vene mi-ar fi curs cafeină pură amestecată cu groază.

În ceea ce privește groaza, eram sigură. Curgea prin mine, neagră ca vinul, cu gust de cenușă și metal.

— Miroase urât, șopti Graves. Ce e?

N-aș putea nici măcar să-mi dau cu presupusul. Știu doar un lucru – e de rău. E rău de tot. Am înghițit în sec de patru, cinci ori. Îmi simțeam gâtul uscat iască.

— Simți și tu mirosul?

— Da, miroase urât. A rugină.

Nările i se lărgiră încet când inspiră. Aerul îi umflă cutia toracică. I se vedeau mușchii de la gât și de la umeri. Și el tremura.

— Nu e rugină. E sânge.

Amândoi am expirat în același timp, eu când mi-am terminat fraza și el ca și cum m-ar fi așteptat pe mine.

— Ai puteri paranormale? L-am întrebat.

— Eu? Nu. Nu pot nici măcar să-mi dau întâlnire cu o fată.

Se uită la mine și ochii lui ardeau. Erau verde fosforescent, o culoare nefirească. Pielea lui galbenă din naștere se albise de tot și strălucirea ochilor era de-a dreptul un afront.

— A plecat, nu-i așa?

— Da, a plecat. Îmi doream să nu-mi mai tremure picioarele. Nu știu ce-a fost.

Dar pot să presupun, nu? Asta înseamnă cam un singur lucru – că e ceva atât de rău încât și tata și-ar pune coada pe spinare și ar fugi cât l-ar ține picioarele.

Sper doar să mă înșel.

Dimineața se ivi senină și rece. Zăpada reflecta razele timide de soare sub un cer dureros de albastru măturat de nori albi, înalți și fibroși. M-am îmbrăcat cu puloverul kaki al tatălui meu și cu haina luată de la magazinele Armatei, mi-am tras pe mine niște blugi, mi-am pus bocancii în picioare și am coborât grăbită la parter. Am tras cu ochiul la lada cu muniții. Era mai bine decât să mă holbez la pata uleioasă și prăfuită de pe covor.

Ce era în capul meu, voiam să ies înarmată ziua în amiaza mare? Mi se părea din ce în ce mai mult o idee bună. Totuși, gândul de a fi prinsă cu o armă de foc asupra mea, fără acte în regulă și fără să am o explicație plauzibilă pentru prezența ei îmi dădea fiori.

Ca să nu spun mai mult.

— Tot cred că ar trebui să vin cu tine, spuse Graves.

Se sprijini de ușa sufrageriei, cu mâinile îndesate în buzunarul blugilor.

Am clătinat din cap și coada mi se lovi de umăr. Îmi înmuiasem părul în balsam și îl împletisem la spate, ca să nu mă deranjeze.

— Tata m-ar omorî dacă aş amesteca un civil în povestea asta. M-am cutremurat în sinea mea de îndată ce am rostit cuvintele, dar am rămas pe poziții. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci e să uiți ce-ai văzut și să-ți vezi mai departe de școală.

Pentru că o creatură necurată bate la ușa mea și nu pot să-mi iau tălpășița dacă nu găsesc camioneta. Deja ești prea mult implicat.

— Da, bine. Graves ridică din umeri și oasele lui subțiri se ridicară și coborâră. Slabe șanse. Și tu ce-ai de gând să faci?

Am mai aruncat o privire spre lădița cu muniții și mi-am luat rucsacul de jos. Luciul zăpezii de afară făcea pereții să pară și mai albi, iar găurile lăsate de gloanțe ieșeau în evidență. Graves stătea chiar lângă ele.

— O să dau un telefon.

— Pe cine suni? Pe vânătorii de fantome?

Presupun că mai devreme sau mai târziu tot trebuia să spui gluma asta. Am revizuit mintal tot ce aveam în rucsac și am calculat din nou câți bani mai aveam.

— Nu știu încă.

— Nu știi pe cine suni?

Sprâncenele lui unite se ridicară și fruntea i se încreți când rumegă chestiunea.

— Iisuse!

— Uite cum stă treaba, eu fac așa ceva de când mă știu. Mă descurc și fără părerea altcuiva.

M-am gândit câteva clipe, apoi m-am îndreptat spre lădița cu arme mai mici, am scotocit câteva secunde și am scos un cuțit de buzunar cu arc. Am apăsat butonul și efortul mi-a fost răsplătit cu un clic când arcul suicidal slobozi stiletul. Am cercetat cu atenție lama suflată cu argint.

Lama cuțitului nu e suflată cu argint pe marginea care se ascute. Dacă o pui însă invers, e posibil să strici echilibrul, dar poți să ții la distanță o grămadă de lucruri. Și așa putea să explic mult mai ușor prezența unui cuțit de buzunar cu arc stil stilet cumpărat din magazinele Armatei decât a unei arme de foc. Eram destul de sigură că puteam să mă conving singură că n-o să fiu arestată dacă nu aveam asupra mea decât un cuțit.

Am apăsat pe buton și m-am folosit de capacul lădiței ca să închid cuțitul, pe care apoi l-am băgat în buzunar.

Graves ridică din umeri și se desprinde de perete.

— Vin cu tine.

— Uite ce e...

Dar plecase deja. L-am auzit urcând scările câte două și am presupus că se ducea să-și ia haina.

Ce puteam să zic? Fusesse deja mușcat. Odată ce Lumea Reală își înfige colții în tine, e greu să te întorci la programul obișnuit de zi cu zi.

Și... ei bine, ascultam cum mișuna pe sus și aproape că puteam să mă mint că era tata.

Conștiința mă trezi brusc la realitate, ca un pumn în plex. Dru, nu poți să-l lași să se bage în așa ceva. Deja a încasat-o serios și a fost mușcat. Poate să o pățească și mai rău dacă-l amesteci și mai mult în povestea asta.

Dar și eu eram un copil și eram singură. Aveam nevoie de ajutor și el părea cel mai bun ajutor de care puteam să am parte.

Nu era corect.

Dar din cauza mea fusesse mușcat – nu eram destul de naivă încât să cred că vârcolacul și câinele în flăcări se întâmplase pur și simplu să fie prin jur și voiau doar să bea un Orange Julius după închidere. Mai ales acum, că mă trezisem dimineața cu cineva care-mi bătea la ușă. Cineva pe care undele albastre ale ritualului de protecție a casei învățat de la bunica – acum părând mai puternice ca oricând – îl detectaseră.

N-ar fi de bun-simț din partea mea să-l târăsc și mai mult în asta. Ar sfârși prin a fi rănit, doar nu avea deloc experiență.

Am înghițit cu noduri. Mi-am trecut cureaua genții peste cap, mi-am tras un fes peste urechi și mi-am băgat mânușile în mâini. Părea al naibii de frig afară. Când am ieșit din casă, am simțit aerul rece ca o lovitură sub centură. Mi s-a tăiat răsuflarea și am început imediat să dârdâi. Mi-am băgat capul între umeri și mi-am înfășurat în jurul gâtului un fular din lână aspră de armată.

Iisuse! Asta nu e vreme de oameni normali. Parcă am fi în Orașul Înghețatei.

Eram destul de sigură că Graves o să încuie ușa când o să iasă, așa că am coborât cu grijă pe scări, cu zăpada scârțâindu-mi sub picioare. Nu m-a mirat din nefericire deloc să văd că zăpada din curte era încă neatinsă. Oricine ar fi bătut la ușă mai devreme nu lăsase nici o urmă de pași.

Grozav, n-am ce zice!

Până să ajung în stradă, eram deja acoperită cu o glazură de nea până la genunchi. Plugurile de zăpadă veniseră din nou și în acea dimineață, așa

că se putea merge, deși nu era lipsit de pericol. Dru Anderson, Adolescanta Neînfricată Care Vânează Ciudățeni, să alunece și să cadă pe gheață. Dar, Dumnezeule, dacă ar mai fi trebuit să stau și azi închisă în casă, aș fi început să mușc din pereți.

Și cine putea să-mi garanteze că acea creatură nu avea să se întoarcă după apusul soarelui și să mai aducă pe cineva cu ea, care să nu fie oprit de ritualul de protecție a casei? Acum aveam șansa să încerc să iau legătura cu cineva.

— Dru! Strigă Graves.

Nu mi-am băgat capul între umeri, ci doar mi-am continuat mersul. Bocancii mei au tracțiune bună, dar nu puteam să merg mai repede. Îmi târșâiam picioarele, alunecând pe gheață.

— Dru! Așteaptă-mă!

Nu m-am oprit. De îndată ce ajungeam la intersecție, puteam să o iau spre stația de autobuz, cu speranța că autobuzele respectau orarul de mers. Poate că Graves se sătura de țipăt după ce-i dădeam clar de înțeles că nu-l ascultam.

În spatele meu se auzi zăpada scârțâind și un lipăit rapid care nu suna prea bine. Apoi Graves aproape că intră în mine, mă apucă de un umăr și eram cât pe ce să cădem grămadă pe gheață. L-am apucat de încheietura mâinii, i-am imobilizat-o și am găsit un punct de sprijin mai solid, învârtindu-l aproape în semicerc până să-și smucească mâna cu mai multă putere decât ar fi trebuit să fie în stare.

M-am uitat fix la el. Și el la mine. Avea gura întredeschisă și respira superficial, scoțând aburi pe gură. Obrajii îi erau deja roșii și părul era și mai răvășit decât de obicei. Aproape că stătea țepos și scotea scânteii. Efectul era surprinzător. Semăna cu o pisică pieptănată în răspăr cu un balon.

— Iisuse! Am icnit. Ce naiba te-a apucat?

— Vin cu tine, proclamă el, ca și cum eu eram proastă și nu-mi dădeam seama. Pentru numele lui Dumnezeu, Dru!

— O să mori. Și poate din cauza ta o să mor și eu. Dă-mi drumul!

Iisuse, cum ai putut să alergi așa? O bănuială urâtă îmi încolți în minte, dar am înăbușit-o din față. Aveam și-așa destule probleme. M-am smucit și mi-am eliberat brațul.

Își încleștă maxilarul cu încăpățănare. Vântul deveni tăios. Aveam senzația că-mi îngheață părul pe cap și hainele pe care le purtam nu prea-mi țineau de cald, așa cum crezusem eu înainte să plec de acasă.

— Tu m-ai băgat în povestea asta! Își lăasă mâna să cadă pe lângă corp și-și umflă pieptul. M-a mușcat o creatură care n-ar trebui să existe. Nimic din toate astea n-ar trebui să fie real, la naiba! Și tu-mi spui să fiu băiat cuminte și să plec acasă. Nu se face. Ți-am spus că prima dată nu te costă nimic, Dru, dar asta nu e prima dată. Acum plătești și mă iei cu tine. Îmi ești datoare.

— Nu-ți sunt datoare cu nimic.

Eram conștientă că nu era adevărat chiar când o spuneam. Dacă nu m-aș fi ascuns în afurisitul ăla de mall, oare câinele în flăcări ar fi venit acasă după mine? Am avut noroc că Graves l-a oprit când era aproape să-mi sară în

spate. Îmi salvase viața și chiar dacă el nu știa asta, pentru că era un găgăuță, eu știam.

Cei din familia Anderson își achită întotdeauna datoriile, spunea tata mereu. Și repede, până să apuce să se adune.

Dar cum rămâne cu creatura care bătea la ușa mea? Cineva știa acum unde locuiam.

Cineva sau ceva.

Simțeam o greutate în stomac și un gust acru în gură. Graves se holba la mine ca și cum încerca să-mi sfredelească fruntea cu privirea. Cristale mici de gheață îi atingeau părul și obrații lui păreau de-a dreptul că iau foc. Dârdâiam amândoi.

El nici măcar nu avea fular. Pentru cineva care se născuse aici, părea jalnic de nepregătit pentru iarnă.

Nu știam ce să mai zic; mi-a venit ideea pe parcurs, fără prea mult efort.

— Tata a murit.

Tonul pe care l-am folosit – fără inflexiuni, normal, ca și cum aș fi vorbit despre masa de seară – m-a surprins și pe mine. Zăpada înăbușea cuvintele; acestea se pierdeau imediat ce-mi plecau de pe buze.

— Îmi pare rău că te-am băgat în toată povestea asta. Fă-mi o favoare și du-te acasă ca să nu te implici și mai mult.

— Hei, nu știu dacă ai observat, dar n-am o casă cu șemineu și gard alb unde să mă întorc. Sunt singur, ca și tine, și încă de mai mult timp. Își băgă capul între umeri. Înghețase de tot. Aș fi putut să te las să stai acolo la mall. M-am implicat pentru că așa am vrut și acum sunt deja băgat până-n gât. Așa că putem să ne mișcăm din loc înainte să îngheț bocnă, sau îți cer prea mult?

Am făcut un pas în spate, mi-am regăsit echilibrul și m-am întors. Am luat-o din loc. Unii vecini își curățaseră trotuarul din fața casei, dar majoritatea nu se deranjaseră. În rigole erau mormane de mocirlă.

Graves mergea în spatele meu și zăpada îi scârțâia sub picioare. Am încercat să-l ignor.

Bravo ție, Dru. De ce naiba ai nevoie de el? O să te tragă înapoi. Sau tu pe el.

Dar când am ajuns la capătul străzii mă ajunse din urmă și eu nu m-am ferit și nici n-am încercat să merg mai repede ca el. Graves n-a mai scos nici un cuvânt mult timp, și deși îmi convenea acest lucru, mi-aș fi dorit totuși să vorbească cu mine.

Poate că așa nu m-aș mai fi gândit la lucruri cu adevărat înfricoșătoare.
Capitolul 17

Nu mai fusesem până acum în acea cafenea. Gemea de oameni îmbrăcați cu haine de iarnă grele, iar răsuflarea lor aburise ferestrele. Am cercetat strada puțin, în timp ce Graves stătea pe scaunul din fața mea și se juca cu un pahar de hârtie. Își întinsese picioarele și genunchiul lui se tot lovea de al meu până când mi-am schimbat poziția.

— Bine, am spus eu în cele din urmă, după ce mă uitasem o bucată de vreme la mașinile de pe stradă. Am luat o înghițitură din ciocolata fierbinte și

am descoperit că era rece. Să repetăm! Eu o să mă duc la telefonul public de acolo. O să bag fisa în aparat și o să formez numărul. O să văd cine-mi răspunde și o să improvizez pe moment ceva. Când pun receptorul în furcă, te ridici de la masă și ne întâlnim la colț. Dacă o iau pe lângă cafenea, pleci și tu, iei autobuzul 34 și ne întâlnim la mine acasă peste câteva ore. Dacă o iau pe lângă șosea, înseamnă că nu e nici un pericol să arăți că mă cunoști. Ai băgat la cap?

Graves îmi răspunde dându-și ochii peste cap și ridicând din umeri.

— Da, am băgat la cap. James Bond în toată regula! Se vede că te ocupi cu lucruri de-astea de ceva timp.

Nu se uită la mine. Se holba la coada care se formase până la tejghea. Fața i se strâmbă de parcă gustase ceva amar.

— Aici duhnește rău de tot!

Am ridicat din umeri. Era o cafenea normală care făcea parte dintr-un lanț de cafenele, cu o grămadă de porcării scumpe îngrămădite pe rafturi și mese șubrede. Puștii din spatele tejghelei se chinuiau să țină pasul cu cerințele clienților: degresat, ceai negru cu lapte de soia, un espresso, fără zahăr, cu spumă, filtrată, vă rog, aveți înlocuitor de zahăr? Oamenii își târșâiau picioarele până la bar, își luau cafeaua pretențioasă și plecau în același ritm, de obicei pălăvrăgind la mobil despre ceva lipsit de importanță sau de sens.

Niciunul dintre ei nu știa despre Lumea Reală. Niciunul nu era atât de speriat încât să simtă că i se înmoaie oasele.

— Ce știi ei!

Am luat paharul cu ciocolata fierbinte care acum nu mai era așa de fierbinte și am tras scaunul să mă ridic. Spatele încă mă mai durea. Simțeam junghiuri de-o parte și de alta a coloanei, de sus până jos.

O cucoană cât muntele, îmbrăcată cu un hanorac cu glugă albastru, pe mărimea ei – era atât de masivă încât din spate părea aproape pătrată – își trăgea copilul după ea spre bar. Sărmanul copil părea să aibă în jur de cinci ani, era încotoșmănat bine și pe buza de sus i se prelingeau mucii, pe care și-i tot ștergea cu mâneca scorțoasă a hainei. Se holba fascinat la curbura tejghelei, în timp ce mama lui îi bălmăjea ceva blondei obosite de la bar. Tejgheaua părea să-l fascineze, căci partea de sus a acesteia se curba în afară să servească drept suport pentru cafetierele din stânga lor, și-și trecu mâna cu mănușă de-a lungul curburii până când mama lui îl smuci înapoi. Părea să regrete că nu-i pusese o zgardă la gât. Copilul protestă și ea îl scutură așa cum face o cățea cu puiul ei, în cazul ei însă lipsind blândețea maternă.

Mi s-a pus un gol în stomac.

— Ce știi ei! Am repetat și am aruncat paharul încă plin în coșul cu gunoi în drum spre ieșire.

Gerul de afară era impregnat de gaze de eșapament și se simțea un gust metalic amărui care probabil anunța o nouă ninsoare. Am luat-o înainte pe trotuar – un covor de granule de dejivraj care semănau cu sarea gemă albastră se întindea în fața fiecărui local din centru – spre telefonul public.

Eram destul de sigură că telefonul mergea; avea ton mai devreme când trecusem pe lângă cafenea.

Am scotocit în buzunar după fise de douăzeci și cinci de cenți și după numărul de telefon copiat pe o bucată de hârtie ruptă din agendă. Am revizuit din nou planul, încercând să caut puncte sau unghiuri slabe, orice ar fi putut să-mi scape, și m-am întrebat deodată dacă tata se simțise vreodată cum mă simțeam eu acum. Atât de responsabil. Mi se uscaseră gâtul, stomacul mi se înnodă și îngrijorarea mușca din mine cu dinți ascuțiți și albi, ca o rozătoare.

Când eram mică, eram convinsă că tata poate să facă orice. Venea pe neașteptate acasă la bunica, o dată la câteva luni, câteodată plin de vânătăi sau mergând greu, și bunica îi făcea o prăjitură și puneă o masă cu tot ce-i plăcea lui. Ajunsesem până într-acolo încât puteam să-mi dau seama când urma să vină tata după cât de devreme se trezea bunica și se apuca de gătit. Deși nu avea telefon, ea știa mereu că vine înainte ca mașina lui să apară hătânându-se pe drumul de țară vălurit.

Îmi aduc aminte cum mă lua în brațe și mă învățea până când amețeam, iar eu scoteam chiote de bucurie în curte, unde erau o mulțime de margarete și iarba multă pe care bunica o cosea din când în când. Sau mi-l aduc aminte pe tata cum mă ducea la pădure când eram puțin mai mare și mă învăța să trag cu arma – la început trăgeam la țintă cu un pistol BB, apoi cu o pușcă de 22 și la urmă cu un revolver și o armă automată. În vara aceea aveam doisprezece ani, chiar cu un an înainte să moară bunica.

Am alungat amintirile din minte și am pășit în cabină. Receptorul îmi aluneca din cauza mânușilor și mă consolam cu gândul că pe gerul ăsta afurisit nu supraviețuiesc mulți microbi. Am băgat fisele în aparat și am format numărul, apoi am îndesat hârtia la loc în buzunar.

Să nu lași nici o urmă, fetițo! Concentrează-te la ce faci!

Am așteptat, cu inima bătându-mi nebunește în piept. Un gust acru, neplăcut, îmi urcă pe gât, până la măsele.

Suna. Cel puțin, telefonul mergea. A sunat de două ori. De trei ori. De patru ori.

Cineva a ridicat receptorul.

N-a spus nimic, însă. Legătura nu se întrerupsese, căci se auzea zgomotul specific al liniei și cineva care respira la capătul celălalt al firului. Ascultam, numărând secunde. În fundal se auzea un zgomot înăbușit, indescifrabil, ca de trafic.

Unu. Doi. Trei.

Se auzi un șuierat, respirația care scăpa printre dinți și limbă. Nu era chiar un fluierat.

Șase. Șapte. Opt.

— Nu închide, fetițo.

Era o voce de bărbat. Părea destul de tânăr după voce, însă felul cum făcea pauză între cuvinte era ciudat. Ca un accent străin.

Simțeam cum mă trec toate căldurile, apoi cum mă răcesc brusc. Simțeam un gust vag de portocale de ceară și sare.

Nouă. Zece.

— Taci chitic, ca un șoricel.

Se auzi un râset amar, ca și cum tipul de la celălalt capăt al firului ar fi avut ceva rău la gust în gură.

— Bine. Când o să fii pregătită să afli mai multe răspunsuri, caută-mă. La intersecția dintre Burke și Strada 72. Poți să intri direct.

Paisprezece. Cincisprezece.

Am trântit receptorul în furcă și m-am dat câțiva pași înapoi, respirând cu greu. Toți mușchii mei amenințau să se înmoaie ca niște tăieței.

Iisuse! Iisuse, Dumnezeule mare!

M-am uitat în jur. Gustul periculos de portocale se intensifică, îmbrăcându-mi toată limba.

La naiba! Ce fac acum?

Picioarele mele avură grijă să mă îndepărtez de telefon și s-o iau pe partea dinspre local. Erau chiar și câteva porțiuni uscate, acolo unde streșinile clădirii împiedicaseră zăpada să ajungă.

N-am mai așteptat să văd dacă Graves s-a îndreptat spre autobuz. Speram că era isteț.

Intersecția dintre Burke și Strada 72. Trebuia să fac rost de o hartă. La autogară trebuie să aibă așa ceva și era un loc bun unde să-ți pierzi urma. Nu eram sigură că mă urmărește cineva, dar gustul vâscos de citrice care-mi umplea gura mă puneă în gardă. Câteodată, creaturile rele din Lumea Reală pot să depisteze locul unde ești chiar și prin telefon, spunea tata – și ei sunt mediumuri. Din cauza asta eram așa de precauți cu numerele de telefon – și cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac era să mă depărtez destul de mult de locul cu pricina încât să-i produc confuzie oricui era pe urmele mele.

Numele nu avea în dreptul lui un X, așa că nu era un nume sigur. Dar bărbatul de la telefon, oricine ar fi fost, era posibil să nu știe sigur că eu eram la capătul celălalt al firului. Speram să nu știe dacă tata îi dăduse numărul altui vânător, dacă exista și un ajutor sau măcar să nu știe cine eram eu.

Sunt prea multe lucruri pe care nu le știi, Dru. E posibil să fi făcut o greșeală.

Măcar acum știam ceva. Știam unde mi se întindea capcana. Acolo unde era o capcană, exista și o metodă de a o declanșa și de a afla cine e în spatele ei. Dacă eram precaută și dacă aveam noroc.

Poți tu să fii oricât de precaută, dar ești un copil. Tata ar trebui să facă asta. El era isteț și puternic și dacă cineva l-a transformat într-un cadavru ambulant, atunci tu n-ai nici o șansă!

Dar nu eram decât eu. Ce altceva puteam să fac?

Să pleci din oraș. Să o ștergi naibii de-aici!

Da, vezi să nu! Cu toată zăpada asta. Fără mașină. Asta părea a fi o metodă bună de a fi prins de cineva sau de ceva. Și nu avea să fie prea plăcut.

Mi-am băgat capul între umeri și am mărit pasul, fără să mă dezlipesc de partea cu localul. Cerul era de un albastru înghețat, care te făcea să te

doară ochii, iar norii clipeau lăsând să se întrevadă albastrul cerului. Unii erau gri-închis și formau o masă densă vălurită care trăgea în urma ei infinitul.

Nu m-am uitat înapoi să văd dacă Graves făcea ce-i spusese eu. Era pe cont propriu pentru următoarele ore, până când mă asiguram că nu era nici un pericol să mă întorc acasă.

Până când eram sigură că nu aveam să aduc pe nimeni sau nimic cu mine.

Autogara era la două străzi depărtare. M-am oprit să mă uit la harta cu centrul orașului și am găsit într-un final străzile Burke și 72, la periferie, de unde începeau suburbiile. Doar un singur autobuz mergea în acea direcție. M-am uitat la cer, am trasat itinerarul cu vârful degetelor, căutând căi de scăpare. Nu era niciuna.

Ar fi mult mai ușor dacă aș avea camioneta. Hai, Dru, fă un plan! Folosește-ți creierul ăla!

Stăteam și mă holbam la hartă, dorindu-mi să-mi arate altceva. Trebuia să mă asigur că nu mă urmărea nimeni, să mă întorc acasă și să mă gândesc la un plan.

O durere ca o săgeată rece mă străpuse drept în creier. Am tras aer în piept, tresărind, dar durerea dispăru așa cum apăruse, lăsând în urmă doar un țuiit, ca atunci când lovești un pahar de vin cu o linguriță. Restul era cufundat într-o tăcere profundă, ca din adâncurile apelor.

M-am uitat în sus.

Deodată, lumea din jurul meu încremeni. Vedeam totul detaliat în amănunt. Autobuzele erau surprinse în timp ce se deplasau leneșe, aburii care le ieșeau tuturor din gură, și care, împreună cu gazele de eșapament, erau acum solizi ca mulajele de ceară. Un tip cu o haină lungă și neagră azvârlea un muc de țigară și fumul i se desprindea din degete, subțire ca o lesă. Oamenii stăteau nemișcați, surprinși în mers, ca și cum filmul vieții fusese pus pe pauză și cineva uitase să-mi spună și mie.

Ceva alb ca zăpada trecu fâlfâind pe deasupra unui autobuz. M-am uitat atentă.

Acolo, pe acoperișul lung și teșit, aterizase bufnița albă a bunicii. Își umflă penele și mă țintui cu ochii ei galbeni, apoi își lăsă capul într-o parte, ca și cum m-ar fi întrebat: „Care-i treaba, șefa?”

Mi-era greu să mă mișc. Aerul rece devenise vâscos ca melasa în jurul meu. Tot ce puteam să fac era să mă deplasez ca și cum aș fi înotat, să mă lupt cu forța aerului care îmi opunea rezistență. Am făcut trei, patru pași spre autobuz, care stătea pe loc cu ușa deschisă. Șoferul era nemișcat, cu o stație la gură și cu ochii închiși, surprins în timp ce clipea.

Brusc, lumea se trezi la viață în jurul meu, pocnind ca o bandă de cauciuc. Fu invadată din nou de sunete, motoare, oameni tușind sau vorbind, geamătul vântului. Am rămas o clipă locului, uitându-mă la șofer când termină de bălmăjit în stația radio și se uită la mine.

— Urci, puștoaico?

Avea obrajii rumeni ca ai lui Moș Crăciun și o barbă albă bogată. La gât își înnodase un batic cu steagul Americii. Avea încheieturile degetelor umflate

și roșii și arăta la fel de vesel și neamenințător cum ți-ai dori să arate persoana care conduce un vehicul de câteva tone.

Am urcat în autobuz, cu inima bubuind, i-am arătat abonamentul și m-am așezat mai în spate – dar totuși destul de aproape de șofer ca delincvenții și nebunii din spate să nu mă deranjeze, însă nici prea aproape de el, ca să nu observe mai nimic din ce făceam, doar dacă nu mă apuca vomitatul sau ceva de genul.

La cum mă simțeam, o criză ar fi fost una dintre opțiuni. Trebuia să mă chinuiesc să respir adânc.

Transpiram cu haina, fularul și fesul pe mine, dar dinții nu mi se opreau din clănțănit și mi se făcuse pielea de găină pe mâini și pe picioare. Mi-am încrucișat brațele, încercând să nu mă simt ca și cum m-aș fi îmbrățișat singură ca să mă mai alin. Când autobuzul porni și începu să se legene, m-am întrebat dacă bufnița mai era deasupra, sau dacă o vedea cineva.

Hai c-ai luat-o razna de tot, Dru! Dar aveam o senzație ciudată de alinare – bunica mă învățase să-mi ascult intuiția. Dacă bufnița ei era aici, nu trebuia să-mi fac griji prea mult că o să fiu îndrumată greșit. Trebuia să mă las pur și simplu ghidată, și de data asta nu trebuia să-l conving pe tata că era ceva serios și adevărat, și nu temeri de copil sau o imaginație hiperactivă. Sigur, trebuia să fiu atentă la lucrurile pe care el nu le vedea, și tata spunea mereu că am instincte bune... Dar totuși, cred că adulții au probleme cu genul ăsta de lucruri, chiar și atunci când știi că în lume există monștri.

Până acum nu se mai oprise niciodată lumea în loc în jurul meu. Și bufnița nu mi se arătase niciodată în plină zi. Era ceva ce ținea de noapte, de vis.

M-am cutremurat din nou.

Păzește-ți fundul, Dru! Doar pentru că primești un mesaj, nu înseamnă că e și bun.

Era exact ce-ar fi spus tata. Bunica poate că ar fi încuviințat doar, ridicând din sprâncenele cărunte și arcuite, așa cum făcea când voia să spună că afirmasem ceva atât de evident că nu suporta să fie repetat și nici vreun alt comentariu.

Am înghițit cu noduri. Mă năpădiseră deodată singurătatea și dorul de casă. Gustul de portocale se estompă pe măsură ce autobuzul se depărta de autogară, chinându-se să dea colțul, scrâșnind din cauciucurile care se frecau de șoseaua acoperită cu nisip. M-am uitat tot timpul pe geam, simțind cum mă podidesc lacrimi fierbinți, așteptând să văd ce avea să mi se întâmple în continuare.

Două ore mai târziu, cerul prinsese o culoare vineție și începuse să cadă grindină. Simțeam în gură gust de portocale, ca și cum m-aș fi plimbat din nou într-o livadă de citrice. Auzeam același țuit, ca un gong estompat dar care încă mai vibrează, și am tras de dispozitivul care cerea oprirea. Mâna mea s-a repezit și l-a prins, fără nici o contribuție din partea mea.

Așa e când te lași dus de intuiție. Nu știi niciodată ce nebunie urmează să se întâmple.

— Ai grijă să nu-ți fie frig, spuse șoferul când am trecut pe lângă el.

Spusese același lucru fiecărei persoane care coborâse. Mi-am îndesat și mai mult fesul pe frunte, aproape până la sprâncene, cu speranța că n-o să alunec și să cad în fund când o să ies afară.

Am dat aerul afară cu putere și m-am uitat în jur. Adăpostul din stație era o cojiță de plastic mâzgălită cu graffiti. Sub cerul plumburiu, zăceau înșiruite depozite. Lumina era mai clară acum, dar dispărea repede, razele de soare chinându-se să se strecoare printre fulgii de zăpadă. Era după-amiaza târziu și aici în nord se întunecă repede iarna.

Se întunecă bine de tot, și foarte devreme.

Am aruncat o privire în jur. M-am gândit să scuipe ca să scap de gustul de portocale de ceară din gură. Vântul șuieră, aducând particule mici și albe peste adăpostul din stația de autobuz. Bufnița bunicii pătrunse înăuntru fără să facă zgomot. Era mai albă decât cerul murdar.

Știți, mi s-ar pune diagnosticul de nebună dacă i-aș spune unui psiholog despre asta. Ce naiba caută o bufniță aici?

Dar am urmat-o cu grijă, zăpada scârțâindu-mi sub tălpi. Nu știu ce trotuar era acolo, dar nu fusese curățat. A trebuit să mă lupt, pe un ger care-mi pătrundea până la oase, să trec peste un morman de mocirlă aruncată de plugurile de zăpadă și să traversez strada. Mai aveam un munte de zăpadă înnegrit de gazele de eșapament și plin de nisip care-mi venea până la talie și pe care trebuia să-l escaladez, apoi trebuia să o iau pe o alee întunecată. Bufnița plana deasupra mea fără zgomot ca și cum era trasă de sfori, ca o limbă care intră printre doi dinți stricați. Depozitele de pe ambele părți ale străzii erau abandonate. Pe o plăcuță decolorată era scris „Fabrica de Ambalare a Cărnii Sunshine”, acoperită cu bucăți de gheață lipite acolo de vânt.

Alea fusese ferită de viscolul puternic. Era ticsită cu paleți de lemn și diverse alte gunoaie. Un loc bun pentru o ambuscadă, mai ales cu umbrele care creșteau cu fiecare secundă. Bufnița plană deasupra mea în cerc strâns, apoi se lăsă în jos și dădu colțul.

Minunat! O cotitură neașteptată pe o alee! Tata mi-ar fi făcut semn să mă întorc la capătul luminat și să stau de pază. El ar fi înaintat din aproape în aproape, având mereu grijă să nu fie expus, dar eu mă plimbam chiar pe mijlocul aleii de parcă ieșisem la plimbare pe bulevard.

Buline minuscule de zăpadă erau aduse de vânt pe rând. Fulguia haotic pe alee. Vântul se înteeți, gemând, și alicele mici de gheață șopteau când atingeau o suprafață plană. Mi-am strecurat mâna dreaptă în buzunar și am atins mânerul rece al cuțitului cu arc. Buricele degetelor îmi înghețaseră bocnă și nu mai simțeam nici măcar furnicături.

Alea era în formă de L și cotitura era ticsită cu gunoi de-o parte și de alta. M-am oprit, am tras o otheadă după colț, unde era parcă mai multă lumină.

Pare în regulă. M-am uitat în sus. Bufnița nu se vedea. Gustul de portocale dispăruse, lăsându-mi doar senzația bruscă și neplăcută că cineva mă privea.

M-am strecurat prin spațiul îngust dintre paleți și m-am îndreptat spre cealaltă jumătate a aleii.

Aici erau mai puține gunoaie, dar păreau a fi mai vechi și într-o stare de putrefacție mai avansată. Se vedea o mogâldeață peste care era un ziar rupt și care ar fi putut acoperi o formă umană.

Am tresărit și m-am dat un pas în spate. Apoi m-am uitat din nou și am văzut că nu era decât o canapea veche stricată. Tomberoanele dădeau pe dinafară. Unul înghețase pe laterale și flori de gheață înfloreau pe suprafața galvanizată. M-am cutremurat, imaginându-mi ce-ar putea să fie în ele, și am grăbit pasul, căci capătul aleii mi se părea dintr-odată mai luminos.

Am ajuns într-un loc gol, năpădit de buruieni și gunoaie împrăștiate peste tot. În capăt de tot, un gard de sârmă se clătina ca un bețiv care de-abia se ține pe picioare. Mi se părea ciudat de familiar. Și dincolo de el...

M-am rotit la trei sute șaiszeci de grade. Da, acolo erau cele două clădiri îngrămădite una într-alta și geamurile sparte se căscau ca niște guri întunecate și reci. Le mai văzusem și înainte, dar din alt unghi. Am încheiat rotația completă și m-am uitat atentă la gardul de sârmă. Am oftat zgomotos, nevenindu-mi să cred ce vedeam în fața ochilor, și răsufarea mea acoperi șoapta viscolului.

De cealaltă parte a gardului stătea ghemuită camioneta noastră. Era îngropată sub o glugă groasă de zăpadă, dar aș fi recunoscut oriunde forma ei de minirulotă. Chiar și acoperită de zăpadă se vedea că era bleu, ca cerul unei zile de vară, cea mai frumoasă culoare din lume.

— Măiculiță! Am șoptit.

Clădirile din spatele meu stăteau gheboșate și gemeau, de parcă ar fi vrut să se ridice și să meargă șchiopătând să-și facă o baie fierbinte.

Am mai făcut doi pași înainte, printr-un morman de zăpadă care-mi venea până la genunchi. Vântul mă lovi peste față, întețindu-se și gemând de-ți dădea fiori, încărcat cu alice mari de zăpadă care te pișcau de față. Blugii de pe mine erau uzi learcă, se lipiseră de gambă și nu-mi mai simțeam etichetele picioarelor. Am înaintat împleticindu-mă, m-am împiedicat de ceva îngropat sub zăpadă și am căzut cu capul înainte. Palmele mi s-au izbit de zăpadă și speram că sub pătura moale și albă să nu fie nimic ascuțit.

Bravo ție, Dru.

M-am ridicat împleticindu-mă și m-am scuturat ca un câine ca să dau la o parte pudra albă de pe mine. Mi-a venit să înjur, dar am simțit din nou un junghi de durere care-mi săgeta capul și apoi coborî spre ceafă și se răspândi în tot spatele, care deja mă durea. Am scos un sunet aproape neinteligibil și m-am aplecat în față, încrucișându-mi mâinile peste burtă. Gerul îmi ardea obrazii.

M-am retras în mine cu greu, ca un pumn care se încleștează. Din ochi îmi curgeau șiroaie fierbinți și m-am împins în picioare, conștientă că lumina zilei se stingea încet-încet.

Du-te la mașină! Era din nou vocea tatălui meu, poruncitoare dar calmă. Du-te ACUM la mașina! Aleargă, Dru! Aleargă!

Am reușit să mă ridic, împleticindu-mă. Picioarele îmi erau atât de reci încât nu credeam că o să pot să alerg, dar am încercat exact când am auzit în spatele meu un mârâit șuierat printre dinți și ceva pocnind ca un steag bătut de o rafală de vânt. Zăpada sări în sus și vântul șuieră și el. Am zvâcnit ca un pește cu cârligul în gură.

— Jos! A țipat cineva și obișnuința mă făcu să mă supun.

Nu stai pe gânduri când auzi pe cineva strigând așa ceva.

M-am izbit din nou de zăpadă, am căzut lată și am auzit un răget.

La naiba, asta sună a mitralieră. M-am zvârcolit, m-am întors pe spate și lumea deveni de melasă în jurul meu. Fulgii de nea atârnav suspendați în aer, cerul înroșit de o ultimă pată lunguiață care vestea apusul soarelui, și vârcolacul suspendat în aer deasupra mea surprins cu gura deschisă, mârâind, iar balele îi zburau pe spate, spre lobul urechii ascuțite și păroase. Ochii lui erau ca tăciunile și dunga albă dintr-o parte a capului mi-era familiară - aveam timp să văd aproape fiecare fir de păr de pe el, precum și ce mai rămăsese dintr-o pereche de pantaloni de pânză zdrențuiți care-i strângeau șoldurile înguste. Picioarele îi erau răsucite anapoda, în spate, întinse la maximum pentru săritura amplă. Fața lui lungă și slabă era schimonosită într-un mârâit plin de ură pură.

Mi s-a părut că a rămas suspendat așa o veșnicie, în timp ce eu mă străduiam să mă descotorosesc de povara grea. Țipatul mi se opri în gât. Apoi lumea se puse iar în mișcare cu un pocnet ca al pojghiței de gheață de deasupra unei ape reci și adânci care se crapă. Ceva lovi lighioana dintr-o parte și aceasta făcu o tumbă răsucindu-se în aer și aterizând incredibil de grațios, improșcând cu zăpadă.

— Scoală-te! Strigă din nou vocea.

Nu era vocea tatălui meu, dar știu cum sună o comandă de luptă sub asediu. M-am ridicat împleticindu-mă, am descoperit că-mi pierdusem fesul și am zbughit-o spre mașină din nou.

Am făcut o săritură uimitoare din fugă și am simțit cum mi se rupe spatele de durere. Gardul de sârmă se lăsă sub greutatea mea. Nu mai nimeream să mă ridic, mi-am încordat tot corpul și am reușit să mă scol de jos exact când bubuitura se auzi din nou. Era cu siguranță o mitralieră, dar n-am așteptat să mă conving. Adrenalina și groaza m-au împins peste gard - am căzut în gol vreun metru și jumătate și am tras o zdruncinătură zdravănă când am aterizat, cât pe ce să-mi retez limba. Mai erau vreo trei metri până la camionetă, cei mai lungi din viața mea. Mi-a fugit piciorul pe o pojghiță de gheață de sub zăpadă și m-am trezit fără să vreau lângă portiera din partea șoferului. M-am apucat de oglindă și am aruncat o privire peste umăr.

Cineva stătea ghemuit în zăpadă, cu arma lipită de umărul lat și îndreptată spre vârcolacul cu capul vârgat. Am văzut ceva negru și păros trecând rapid prin fața ochilor și prăbușindu-se umed și vâscos înainte să se audă o nouă împușcătură. Vârcolacul urlă și se rostogoli, improșcând cu sânge în semicerc.

Creierul meu începu să lucreze febril. Arma. Ia arma. Cheile. Am scormonit în buzunarul stâng al hainei, am scos cheile, împraștiind pe jos

câteva bucăți de hârtie și un ambalaj de gumă de mestecat. Printre ele era și cheia de la camionetă. Degetele mele nu mai nimereau broasca. E posibil să fie înghețată. Oh, Doamne, ajută-mă! Cheia intră ușor. Am răsucit-o în broască și am fost răsplătită cu zgomotul barei metalice mici dinăuntru care săltă cu un clic. Am smuls cheia din broască, am aruncat-o pe scaunul șoferului și am scotocit sub banchetă după cutia de oțel grea și plată.

Cutia portabilă cu echipament de luptă. În ea erau un pistol, muniție și alte câteva lucruri de care era posibil să ai nevoie urgentă dacă se împutea treaba. Nu trebuia să pun mâna pe ea niciodată, dar acum era o urgență, la naiba!

Se mai auzi un mârâit. Aproape că vorbea. Probabil că gura unui vârcolac nu e făcută pentru articularea cuvintelor, dar sunetele pe care le scotea sunau îngrozitor de umane. Era ca un câine criminal inteligent care încerca să-și exprime durerea.

— Hai, frumușelule. Ia vino aici să vedem cu ce te lauzi!

Oricine ar fi fost, părea că se distrează de minune. Nu puteam să văd prin parbriz. Am deschis cutia și am răsuflat pe jumătate ușurată. Înăuntru era pistolul modificat semiautomat Glock, cu trei încărcătoare lângă el. Am băgat un încărcător în pistol, l-am armat – părea să dureze o veșnicie – apoi am ocolit pe vine portiera din dreptul șoferului, cu pistolul îndreptat în jos.

Acum că nu mai eram aproape orbită de frică, am văzut o gaură zimțată în gard, destul de mare ca să pot să mă strecur prin ea. Pământul era acum răvășit, zăpada era împrăștiată peste tot și firele de iarbă uscate se ițeau din ea ca niște țepi. Cum se întâmplase asta?

Își dădeau roată unul altuia. Băiatul – căci nu părea mai mare ca mine – se mișca grațios, călcând ușor pe zăpadă, ca pe teren solid. Vârcolacul șchiopată și alunecă, expunându-și partea stângă a corpului, și mârâi din nou la el. Sunetul pe care-l scoase îmi zgârie creierul ca un glaspapir. Dunga de pe laterala capului lucea ca zăpada.

— Sunt în spatele tău, l-am avertizat, dorindu-mi ca vocea să nu mi se subțieze la jumătate.

Aveam gâtul uscat. Ochii ca de tăciune ai vârcolacului se îndreptară rapid spre mine, apoi din nou spre băiat, căci acesta mai făcu un pas, atrăgându-i din nou atenția.

— Ar trebui s-o ștergi de aici, spuse băiatul pe un ton de conversație, și mie nu-mi venea să cred ce azeam.

Sau ce vedeam.

Băiatul nu lăsase urme pe zăpadă. Nu era nici o urmă de pași. Zăpada afânată nu se lăsa sub greutatea lui.

— Sunt înarmată.

Am înaintat și am îndreptat pistolul spre el când acesta ieși din raza armei. Își dădeau roată unul altuia și cercul se strângea din ce în ce mai mult.

— Și vreau să-ți pun câteva întrebări.

Am ridicat arma, am ochit așa cum mă învățase tata și am apăsat pe trăgaci. Fulgii de zăpadă se rostogoleau din cer din ce în ce mai mari și norii

de deasupra noastră își pierdeau lumina sângerie pe măsură ce soarele aluneca sub linia orizontului.

Vârcolacul mârâi din nou, încrețind din botul subțire. Sângele țâșnea și zăpada scotea aburi acolo unde cădea. Îmi transpirau palmele și mănușile de lână se udaseră bine de tot de zăpadă topită și sudoare.

Ține-l bine, Dru. Nu îndrepta pistolul spre cineva dacă nu vrei să-l omori.

Lighioana se uită la el, apoi la mine și o scânteie de nebunie i se citi în ochii lucioși înainte să facă doi pași în spate, să scuture din cap, să mârâie din nou, să se rotească și să se năpustească spre noi.

Băiatul trase, la fel și eu. Vârcolacul urlă când gloanțele nimeriră la țintă. I-am ochit spatele și am știut că nimerisem imediat ce-am tras; probabil că arma automată nu fusese la fel de eficientă. Creatura o zbughi rapid printr-o deschizătură dintr-o fereastră bătută în scânduri, lăsând în urmă doar un urlet care-ți dădea fiori, amplificat de vuietul vântului. Zăpada viscoalea. M-am întors pe jumătate, cu pistolul îndreptat spre băiat. Respiram atât de precipitat încât coastele mi se ridicau într-un ritm isteric.

Băiatul lăsă în jos mitraliera și se uită chiorâș la mine. Avea ochii albaștri, ca ai mei – dar ai lui erau un albastru rece, foarte deschis, cum fusese cerul în acea dimineață înainte de a se înnora. Culoarea cerului iarna. Am apucat să-i văd înainte să se stingă și ultima lumină trandafirie a apusului și să fie înlocuită de semiîntunericul portocaliu ciudat al luminii orașului reflectată de zăpadă. Lumina aceasta ciudată îi mai îndulcea profilul.

— Cine naiba mai ești și tu?

Am tușit o dată, aproape să-mi scuiplă plămâni, dar arma din mâna mea nu se clinti. Un firicel de zăpadă topită îmi alunecă pe ceafa și câțiva cârlionți rebeli care ieșiseră din coada strânsă la spate îmi săriră în față.

— Și de ce m-ai pus să străbat jumătate din oraș?

Și de ce naiba avea tata numărul tău de telefon?

Băiatul nu spuse nimic timp de cincisprezece secunde, cu capul înclinat într-o parte, ca și cum ar fi ascultat.

— Am face bine să ne punem în mișcare, spuse el în cele din urmă. Încă mai făcea pauza aceea ciudată dintre cuvinte. Vine des pe aici, și nu vine degeaba. Animalele lui de companie or să se întoarcă în forță și așa înclina să cred că or s-o facă foarte curând.

Să ne punem în mișcare, omule? De ce vorbești la plural? Și despre ale cui animale vorbești? N-am auzit până acum ca vârcolacii să fie animale de companie.

— Și cine naiba mai ești și tu?

Am fost doar o idee ușurată să văd că avea umbră, dar bocancii lui se odihneau în continuare pe zăpadă fără să o deranjeze câtuși de puțin. Iisuse! M-am ales din nou cu o privire piezișă din partea lui.

— Numele meu e Reynard, Christophe Reynard. Încântat de cunoștință. Știi să conduci, fetițo?

M-am dat înapoi cu grijă, tatonând pământul cu fiecare pas. Bocancii mei străpunseră crusta de gheață crăntănind și se afundară până dădură de mocirlă.

— Normal că știu să conduc. Am și permis și tot ce-mi trebuie.

Și vreo două rânduri de acte false pentru situațiile când trebuie să par mai mare decât sunt.

— Atunci ai face bine să vezi dacă chestia aia pornește. Hai, du-te!

El nu se clinti, holbându-se la gaura din perete prin care se strecurase vârcolacul cu capul vărgat. Nici măcar nu respira precipitat. Doar colțurile gurii îi atârnavă în jos.

— Frigul de pe-aici poate să facă varză bateriile.

Era exact ce ar fi spus și tata.

— Cine naiba ești? Am repetat eu.

— Ți-am spus.

Părând că s-a convins că nu mai e nici un pericol, întoarse capul dinspre depozit, slăbind strânsoarea armei.

— Poate că argintul din alicie o să-l otrăvească pe Ash înainte să ajungă acasă și să le povestească și celorlalți, dar nu te baza pe asta. Trebuie să pornești mașina aia, Dru.

Am tresărit încordată. Ce naiba?

— De unde știi cum mă cheamă?

Încuviință încet din cap, ca și cum eu doar confirmasem ceea ce el bănuise, și m-am muștruluit din nou în sinea mea. Bravo ție, Dru. Să pui tu botul la cel mai vechi truc.

— Știu multe despre tine.

Părea că vorbește serios. Fulgii cădeau rotindu-se din cer, acum de mărimea unei monede de zece cenți, lăsându-se purtați de vârtejuri.

— Știu c-ar trebui să fii la școală, știu că ești singură și că ești speriată. Dacă mă împuști, o să rămâi cu și mai multe întrebări fără răspuns și cu un cadavru pe cap. Du-te acasă.

Nu eram gata să renunț așa de ușor. Fie era o persoană de încredere și tata uitase să o bifeze în carnet – lucru care nu-i stătea deloc în fire – fie cineva pe care trebuia să îl ameninț ca să obțin ceva informații de la el. Și dacă dispărea acum, era posibil să nu-l mai găsesc niciodată, cu număr de telefon sau nu.

— Ce i-ai făcut tatălui meu?

Simțeam că-mi tremură mâinile, dar pistolul era la fel de ferm ca întotdeauna.

— Tatălui tău?

Mă cercetă cu ochii lui albaștri arzători. Atunci mi-am dat seama că nu era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară – avea doar un tricou negru cu mâneci lungi și jeansi. Zăpada începuse să i se lipească de părul negru și umed și de gene. Bocancii grei de motociclist erau plini de zăpadă, în ciuda faptului că stătea aproape suspendat deasupra crustei de gheață. Pe partea stângă era împroșcat cu zăpadă, ca și cum se tăvălise sau aterizase în ea.

— Nu i-am spus decât să nu se amestece, atâta tot. I-am pus că era norocos că ajunsese așa departe. Și i-am mai zis ce-o să-ți zic și ție. Du-te acasă, încuie ușile și lasă noaptea în grija noastră!

Rămăsesem cu gura căscată. Ochiul lui chiar sclipeau, sfredelind întunericul cu lucirea sterilă a miceliului fosforescent al ghebelor de pădure. Și când zâmbetul lui dezveli niște dinți mai albi decât zăpada proaspătă care începuse deja să acopere urmele luptei, i-am văzut colții care ar fi trebuit să semene cu niște dinți falși de Halloween. Doar că nu aveau cum să fie falși, căci îi creșteau din maxilar, caninii inferiori și cei superiori erau prea lungi și incisivii se modificaseră subtil ca să apuce bine carnea sau să o sfâșie ca să se înfrupte din sângele fierbinte.

— La naiba! Am șoptit și vocea de-abia mi se mai auzea.

Îmi tremura tot corpul, strângându-se în el. Ați fost vreodată atât de speriați încât să simțiți la propriu cum se strânge carnea pe oase? Da. Asta e senzația.

— Ești... Ești unul dintre ei.

— Eu sunt un Kouros. Sunt djampir3.

Își ridică puțin bărbia când o spuse, ca și cum era un titlu sau ceva de genul. Părul îi scânteia, de parcă ar fi fost dat cu ulei.

— Iar tu nu ești decât o fată neajutorată. Pleacă de-aici!

Neajutorată pe naiba! Am înghițit și am simțit gust amar de fier în gură. E vampir, Dru. Pleacă de-aici! Oh, Doamne, pleacă odată de-aici!

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu tata.

Mi-era greu să-l privesc, dar nu mi-am luat ochii de la el. Voiam să mă uit la clădirile din spatele lui. Undeva înăuntru era un coridor lung de beton pe care îl mai văzusem și o ușă în spatele căreia era posibil să mai fie încă ceva. Întrebarea era dacă voiam într-adevăr să văd ce era acolo.

Zâmbetul i se lăți pe chip, cu dinții ieșiți în afară, ca un rânjet amenințător de fiară.

— Altă dată. Curând, de vreme ce o să mă mai vezi. Acum du-te acasă, fetițo. Și încuie ușile.

Se auzi un sunet ca de hârtie ruptă și el dispăru pur și simplu cât ai clipi, făcând un evantai impresionant din zăpada improșcată. Am țipat și am tras cu pistolul, ochind ceva necurat care a trecut cu viteza glonțului prin aer și a cărui formă nu am putut s-o disting. Trecu destul de aproape ca să mă atingă pe obraz, suflându-mi câteva bucle rebele și un chicot straniu și plat răsună înainte de a fi înăbușit de zăpadă. Am simțit o boare cu aromă de plăcintă cu mere caldă care îmi mângâie fața.

L-am pierdut din ochi cum se scurgea prin canalul care trebuia să fie calea de acces și de ieșire, un canal lung, probabil un drum de pământ îngropat sub pătura de zăpadă. Am înghițit acreala care-mi urca pe gât, am simțit gust de coajă amară de citrice pe limbă și am știut că trebuia să plec și eu de acolo.

Dar nu voiam. Voiam să caut coridorul din vis și să văd dacă mai rămăsese ceva din tata acolo. Dar nu mai aveam timp.

Am luat-o cu pași hotărâți pe lângă camionetă, în direcția în care dispăruse umbra nedeslușită. Mirosul de mere și scortişoară mai persistă ușor în aer înainte ca vântul să-l împrăștie rapid și cam la vreo patru metri și jumătate distanță de bara din spate a mașinii, cizmele mi se afundară în zăpadă și am simțit pietriș. Era semn bun. Și am văzut ceva. Picături de un roșu sângeriu care se afundau în zăpada albă.

Îl lovisem. Orice ar fi fost lighioana, o nimerisem.

Și am plecat naibii de acolo.

Capitolul 18

Drumul spre casă n-a fost prea distractiv. Mergeam cu vreo zece kilometri pe oră prin viscol, cu lanțurile care hârșâiau pe crusta de gheață. Zăpada topită amestecată cu nisip se întărise. Un strat proaspăt de nea alunecoasă se depunea cu repeziciune pe jos și roțile îl împrăștau în lumina farurilor, făcând zăpada să sară în toate părțile. Parcă erau niște fulgi care săreau dintr-o pernă. Tremuram din toate mădularele, în ciuda faptului că dădusem drumul la radiator la maximum. Când în sfârșit am ajuns pe aleea din fața casei, era trecut de nouă seara și am parcat strâmb, ca un bețiv.

Luminile erau toate aprinse. Prin ferestrele subțiri strălucea o lumină aurie puternică. Jaluzelele din sufragerie erau în sfârșit trase. Când am ajuns pe verandă, dinții îmi clănțăneau. Am văzut o umbră mișcându-se prin sufragerie.

Speram că era Graves, dar mâna dreaptă țâșni din reflex spre buzunar și apucă strâns cuțitul. Am rămas uitându-mă fix la ușa de la intrare o secundă – probabil exact acolo unde mai stătuse ceva cu o zi în urmă, mi-am spus în sinea mea și m-am cutremurat din toată ființa. Amintirea părea să fie a altcuiva, atât de îndepărtată în timp și spațiu mi se părea. Broasca cedă și ușa se deschise cu o smucitură.

— Iisuse Hristoase! Exclamă Graves. Unde naiba ai fost? A cui e mașina aia? Ești bine?

Mi-am dezlipit mâna de pe cuțit, deget cu deget. Deodată mă bucuram atât de mult să-l văd, că nu mi se mai părea nici măcar amuzant. Se întorsese acasă și mă așteptase, așa că nu eram nevoită să mă întorc într-o casă goală. Avea dreptate – nimeni nu-l forțase să mă abordeze la mall sau să aibă grijă de mine. Și chiar părea îngrijorat.

Nu-l învinovățeam. Probabil că arătam ca naiba.

Veranda scârțâi când m-am uitat la el, clipind să ascund ceva fierbinte și ciudat care-mi venea în ochi. Mă podidi plânsul și o lacrimă mi se prelinse pe obraz.

— Oh, la naiba!

Graves era în șosete. Ieși în verandă, mă apucă de braț și mă trase înăuntru, unde mă întâmpină căldura primitoare. M-am rezemat de perete în timp ce el închise ușa și o înclueie, și am închis ochii.

— Trebuie să stăm de vorbă, am reușit să rostesc eu în ciuda nodului din gât.

— Hai nu mai spune! Serios?

Dacă aş fi simţit mai mult sarcasm în vocea lui, cuvintele m-ar fi străpuns ca sabia. Dar tonul pe care le spuse le înmuie.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Maşina e a tatălui meu.

Acum frisoanele mă străbăteau în valuri.

— Am găsit-o. L-am găsit pe tipul cu numărul de telefon. Şt-ştie ceva. Graves rămase calm.

— Aha! Ar trebui să te schimbi de haine. Faci apă pe covor.

Dar dacă mă gândeam bine, Graves nu ştia – şi nici nu puteam să-i explic – despre vârcolacul cu capul vărgat şi despre băiatul care păşea pe zăpadă ca pe un ring de dans. Nu poţi să explici aşa ceva cuiva care a venit în contact doar o singură dată cu Lumea Reală.

Nu eram în stare să-i spun că băiatul era probabil o creatură mai puţin omenească decât lupul care îi sfâşiasse umărul. Că nu era de fapt un băiat, ci era probabil mai bătrân decât orice adult pe care-l cunoscusem vreodată. Şi că probabil el îl transformase pe tata într-un zombi şi că eu urmam la rând, asta dacă nu veneam cu un plan, şi încă unul bun.

Totuşi, de ce l-ar transforma pe tata într-un zombi? Vampirii nu sunt singurii care îi pot transforma pe oameni în cadavre ambulante înfometate. Se întâmplă mereu. Voodoo, îngroparea în pământ contaminat, magia neagră, dacă lucrezi la un lanţ mare de magazine – erau nenumărate căi prin care cineva putea fi înviat din morţi.

Dar vampirilor le place să se joace cu prada. Transformarea acesteia în zombi e doar unul dintre giumbuşlucurile lor.

Ei îşi atribuie tot soiul de nume tribale, dar vânătorii au doar câteva denumiri pentru ei – vampiri, nosferatu, „ticăloşii ăia sculaţi din morţi”. Şi când e vorba de ei, toţi ceilalţi, indiferent de dezbinarea şi antipatia care ar exista între ei, îşi unesc forţele şi încearcă să-i răpună. Ei constituie unul dintre puţinele motive pentru care se aliază astfel oamenii, uitând de vrajba dintre ei. Se şoptea pe la colţuri că ar exista şi vârcolaci care colaborează cu grupurile de vânători ca să distrugă o vizuină de vampiri. Vârcolacii şi vampirii nu se înţeleg. Nimeni nu ştie de ce.

Dar de ce ar fi un vârcolac, un câine în flăcări şi un vampir pe urmele tatălui meu sau ale mele?

Era acelaşi traseu mintal pe care îl urmam de ore întregi, fără să ajung nicăieri. Acum că nu mai aveam mintea ocupată, ca atunci când fusesem la volan, era şi mai rău.

Dar de ce avea tata numărul lui de telefon? Ce făcea tata aici? Nu-mi spusese nimic. Întotdeauna îmi cerea ajutorul ca să afle detalii despre lighioana pe urmele căreia eram.

Dacă tata vâna un vampir şi nu voia să-i stau în cale, de ce nu m-a avertizat sau de ce nu m-a lăsat într-un loc sigur? De ce m-ar fi luat cu el şi nu mi-ar fi spus apoi nimic?

Mă holbam la cutiile puse unele peste altele în hol. Mirosea a ceva roşu în casă, a roşii şi condimente. Graves mă apucă stângaci pe după umeri.

— Uite, am făcut spaghetti. Am trecut și pe la mall și mi-am luat câteva haine și lucruri de acolo. Ăăă, nu vrei să te speli și să te usuci și să-mi spui ce se întâmplă? Pari înghețată bocnă.

Chiar mi-era frig. Îmi intrase un fior rece în oase care n-avea legătură cu frigul de afară. Eram înghețată până în măduva oaselor și îmi țiuia capul. Mișcarea mintală circulară se declanșă din nou, creierul meu urmând același făgaș pe care o luase de când băgasem cheia în contact și mașina prinsese viață.

Revizuieste totul, Dru! Gândește-te la toate detaliile!

Vampirii puteau să transforme pe cineva în zombi. Atâta lucru știam și eu. De fapt, era una dintre întrebările pe care le puneai atunci când dădeai peste un mort readus la viață – era voodoo, faptul că fusese îngropat într-un loc neprielnic, vampirii sau altcineva controla cadavrul care mergea târșându-și picioarele? Dacă era vorba despre cineva care fusese îngropat în pământ contaminat, problema se putea rezolva destul de repede. Dacă era voodoo, puteai să afli cine a avut acces la cadavre și cine avea prostul obicei de a-i învia.

Dacă era vorba de un vampir care scula cadavrele putrezite din mormânt sau care-și crea propriile cadavre, erai ca și mort, asta dacă nu cumva aveai noroc sau pe cineva care să-ți acopere spatele. Eu nu prea aveam niciuna, nici alta.

— Dru? Graves mă zgâlțâi ușor și mă desprinse de perete. Se uită fix la mine, încrețind din sprânceană. Hai! Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă. Se prinse de poantă și începu să râdă în stilul lui, de parcă ar fi lătrat. E destul de posibil să fi văzut, nu-i așa?

Habar n-ai tu, puștiule. Mi-am recăpătat vocea.

— Da, destul de posibil.

M-am îndepărtat de el cu efort. M-am julit când am trecut pe lângă o cutie și am tresărit ușor.

— Mă duc să mă spăl. Spaghetti, ai zis? Sună bine!

— Cu sos ragu. Ridică din umeri. Doar asta am găsit pe aici. Vrei să le încălzesc puțin?

Știu că doar asta ai găsit pe aici. Tata iubea sosul ragu. Cu mult usturoi. Inima mi se strânse.

— Sigur. Mersi.

Stomacul îmi chiorăi, deși mi se închisese mai ceva ca o bancă după program.

Fața i se destinse. Îmi dădu drumul și încercă să zâmbească.

— Nici o problemă. Mi-am făcut griji pentru tine.

Știi ceva? Și eu. Deja sunt ca și moartă. N-am cum să mă lupt cu un vampir. Se joacă cu mine. Țsta era adevărul crud.

— Mda. Și eu.

Am reușit să străbat holul și să urc scările, mi-am dat hainele ude jos – simțeam junghiuri în spate la fiecare mișcare, aducându-mi aminte că iar făcusem mișcări bruște – și mi-am tras pe mine cu chiu cu vai niște pantaloni de trening și un tricou. Mă înțepa capul, într-o parte, acolo unde mă lovisem

de fântâna din mall. Mă dureau coastele și a trebuit să mă răsucesc în pat de pe-o parte pe alta cu grijă, până când am găsit o poziție în care nu mă durea. Am stat nemișcată, încercând să prelungesc cât mai mult momentele în care nu mă durea nimic. Îl auzeam pe Graves jos, fredonând o melodie, puțin cam fals. Am stat trează doar cât să trag păturile puțin mai sus și să mă gândesc cu părere de rău că nu apucasem să mănânc ce-mi pregătise Graves, când el se străduise atât de mult.

Apoi am închis ochii.

Nu o visez des pe mama. Și când o visez, e mereu la fel. O văd aplecându-se deasupra pătuțului meu, mai rotundă la față ca luna plină și mai strălucitoare ca soarele, sau poate mi se pare așa pentru că sunt atât de mică. Părul îi cade pe umeri în cârlionți lucioși, mirosind a șamponul ei preferat, și medalionul de argint care îi atârână la gât strălucește.

Dar ochii ei frumoși și negri sunt întunecați. La fel și chipul ei. Partea stângă e învăluită în întuneric. Imaginea e la fel de neclară ca umbra ploii văzută prin fereastră, când lumina e fragmentată de pârâiașele subțiri care se scurg pe geam.

„Dru”, îmi spune ea în șoptă, dar pe un ton care nu suportă amânare. „Scoală-te!”

Mă frec la ochi și casc.

„Mami?” Vocea mea e înăbușită. Câteodată e vocea unui copil de doi ani, altă dată a unui copil mai mare. Dar întotdeauna sunt nedumerită și vorbesc în șoptă, de-abia trezită din somn.

„Hai, Dru!”

Întinde mâinile și mă ridică cu un „Ufff!” șoptit, ca și cum nu i-ar veni să creadă ce mult am crescut. Acum sunt fată mare și nu mai e nevoie să mă care în brațe, dar sunt atât de obosită că nu protestez. Mă culcușesc în brațele ei care emană căldură și îi simt bătăile inimii rapide, ca o pasăre colibri.

„Te iubesc, puiule”, îmi șoptește ea cu nasul în părul meu.

Miroase a fursecuri de-abia scoase din cuptor și a parfum cald și de aici visul începe să se destrame. Căci aud un zgomot ca de pași sau ceva pulsând. La început se aude încet, dar devine din ce în ce mai puternic și mai rapid cu fiecare bătaie.

„Te iubesc așa de mult!” „Mami...” Îmi pun capul pe umărul ei. Știu că sunt grea, dar mama mă duce în brațe și când mă pune jos ca să deschidă o ușă, protestez doar puțin.

E ușa dulapului de la parter. Cum se face că știu că suntem la parter, nu sunt sigură. Mama ridică o ușiță din podea și văd câteva dintre animalele mele de pluș îngrămădite în gaura pătrată, alături de niște pături și o pernă din patul părinților. Mă ridică din nou în brațe și mă pune înăuntru. Acum intru puțin în panică.

„Mami?” „O să jucăm un joc, Dru. Tu te ascunzi aici și îl aștepti pe tata să se întoarcă de la serviciu.”

Nu miroase deloc a bine. Câteodată mă mai ascund în dulap ca să-l sperii pe tata, dar niciodată în toiul nopții. Și niciodată într-o gaură în podea - care nici nu știam că era acolo.

„Nu vreau”, spun eu și încerc să mă ridic.

„Dru.” Mă apucă de braț și chiar mă doare înainte ca ea să-și dea seama și să mai slăbească din strânsoare. „Trebuie să faci asta, puicule. E important. E un joc mai special. Ascunde-te în dulap și când tata vine acasă o să te găsească. Întinde-te pe spate. Fii fată cuminte!”

Protestez și scâncesc puțin.

„Nu vreau.”

Dar sunt fată cuminte. Mă cuibăresc în gaură pentru că înăuntru e întuneric, cald și sunt obosită. Chipul mamei se întunecă și mai mult. Doar ochii îi lucesc, acum albaștri ca cerul de vară în loc să fie căprui, așa cum îi avea ea de obicei, catifelati și surâzători. Mă învelește cu o pătură și-mi zâmbește până închid ochii. Nu mai am mult până să adorm, dar pe măsură ce mă cuprinde somnul, aud un zgomot și-mi dau seama că a acoperit gaura cu pătura și că sunt în întuneric beznă. Dar simt mirosul ei și sunt frântă de obosită.

Aud vag, ca de departe, ușa dulapului închizându-se și ceva scârțâind. Și chiar înainte să se termine visul, aud un râset lung și gros, care-ți dă fiori, ca și cum cineva ar încerca să vorbească cu gura plină de lame, și știi că mama e undeva aproape, disperată, și că urmează să se întâmple ceva rău de tot.

Capitolul 19

Școală s-a deschis din nou ziua următoare și în a treia zi, Graves m-a convins să merg și eu cu el. Cred că nu știa ce altceva să facă și am cedat după doar câteva proteste de formă.

De ce nu m-aș duce, la naiba! Eram deja ca și moartă. Tot ce trebuia să fac era să aștept ca tipul cu ochi albaștri să dea de mine din nou. Iisuse, aveam doar șaisprezece ani, nu? Mașina tatălui meu era iar pe alee, dar dacă aș fi șters-o din oraș, mi-aș fi găsit sfârșitul pe o autostradă, probabil noaptea, când mi-ar apărea ceva amenințător în oglinda retrovizoare sau m-aș trezi aruncată de pe șosea și zdrobită în vreun șanț undeva.

Era doar o chestiune de timp. Așa că de ce nu? De ce n-aș face cum a zis el? Cel puțin mai ieșeam din casă, unde nu făceam altceva decât să mă plimb dintr-o cameră într-alta, devenind din ce în ce mai agitată, uitându-mă la pata de pe covorul din camera de zi și mârâind spre Graves când încerca să mă convingă să mănânc ceva. Reușisem să pornesc radiatorul din mașină ca să nu înghețe motorul, chiar dacă ușa de la garaj era încă spartă și nu era de nici un folos. Doar atât am mai fost în stare să fac în afară de a cutreiera prin casă ca o nebună, holbându-mă la obiectele de fiecare zi de parcă nu le mai văzusem niciodată.

Am petrecut nopțile ghemuită în living cu jaluzelele ridicate, cu spatele rezemat de perete, uitându-mă pe fereastră la întinderea pustie de zăpadă în care se transformase curtea din fața casei și tresărind ori de câte ori așipeam. După prima noapte, m-am gândit să las pistolul din mână și când Graves mă

tot bătea la cap să merg la școală – probabil fiindcă așa credea că aș fi fost mai puțin ciudată – i-am spus că o să merg ca să-i închid gura.

N-aveam curajul să-i spun că stătea în aceeași casă cu cineva care intrase în vizorul unui vampir. De ce să-i amărăsc și lui sufletul? Am încercat să-l conving să se întoarcă la mall sau undeva, oriunde, numai să fie departe de mine. Nu era în siguranță lângă mine, dar el a refuzat cu încăpățănare. Și ce puteam să fac? Să-l iau la bătaie? Aș fi putut, dar de ce să-mi consum energia?

Eram frântă de oboseală. Cel puțin în timpul celor câteva ore din zi la școală eram înconjurată de alți oameni și eram destul de sigură că puteam să trag un pui de somn.

Însă Bletchley nu era de aceeași părere.

— Sunteți cu noi, domnișoară Anderson?

Asta chiar era o întrebare pertinentă. Oare eram cu ei? Nu credeam să fi fost vreodată cu ei. Cel puțin nu cu oamenii normali. Poate că erau vreo unul sau doi care aveau ceea ce bunica numea „har”. Poate că erau chiar mai mulți care văzuseră ceva ciudat sau inexplicabil, dar uitaseră probabil imediat ce...

— Domnișoară Anderson?

Bletchley era în culmea încântării gândindu-se la ce avea să-mi facă. Ochii ei ca niște ouă se roteau îndărătul ochelarilor și se trăgea de zor de tivul puloverului – de data asta era îmbrăcată cu puloverul albastru cu trandafiri.

Nu-mi dispărea din fața ochilor imaginea cu chipul tatălui meu, pe jumătate mâncat, și degetele descărnate care loveau în geam. Sângele care căzuse pe zăpadă și bocancii grei care păreau că nici nu ating crusta neîntinată. Vârcolacul cu capul vârgat mârâind, și buza de sus ridicându-i-se. Și sfârâitul pe care îl scosese câinele în flăcări când aterizase în fântână, duhoarea amestecată cu sulf și...

— Nu, am spus eu în cele din urmă. Nu cred că sunt cu voi, Bletch.

Graves, care stătea în fața mea, se făcu mic de tot în bancă. Aproape că mi s-a părut că-l aud șoptind „La naiba!”

Îl aprobam din toată inima. Dar eram prea obosită ca să mai fac față porcăriilor lui Bletch. Îmi simțeam ochii plini de nisip și mă durea tot corpul.

Un freamăt străbătu clasa. Bletchley se crispă toată și deschise gura, dar acum mă trezisem. Un somn de toată frumusețea stricat, după ce la primele două ore îmi pusesem capul pe bancă și mă detașasem de lumea exterioară.

— De fapt, am continuat pe un ton plat, chiar mă întrebam de ce stau aici și te ascult, când e evident că nu înghiți pe nimeni care are sub douăzeci și unu de ani. E ca și cum ai crede că viața adevărată începe când ai dreptul legal să-ți cumperi o bere sau ceva de genul. Dar pe urmă mi-am dat seama de alt lucru. Ți-e frică de noi.

— Domnișoară Anderson, începu din nou Bletch, dar cuvintele îmi ieșeau singure din gură, în ciuda vocii timide din cap care-mi șoptea că n-ar trebui să spun ce gândesc, chiar dacă era adevărat.

Probabil că adulții ascultă des de vocea asta. Oare tata încetase la un moment dat să-mi spună ce gândea? Ce nu îmi spusese oare?

Am deschis gura fără să am habar ce o să rostesc în continuare.

— Ai crezut probabil că e ușor să predai. O clasă întreagă de mucoși neajutorați pe care poți să-i terorizezi.

Am înșfăcat geanta, m-am ridicat în picioare și era cât pe ce să dărâm banca. M-am julit bine de tot la șold, o nouă zdrelitură care se adăuga la grădina de vânătăi și zgârieturi care-mi acopereau corpul. Destul de curând băiatul-vampir avea să mă găsească și n-aveam să mai simt nimic niciodată.

— Mai mulți cu fiecare an, și sunt mereu așa de ușor de terorizat! Și asta pentru că deții puterea, nu?

— Stai jos! Șuieră ea printre dinți.

Obrajii ei veștejiți se îmbujoraseră, ca și cum i-ar fi aplicat cineva o șampilă ca cele pe care ți le pun pe mână când mergi la un club ca să dovedești că ai plătit intrarea.

N-aveam de gând să stau jos. Probabil că nici ea nu credea că o s-o ascult, dar poate că s-a gândit că merita să încerce.

— Voi aveți toată puterea și oricum pe noi nu ne-ar asculta nimeni. Și asta pentru că suntem doar niște copii. Cui îi pasă de noi?

Mi-am trecut cureaua genții peste cap. Era foarte grea, din cauza lucrurilor pe care le îndesasem claie peste grămadă înăuntru. Graves se foi neliniștit, și părul și haina îi foșniră.

Bletch trase aer în piept și deschise din nou gura să-mi spună să stau jos sau să tac. Dacă îmi păsa câtuși de puțin, acest lucru ar fi putut chiar să mă oprească – pe asta se și bazează profesorii duri. Se bazează pe ponderea autorității ca să-ți vină de hac chiar înainte să apuci să protestezi.

Simțeam furia cum îmi mocnea în piept, fierbinte ca tăciunii care amenință să se transforme în vâlvătaie. Era vechea tâmpenie – cineva crede că poate să te bruscheze doar pentru că ești mai mic și neajutorat. Iar tu trebuia să stai și să înghiți, doar pentru că nu aveai un anumit număr de ani, pentru că nu erai încă o persoană în adevăratul sens al cuvântului. Puteai să fii manevrat ca o jucărie, lăsat de izbeliște sau aruncat...

— Nu cred, am continuat, acoperind-o. Cred că fiecare copil pe care l-ai terorizat o să te bântuie într-o zi. Și sper să-ți vină de hac!

Nu mi-am dat seama că țipam până când am rămas fără aer și a trebuit să-mi umplu plămâni, scoțând un sunet care ar fi fost amuzant dacă nu se întâmpla ce avea să se întâmple.

Ochii lui Bletch ieșiră din orbite. I se înmuiară picioarele și se apucă de catedră cu o gheară și cu cealaltă se ținea în zadar de gât, scoțând un sunet care numai de om nu era, răgușit, ca un croncănit.

Prima fată care începu să țipe a fost o brunetă minionă și drăguță din rândul din față. Mi se pare că o chema Heather. Era îmbrăcată, cu ce altceva decât cu o uniformă de majoretă. De ce se mai chinuise să se îmbrace așa când zăpada îți ajungea până la genunchi, era peste puterile mele de înțelegere. Acum fața i se schimonosise din cauza șocului și slobozi un țipăt care ar fi putut să facă concurență unui șuierat de tren. Țipătul îi făcu pe

câțiva puști să tresară și altul – un băiat brunet cu ceafa groasă și o jachetă cu însemnele echipei de fotbal a liceului – scoase un chelălăit ascuțit care se armoniza ciudat cu cel al fetei.

Mi-am tras răsufierea și mă holbam la profesoară, încovoiată ca o rufă udă care alunecase de pe sârmă. Se prăbuși cu zgomot în genunchi și fața ei căpătă o nuanță ciudată de prună. Faptul că ochii aveau să îi iasă din orbite începu să pară ceva firesc și inevitabil, însă în cap mi se declanșă o alarmă vagă. Acum țipau și ceilalți copii.

Privirea îmi fugi spre tablă. Aceasta se cutremura bine de tot, lovindu-se de perete, ținându-se doar în console. Exact când m-am uitat la ea, se auzi o pocnitură seacă și tabla căzu, izbindu-se de podea și spărgându-se de adevăratelea, străbătută de la un cap la altul de un zigzag imens.

Mă cuprinse o senzație extraordinară de ușurare, ca aburul care iese printr-o valvă.

Blechley trase aer în piept și căzu într-o rână, însă în obraji începu să-i revină culoarea normală. Acum respira. Cineva icni în rândul din spate și am întors repede capul într-o parte ca și cum mi-ar fi tras cineva o palmă. Obrazul mă înțepa. Atmosfera se încărcase de electricitate, devenind dintr-odată fierbinte ca aerul de vară și umedă, de parcă s-ar fi apropiat o furtună.

Graves stătea neclintit în mijlocul puștilor care se ridicau de pe scaune sau țipau. Ochii lui verzi ardeau și cercelul din ureche sclipea, o singură stea de argint. Avea gura întredeschisă, ca și cum îi trecuse prin cap o idee al naibii de bună și se concentra asupra ei atât de mult, încât rămăsese încremenit, complet rupt de realitate.

M-am întors. Picioarele îmi tremurau de parcă doar ce aș fi terminat o cursă grea de opt kilometri, dar am reușit să ajung la ușă. Un nou zgomot se auzi în balamucul din clasă – soneria care anunța sfârșitul cursului și care suna acum în mijlocul orei. Asta chiar că era ciudat.

Am scos un sunet discordant, care ar fi putut să semene și cu un râset, și am plecat.

Eram la patru străzi depărtare de școală și încă mă mișcam destul de repede, când mâna lui se încâlci în haina mea, apucându-mi și un smoc zdravăn de păr, și mă trase înapoi. Aș fi căzut grămadă dacă nu m-ar fi împins să-mi recapăt echilibrul, dar m-am redresat prea repede și până la urmă am căzut amândoi într-un morman de zăpadă murdară care fusese măturată de pe șosea. N-aveam nici mănuși și nici fular. Zăpada îmi arse mâinile când am încercat să mă ridic în picioare. Geanta mi se încurcă. Graves mă făcea cu ou și cu oțet, dar eu n-am prins decât încheierea: „... ce naiba ai făcut asta?”

— Măiculiță, continuă el, ridicându-se brusc de pe zăpada înghețată de parcă era un hopa mitică, chiar că te pricepi de minune să faci atmosferă! Am fost mușcat, bătut, legat de pat, ca în filmele cu James Bond, și acum ai pus capac cu o profă pe care ai făcut-o aproape să dea ortul popii, la naiba!

N-am încercat să-i spun că nu o atinsesem. N-avea rost. Îi dorisem răul – îi zisesem de rău, cum spunea bunica, și în cazul celor care aveau har, nu era de ici, de colo. Mă pricepeam destul de bine să dezleg vrăji și blesteme,

dar nu la fel de bine mă pricepeam să le și arunc asupra oamenilor, și asta se datora în mare parte faptului că bunica nici nu voia să audă de așa ceva. Dacă nu știi să faci farmece, atunci nu știi nici să vindeci, mormăia ea mereu, mai ales când autoritățile veneau să evalueze impozitul pe casă. Dar vrăjile sunt un medicament puternic, Dru. Ascultă ce-ți zic eu!

Pentru bunica, „un medicament puternic” putea să fie de bine sau de rău, ca laxativele despre care vorbea mereu. Sunt bune pentru că fac teleguța să o ia la vale, dar dacă iei prea multe, îți dai și creierul afară din tine. Ascultă ce-ți zic, Dru!

Odată mă pornisem să o întreb cum era posibilă o astfel de operație, să ajungă creierul în stomac, dar mi-am pierdut curajul.

Graves întinse mâna, mă apucă de haină, din față, și trase așa de tare încât aproape să o rupă, reușind însă să mă ridice în picioare din nou.

— Ai face bine să-mi spui ce se întâmplă! Dacă nu, jur pe Dumnezeu că o să... Se uită la mine cu atenție. Iisuse! Ai început să te smârcâi.

Dacă prin „ai început să te smârcâi” voia să spună că „mă smiorcăi ca o fată”, era adevărat. M-am șters la nas cu mâneca, am râs fornăind pe nas și am început din nou să suspin. Lacrimile îmi scaldau fața și l-am împins.

— Du-te naibii! N-am nevoie să mai complici și tu lucrurile. Sunt ca și moartă, fir-ar să fie! Nu pricepi? Sunt moartă, fir-aș a naibii!

Graves își scutură zăpada murdară din păr.

— Ba nu ești moartă. Ești mult prea enervantă ca să fii moartă. Hai, vino! Au sunat la salvare pentru Bletch - nu cred că vrei să fii aici când or să vină.

Iisuse, de ce nu mă lași odată în pace? Eram pe punctul de a țipa din nou, dar în depărtare se auziră sirenele. A fost ca și cum mi-ar fi aruncat cineva apă rece peste față și mi-am dat seama că plângeam într-adevăr și-mi curgeau toate cele și eram murdară de zăpadă noroită, eram sigură că șosetele pe care le aveam în picioare nu erau pereche, mă durea fiecare părțică din corp și nu mă spălasem pe păr de două zile. Mă simțeam soioasă și jechoasă, simțeam că-mi ia spatele foc și nu fusese deloc o decizie înțeleaptă să-mi burdușesc geanta care acum atârna așa de greu.

Eram complet idioată. M-am dezmeticit din stupoarea în care eram de zile întregi.

Am tras aer în piept cutremurându-mă, încercând să-mi recapăt cât de cât calmul, și nu am protestat când Graves m-a apucat de braț și a luat-o din loc.

— De ce nu pot să am și eu o iubită normală? Se întrebă el ridicând ochii spre cer. În sfârșit întâlnesc și eu pe cineva care-mi place și se dovedește a fi nebună de legat. Asta e!

— Iubită?

Eram cât pe ce să mă înec și să-mi iasă mucii pe nas. Bravo ție, Dru. Nici nu te-ai spălat pe dinți azi. Ești neglijentă din cale-afară! Sigur urma să mă umplu de coșuri după tot ce se întâmplase. Pe fața lui Dru Anderson avea să fie Orașul Coșurilor. Dar acum obrajii îmi ardeau atât de tare, că nici nu mai conta.

Graves se uită la mine cu coada ochiului și chiar am reușit să întrezăresc tipul în care urma să se transforme peste câțiva ani mijind sub fața lui de copil și părul rebel. Pomeții aveau să i se contureze și avea să fie unul dintre metișii asiatici drăguți. Avea deja o piele frumoasă, chiar dacă era roșie din cauza frigului.

— Păi, ei, știi tu!

Se înroșise? Și eu la fel, dacă valul de lavă care-mi acoperea fața și mi se scurgea în jos, pe gât, era un indiciu. El nu-și luase ochii de la mine și eu nu puteam să-mi feresc privirea.

Pentru numele lui Dumnezeu! Nebunia parcă nu se mai sfârșea!

Mi-am șters din nou nasul, tânjind după un șervețel.

— Eu nu..., am început.

Eu nu mă întâlnesc cu băieți. N-am timp, chiar dacă tu ești unul dintre cei mai tari puști pe care i-am cunoscut. Și...

El ridică din umeri, îmbujorându-se și mai mult în obraji, ca o roșie coaptă. De data asta nu avea de-a face cu zăpada. Roșeața i se întinse uniform pe gât. La capitolul ăsta eram chit.

— Era o glumă, Dru. Dumnezeule! Relaxează-te odată! Hai!

Mă trăgea în continuare după el. Dacă e să recunosc, nici eu nu m-am opus prea mult. Dar totuși...

— Ai stricat o zi întregă de școală. Din cauza ta o să se aleagă praful de media mea.

— Credeam că oricum aveai de gând să-ți dai bacalaureatul.

Buzele îmi amorțiseră. La fel și mâinile. Mi le-am îndesat în buzunarele hainei. Sunetul sirenelor se auzea din ce în ce mai aproape.

— Vreau să intru la facultate ca să nu fiu sărac. Media generală încă mai contează, mă informă el cu tonul rezervat pentru cei mai idioți dintre idioți. Dar am fost cuminte tot anul. Pot bine mersi să-mi iau câteva zile libere. Acum vrei să-mi spui ce se întâmplă? M-am tot gândit că nu vrei probabil ca un tip prost să-și bage nasul în treburile tale, dar ți-am spus, acum sunt implicat. Ai putea să-mi spui și mie la fel de bine cu ce mă confrunt, nu?

Am lăsat ochii în jos. Fața încă îmi ardea, ciupită de ger. Oamenii mai bătătoriseră zăpada cu picioarele. Grăunțele de dejivraj, sarea gemă și nisipul făcuseră restul. Cementul era tivit cu gheață pe margini, dar era destul de practicabil, luând în considerare situația. Era o zi frumoasă și senină. Norii coborau spre linia orizontului, dar nu obturaseră încă ochiul imens al cerului. Singura problemă era frigul, care-ți pătrundea prin fiecare articol de îmbrăcăminte, până la oase.

— Pata de pe covorul din sufragerie e cam de mărimea unui corp de om.

Graves îmi dădu drumul la braț, dar am continuat să merg lângă el, căci nu aveam puterea să mă opresc.

— Și tatăl tău... Nu sunt prost, Dru.

Știu că nu ești prost.

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

Bălmăjeam ca un copil prins afară după ora la care trebuia să fie în casă.

Graves nu se uită la mine, dar ridică din umeri. Dădu colțul chiar când ambulanța trecu mugind pe lângă noi și eu l-am urmat. După ce ne-am depărtat cam la o stradă distanță, sirena se opri brusc și acum puteam să vorbim din nou.

Graves se uită la mine pieziș. Acum nu mai era roșu la față, dar privirea lui grea nu mă făcea să mă simt în largul meu.

— Da? Pune-mă la încercare!

Mai făcu doi pași și se cocoșă și mai mult. Era o mișcare ciudat de fluidă.

— O văd mereu. În vis. Creatura aia care m-a mușcat.

Nu-i spuseseam că văzusem din nou vârcolacul cu cap vârgat. Nu mi se părea că era o veste prea bună.

— E ceva normal. E ceva de genul stresului posttraumatic.

Am înghițit în sec. M-am oprit brusc din suspinat. După ce tragi o porție bună de plâns, capul ți se limpezește. Nu știu ce substanțe ți se descarcă în sânge de te simți puțin amețit și îți țiuie capul.

— E normal că acum pot să miros oamenii? Să-i miros de-adevăratelea și să miros și ce-au mâncat la prânz? Și e normal să văd pe întuneric de parcă ar fi ziua? Și ce zici despre faptul că pot să mă mișc mai repede decât ar trebui? E ca și cum m-am transformat peste noapte într-un supererou. E normal, la naiba?

M-am oprit și m-am holbat la el. El mai merse câțiva pași și se uită peste umăr.

— Hai, ține pasul cu mine! E frig afară.

— Chiar poți să...

Asta se întâmplă când nu împuști pe cineva atunci când ai ocazia. Tata l-ar fi împușcat. Dar nu s-a transformat într-o bestie cu blană!

— Dar nu te-ai transformat. N-ar trebui să ai astfel de efecte secundare!

— Parcă ai spus că nu sunt în pericol.

— Așa credeam.

Acum îmi simțeam obrazii reci, uzi și gerul mă ciupea de față. Tremuram. Odată ce începeam, părea că nu mai puteam să mă opresc. Mă străbătu un fior de gheață, ca un curent electric de voltaj mare.

— Unde mergem?

— Țț.

Clătină din cap și părul negru i se mișcă odată cu capul. Mare parte din zăpada de pe șosele fusese curățată, iar restul se topea și apa se scurgea de pe marginile trotuarului. Graves era o pată neagră în lumina cenușie a zilei, pe zăpada murdară. Nu era nici pe departe un tip care să nu atragă atenția.

— Acum e rândul tău. Ce naiba ai pățit? Te-ai comportat ciudat de când m-ai lăsat acolo, în cafenea. Nu că ar trebui să faci prea mari eforturi.

— Eu...

Mi-am ținut răsufierea, am oftat adânc și m-am hotărât să mă arunc cu capul înainte. Ce putea să facă, să râdă de mine, altceva ce?

— Am văzut pe cineva. Eu am... o chestie... Oricum, am găsit camioneta tatălui meu luându-mă după chestia asta pe care o am. Câteodată îmi spune anumite lucruri. Acolo era un vârcolac - vârcolacul care te-a mușcat.

Nu știi nimic despre toată povestea asta și asta nu e de bine. Ar trebui să mănânc cărțile ca să mă documentez cât mai serios!

— Și și-a făcut apariția și un vampir.

— Creatura care m-a mușcat? Își schimonosi fața, de parcă ar fi gustat ceva amar. Și zici că mai era și un vampir?

Cum naiba să-i explic?

— Da, unul care sugă sânge. Le spunem în mai multe feluri - nosferatu, strigoi, vampir, știi tu...

— Vânezi vampiri? Măculiță! Serios? Sau cum se cheamă ce faci tu?

Gândul părea mai degrabă să-l amuze și să-i pună imaginația în mișcare decât să-l facă să nu se simtă în largul lui.

— Vânătoare i se spune, dar nu numai de vampiri.

Să știi că ai primit destul de bine vestea.

— Și alte chestii. Orice e periculos și se pune cu oamenii. Tata se ocupa cu asta. Eu îl ajutam. O creatură l-a omorât și l-a transformat în zombi. Probabil vampirul ăsta - au puterea s-o facă. Și cum îți spuneam, vampirul a pus pe fugă vârcolacul și mi-a spus să merg acasă. O să vină să mă omoare.

— De ce? Nu îi era mai la îndemână să te omoare acolo? Nu că aș vrea să te văd dând ortul popii prea repede. Graves țopăia de pe un picior pe altul nerăbdător, ca o pasăre. Hai! Nu te opri! Ți s-au învinețit buzele!

— Lasă-mi buzele în pace!

Dar era groaznic de frig și de îndată ce am început să mă mișc mi-am amintit că nu-mi pusesem nici pulover pe mine. Cum ieșisem din casă dimineață? Deodată am simțit că nu mi-aș dori nimic mai mult ca un duș fierbinte.

— Le place să se joace cu victimele lor. Presupun că se plictisesc.

— Nu prea are sens, repetă el.

N-ai avut niciodată o pisică?

— Ca de altfel multe din ce spun eu?

— De fapt, are sens ce spui. Scoase din buzunar un pachet de Winston, mi-l întinse și se încruntă când am clătinat din cap. Uită-te și tu la toate porcăriile de la televizor. Vezi peste tot vrăjitoare, vârcolaci și tot felul de creaturi. Ori nu iese fum fără foc, nu? Tatăl meu vitreg spunea asta.

Asta era de departe cea mai consistentă informație pe care o furnizase despre familia lui. Eu și Graves ne făceam confidențe una după alta. Casele din jurul nostru ne priveau cu ușițele lor pudice bine ferecate, cu transperantele trase și aleile din fața lor goale.

— Nu e ca la televizor. Trebuie să-ți întrec bine în cap. E periculos, murdar și miroase urât și...

Scutură pachetul, scoase o țigară și și-o aprinse, apoi îndesă pachetul la loc în buzunar. Alt cui în coșciug. Deja scotea pe gură un norișor de fum.

— Da, la fel sunt și sexul, drogurile și restul lucrurilor care merită încercate. Deci care e următoarea noastră mișcare? Tu ești experta.

Ba nu sunt deloc expertă. Sunt doar o puștoaică.

— Eu nu... adică... tata plănuia totul.

Nu-mi venea să cred că mă exprimasem cu atâta rețineră.

— Deci? Ce-ar face el?

Haina lui Graves flutură. Scoase pe gură un nor de fum de țigară. Nasul i se încreți.

— Pfu! Acum nici măcar nu mai are gust bun.

— Atunci de ce fumezi?

Tata ar pregăti tot ce trebuie și s-ar întoarce la depozitele alea să caute „locul faptei”, ca eu să-i spun ce se întâmplase. M-ar duce să culegem informații de la magazinele de obiecte oculte și barurile unde se știe de Lumea Reală și ca să afle cine era acest Christophe și unde stă – dacă putea să se dea bine pe lângă cineva ca să-i divulge informația. Ar baricada casa sau s-ar muta în altă parte.

Dar eu nu puteam sub nici o formă să închiriez o cameră singură fără multă bătaie de cap, iar un hotel ar fi scump și plin de adulți băgăcioși, asta dacă nu cumva era vreo magherniță, care m-ar costa scump și unde ar fi o grămadă de dubioși care de-abia așteaptă să se înfrupte dintr-o fată tânără.

Puteam să mă asigur că toate ferestrele și ușile de acasă erau baricadate împotriva spiritelor rele – bunica mă învățase cum. Asta n-avea să oprească un zombi, dar acum nu eram singură, mai aveam pe cineva cu mine, nu?

Și aveam și arme. Și grenade.

Minunat, Dru. Ca să săriți în aer amândoi, și tu și prietenul tău, nu? Tata ți-a spus să nu te joci niciodată cu grenadele!

Dar tata nu era aici. Acum eram de una singură. Doar că-l mai aveam și pe Graves, care ridică din umeri, trase din țigară și se strâmbă.

— Din obișnuință. Sunt dependent, pricepi? Putem să revenim la subiect? Ce-ar face tatăl tău?

Nu părea că avea de gând să plece nicăieri. De fapt, părea hotărât să rămână pe poziții.

Ceea ce nu era probabil un lucru bun. Putea să fie omorât. Dar trebuia să recunosc totuși că mă simțeam ușurată.

Nu putea să nu-mi pară bine că-l aveam lângă mine.

— Ar da fuga imediat acolo. Tremuram atât de tare, încât cuvintele aproape că le-am rostit pe bucăți. În locul unde am găsit camioneta. S-ar întoarce acolo și ar începe să facă cercetări să vadă pe unde și-a luat tălpășița vârcolacul cu cap vârgat. I-ar lua urma dacă ar putea.

— Vârcolacul cu cap vârgat?

Alungă imediat imaginea, cu un gest al mâinii. Țigara lăsă o dâră de fum în aer.

— Nu, nu-mi spune! Am o întrebare mai bună. Tu ai făcut-o? Tu i-ai venit de hac bătrânei Bletch?

Am înghițit minciuna pe care voiam să i-o spun.

— Cred că da. Se numește a zice de rău cuiva. Până acum n-am mai făcut așa ceva.

Și ar trebui să-mi fac griji și pentru asta. De unde naiba a mai apărut și asta? Până acum nu eram în stare să fac așa ceva.

Dar până acum nu mai fusesem atât de furioasă, nu? Sau de deznădăjduită. Și acum făceam lucruri noi tot timpul. Harul devenea din ce în ce mai puternic.

— Atunci de unde știi că tu ai făcut asta?

Lăsă capul în pământ, urmărindu-și picioarele care-l purtau supuse pe trotuar. Se opri și îmi făcu semn să trec pe lângă o porțiune cu gheață; era loc doar pentru o singură persoană.

— Mie mi s-a părut că a făcut infarct când i s-a spus în față că e o teroristă.

— I-am spus eu că e teroristă? Nu-mi amintesc partea asta.

Mergeam târându-mi picioarele, pășind cu grijă pe lângă gheață. Lumina soarelui reflectată de zăpadă îmi străpungea capul și mi-am dat seama dintr-odată că aveam stomacul gol.

Se auzi o haină foșnind.

— A fost super tare, Dru. Tu ai spus cu voce tare ce gândeau toți de atâția ani.

— Mă bucur că mă aprobi.

Și totuși am blestemat-o. Fir-ar să fie! Bunica s-ar mira foarte mult. Tata s-ar uita la mine când m-aș întoarce acasă și mi-ar ține Discursul despre Folosirea Responsabilă a Harurilor. Geanta era prea grea. Am tot aranjat cureaua ca să nu-mi intre în umăr.

Râsul lui Graves răsună din nou. Semăna cu un lătrat.

— Era cât pe ce să mă ridic în picioare și să te aplaud, dar copiii au început să țipe.

Când i-am simțit haina pe umeri, m-am dat speriată câțiva pași într-o parte, cât pe ce să cad pe malul de zăpadă de pe șosea. Din nou.

— Ai înnebunit? Sunt minus douăzeci de grade afară. Graves ridică din umeri și oasele firave i se mișcă sub puloverul de lână roșu și vechi care văzuse și zile mai bune. Își adusese ceva haine la mine acasă și era o ușurare să-l văd îmbrăcat și cu altceva.

— Când mă uit la tine mi se face și mie frig. Dârdâi rău de tot. Eu sunt obișnuit cu clima asta, să știi și tu, care ești din Florida. Spune mulțumesc și gata, OK?

M-am cutremurat cu un oarecare sentiment de vinovăție amintindu-mi că îi spuseseam despre Florida.

— Ești nebun de-a binelea.

Dar haina era caldă și mi-am băgat mâinile pe mâneci. Geanta mi se lovi de șold. Imediat ce ajungeam acasă trebuia s-o golesc.

— Hai să mergem acasă. Vreau să mâncăm ceva și pe urmă să ne facem un plan.

— Sună bine.

Am mers în tăcere o vreme, nu mult, și zăpada crăntănea sub pașii noștri ca și cum am fi călcat peste niște oscioare care trosneau și se rupeau sub greutatea noastră. I-am mirosit haina – miros de adolescent sănătos, deodorant, testosteron, fum de țigară și un vag miros înțepător de mâncare gătită. Am simțit furnicături în obraji, dar nu m-am înroșit. Am lăsat capul în pământ, uitându-mă la picioarele mele care se mișcau independent de mine, ca niște soldăței ascultători, și mi-am adus umerii în față ca să pot să inspir adânc. E amuzant, dar nu-ți dai seama cât de personal e să miroși pe cineva. Nu-l înlocuia pe tata, dar era aici, lângă mine.

M-am mușcat de buză, apoi am deschis gura.

— Graves?

— Ce e?

După voce părea precaut. Și eu aș fi, dacă aș avea de-a face cu o tipă ne bună care doar ce a blestemat-o pe o profesoară tâmpită de istorie și care mi-a spus totul despre vampiri și vârcolaci.

— Mersi.

Haina era chiar călduroasă. Acum îmi dădeam seama de ce o purta el. Nu mai tremuram așa de tare. După ce plânsesem, aveam capul limpede și eram acum gata să trec la treabă. Această senzație mă învăluia ca o binecuvântare.

Mi-am dat seama că zâmbea larg după aburul cald pe care l-am simțit pe spate.

— Stai liniștită, Dru. Prima dată e gratis.

Capitolul 20

Camioneta era încă parcată strâmb pe aleea din fața casei și telefonul suna când am intrat în casă. Graves se duse direct să dea drumul la căldură mai tare și eu am ajuns la telefon chiar când țârâitul slab și repetitiv încetă.

— Probabil că e de la școală să te spună ce-ai făcut, zise el și râse chinuit, în stilul lui, de parcă ar fi lătrat.

Aveam multe apeluri pierdute în ultima vreme, dar gândul la asta îmi dădea fiori reci pe șira spinării.

— Iisuse! Presupun c-ai putea și tu să te prefaci că ești tata.

M-am luptat să-mi dau jos haina lui Graves, care acum era udă și avea țurțuri de gheață murdară la poale. Graves era atât de înalt că îi târâsem tot drumul haina pe jos după mine. Cămașa mea prinsese și ea un iz de fum de țigară și unul și mai slab de deodorant.

— Ai niște idei perverse rău, domnișoară Anderson.

Centrala se trezi la viață cu zgomot. Am trecut pe lângă el și m-am îndreptat direct spre prima lădiță cu arme.

Am scos pistolul din geantă și mi-am dat seama că mă treceau transpirațiile. Ce fusese în mintea mea? Era încărcat, cu glonț pe țeava și piedica (slavă Domnului!) era pusă. Faptul că mergeam la școlile din suburbii

Însemna că nu trebuia să-mi fac griji pentru detectoarele de metale, dar tot era o dovadă de prostie din partea mea să merg înarmată la Liceul Foley.

Tata spunea că „începi să faci ca iepurii” – când un vânător se prostea și nu mai știa ce făcea, copleșit de frică sau de irealitatea șocantă a Lumii Reale. Presupun că o definiție mai bună ar fi fost că suferai de stres posttraumatic sau că rămâneai perplex din cauza șocului.

Eram gata să scot pistolul din toc și să-l pun la loc în cutie când am ridicat brusc capul. O jumătate de secundă mai târziu, se auzi soneria de la ușă. Am sărit, căci nările mi se umplură de miros de rugină de cupru amestecat cu gustul înțepător de citrice de ceară pe care l-am simțit deodată în gură.

La naiba! Și brusc mi-a trecut ceva prin cap – era ziua în amiaza mare și zăpada reflecta lumina soarelui.

Vampirii nu ies afară pe timpul zilei. Deci era altă creatură.

Dar ce anume?

La ușă se auzi un ropot de bătăi ușoare. Și în spatele ei, se vedea clar ceva ciudat licărind Undele albastre de protecție nu erau vizibile, dar le simțeam, subțiri ca firul de ață, adunându-se și zumzâind, ca niște fulgere albastre.

Dacă lighioana sau ce era în spatele ușii făcea doi pași într-o parte, ar fi putut să se uite pe fereastra imensă, neacoperită, și m-ar fi văzut ghemuită lângă lădița cu arme, cu mâinile înghețate încleștate pe un pistol cu calibrul de 9 mm. Am început deodată să simt crampe la mușchii de la picioare.

Oh, Doamne. Nu acum!

Dar nu e după cum vrem noi. Nu putem să alegem cine ne urmărește și când. Dacă s-ar putea, viața ar fi mult mai simplă, nu?

Graves se ivi în pragul ușii din sufragerie. Avea ochii măriți, i se vedea albul ochilor și părea la fel de speriat ca și mine. Pomeții obrazilor erau acum albi ca brânza de țară sub tenta lor aurie uniformă. Pentru un tip colorat de la natură, se albise destul de mult.

— Ce facem acum? Șopti el și eu nici măcar n-am mai încercat să mă prefac că nu e groasă treaba.

Am aruncat o privire pe fereastra care dădea afară, spre intrare și spre deșertul de zăpadă în care se transformase curtea.

Iisuse! Acum trebuie să-l apăr și pe el. Nu e antrenat pentru așa ceva.

l-am făcut semn cu mâna să se dea înapoi, m-am lăsat încet pe podea și am început să mă furișez târâș pe covor, cu pistolul în mână. Am verificat de două ori să văd dacă piedica era pusă și am avut grijă să nu-l îndrept spre capul meu prost.

Se auzi alt ropot de bătăi ușoare. Senzația că lighioana de dincolo de ușă respira și aștepta cu o nerăbdare amuzată să-i deschid mă făcu să simt fiori reci pe șira spinării. Când am trecut peste pata decolorată de pe covor, m-am înfiorat și mai mult. Se simțea un iz înțepător de zombi putrezit, nu destul de puternic încât să mă facă să vomit, dar destul cât să mă facă să-mi doresc să nu fiu nevoită să mă târâsc peste el.

Am reușit să-mi găsesc un adăpost amărât – un rând de cutii așezate de-o parte a televizorului. Unghiul nu era bun, dar puteam măcar să văd o porțiune din verandă și, speram eu, și ce era la ușă.

Îmi intră praf în nas când am încercat să mă ridic în spatele cutiilor. Senzația iminentă de strănut îmi gâdilă nărilor, o luă pe gât în jos și aproape că mă făcu să lăcrimez.

Fă-o cum trebuie, Dru! Ai doar o singură încercare.

M-am lăsat pe vine când se auzi un alt ropot de bătăi la ușă.

M-am ridicat încet, cu grijă. Am tras cu ochiul pe deasupra unei cutii în care erau haine de schimb și pături.

Unghiul chiar nu era deloc bun. Dar prin geam am văzut o umbră mișcătoare, ca și cum creatura de dincolo de ușă s-ar fi mutat de pe un picior pe altul.

Asta presupunând că avea doar două picioare.

Dar lighioanele nu ieșeau de obicei afară decât noaptea. Nu era de bine. Nu era deloc de bine. Am îndreptat pistolul spre țintă cu grijă și m-am îmbărbătat. Vârful capului meu părea extrem de expus, așa cum se ițea deasupra cutiilor.

— Dru..., șopti Graves.

Se auzi un zgomot ciudat, ca un obiect care alunecă și care se termină cu un clic.

Ce naiba a mai fost și asta? Umbra se mișcă ușor.

— Dru..., se auzi Graves din nou.

Parcă eram în clasă și încerca să-mi dea vreun bilet sau să copieze de la cineva.

Da, sigur, de parcă puștiul ăsta a copiat vreodată în viața lui! Vezi să nu!

— Taci din gură! I-am șoptit eu cât de încet am putut.

Să trag prin perete? Credeam că unghiul e mai bun aici. La naiba!

— Ușa! Șopti Graves. Se mișcă broasca.

Oh, la naiba! M-am ridicat, împleticindu-mă pe picioare, și m-am aruncat peste cutii. Am făcut un salt incredibil – nu-mi amintesc să fi atins podeaua de partea cealaltă cu ghetetele ude. Am căzut grămadă pe hol, lângă Graves, trântindu-l la pământ. Yala se răsuci în poziția deschis, iar mânerul ușii se rotea și el încet dar în același timp prea repede ca să am timp să-l opresc. De-abia am apucat să trag piedica și să ridic pistolul când ușa se dădu de perete și înăuntru pătrunse un val de ger care străbătu holul.

Trosnetul ca de fulger al undelor de protecție nici măcar nu-l încetini.

Băiatul cu ochi albaștri mă apucă de încheietură și-mi răsuci mâna până reuși fără prea mult efort să mă facă să dau drumul la pistol. Acesta căzu zăngănind pe podea și din fericire nu se descarcă.

Un singur lucru trebuie spus când tatăl tău îți lasă o bancnotă de cincizeci de dolari și un bilet în care îți amintește să-ți faci exercițiile kata. Când un răufăcător dă năvală în casă și pune mâna pe tine, poți să-l pocnești destul de tare în față ca să se clatine pe picioare și să-i dea sângele pe nas. Și vorbim despre un nas patrician.

Sânge roșu. Nu era negru și nici nu avea lucirea sidefată ca dâra lăsată de melc, așa cum e sângele de vampir. Mi-am adus aminte de ceva – picăturile de sânge de pe zăpadă din acea noapte fuseseră și ele tot roșii.

Vampirii au sângele negru; nu mai e nici pic de hemoglobina în el. Din cauza asta au nevoie de transfuzii tot timpul. Nu mă gândisem la asta până acum, fusesem prea obosită și speriată ca să mai pot să gândesc cât de cât limpede.

Acum era prea târziu.

Ce naiba?

Se împletici pe picioare și acum părul lui nu mai era ud și uleios, ci șaten-deschis și lățos. Am făcut un pas, sprijinindu-mă bine pe un picior, și cu celălalt îndoit, cu genunchiul ca un picamer, i-am tras una zdravănă în boașe – sau acolo l-ar fi nimerit dacă nu s-ar fi apărat și nu mi-ar fi tras una chiar deasupra genunchiului, cu mai multă putere decât orice ființă umană are dreptul de a lovi. Lovitura făcu să-mi ratez ținta. Un miros de plăcintă de mere apăru din senin și mă lovi în nări.

Graves țipă în sfârșit. Tipul cu ochi albaștri trecu rapid pe lângă mine, dar eu mă pusesem deja în mișcare. Tata spunea mereu că lovitura la boașe era foarte bună dacă nimeriai, dar o fată trebuia mereu să aibă un plan de rezervă – asta pentru că un tip nu s-ar aștepta niciodată să-l lovești la boașe și să-i mai pregătești și altceva.

Cred că de vreme ce organele genitale sunt centrul lumii pentru un bărbat, rareori își dă seama că nu e la fel și-n cazul tău.

Pumnul meu, deja încleștat, se repezi la gâtul lui cu viteza unui tren expres. Apoi veni lovitura cu palma deschisă, cu podul palmei lovind chiar sub nas și ridicând în sus astfel ca piramida nazală să se fractureze și să-i intre în creier. Dacă aș putea să mă mișc destul de repede!

Hai, Dru! Mai tare! Mai tare! Se auzea vocea tatălui meu țipând – dar nu era timp pentru așa ceva, căci în spatele meu se auzi un răcnet răsunător și ceva trecu cu viteza glonțului pe lângă mine, ceva lung și slab, mișcându-se mai repede decât ar fi avut dreptul s-o facă și la care nu puteai să te uiți căci nici nu se vedea clar, era ca argila pe fundul unei ape repezi. Îl lovi pe tipul cu ochi albaștri și îl aruncă cel puțin doi metri, și s-ar mai fi tot dus dacă băiatul nu se izbea cu capul de cadrul ușii. Se rostogoliră amândoi afară, pe verandă. Leșiseră din raza mea vizuală acum.

Ce naiba... Dar eram deja în mișcare, uitând de pistol și repezindu-mă spre ușa de la intrare. Zgomotul era asurzitor, un mârâit amestecat cu un râset care, deși era subțire, era clar al unui bărbat, și bubuiturile care făceau casa să se cu tremure.

Era Graves. Îi crescuse păr pe el și se mișca cu viteza glonțului.

Dar nu trebuia să se transforme!

Mi s-a părut o veșnicie până am ajuns la ușă, și până să ajung eu, cei doi sfărâmaseră balustrada de pe verandă și aterizaseră în curte. Se auzi un trosnet asurzitor și o fântână imensă de zăpadă țâșni din pământ.

— Terminați! Am țipat eu, dar cei doi nu-mi dădeau atenție.

Era atâta zăpadă împrăscată în jur încât era greu să vezi ce se întâmpla, dar părea că tipul cu ochi albaștri îl apucase pe Graves – sau ceea ce fusese odată Graves – de ceafă îl azvârlea de colo-colo.

Am făcut trei pași, m-am aruncat de pe verandă și am zburat exact ca Supergirl, cu palmele larg deschise. L-am lovit pe tipul cu ochi albaștri în plin. Mi s-a tăiat răsuflarea și am simțit o durere ascuțită în umăr, dar l-am răsturnat cu picioarele în sus. Ne-am prăbușit amândoi într-o încălceală de mâini și picioare și i-am dat un picior zdravăn în stomac înainte să-mi dau seama ce striga.

— Am venit să vă ajut, cretinii naibii!

M-am eliberat din învălmășeală, simțind zăpada care îmi ardea mâinile și fața și am sărit în picioare chiar când Graves se năpustea iar asupra lui. Timpul încetini; am întins repede mâna și l-am apucat de părul creț și rebel – care acum era parcă și mai neascultător. Nu era tot acoperit cu blană, dar se transformase, și avea o lucire străină de firea omenească în ochii de un verde strălucitor. Aerul se întărise și scânteia în jurul lui ca aburul fierbinte care iese dintr-un trotuar unde s-a turnat bitum.

L-am tras zdravăn de tot, preocupată în mică măsură de faptul că n-ar fi trebuit să fiu în stare să mă mișc atât de repede încât să-l prind. Lumea se simplificase de tot, și, deși eram amețită de valul de adrenalină care îmi pulsa în vene, am realizat că puștiul ăsta avea sângele roșu.

Mai bine să nu fii iepure, Dru. Hai! Fii stăpână pe situație!

Umărul unde mă lovisem țipa de durere, dar am îndurat strângând din dinți; picioarele lui Graves îi zburară de pe sol și el scoase un sunet ca un câine din desenele animate care ajunge la capătul lanțului și e tras brusc înapoi. Am slobozit un țipăt scurt de durere, degetele mi se încleștară și Graves se izbi de pământ, iar părul lui – viu, creț, care trecuse prin multe – îmi alunecă printre degete.

— De unde naiba ai învățat asta? Mârâi printre dinți tipul cu ochi albaștri.

Chipul lui era o mască de sânge, partea dreaptă deja umflându-se și schimbându-și culoarea de la primul pumn pe care i-l dădusem. Nici de data asta nu era îmbrăcat corespunzător pentru vremea de afară – avea un pulover negru în V, subțire de tot, niște blugi și niște adidași negri glazurați cu zăpadă. Am simțit din nou un miros plăcut de mere cu scorțișoară și m-am întrebat dacă nu cumva gătea vreo vecină din jur.

Soarele îi făcea părul să lucească cu reflexe aurii, scoțând în evidență șuvițele blonde printre firele de păr castaniu. Părea o tunsoare nouă și scumpă, cu lațe, și când Graves mârâi la el, tipul îi răspunse tot cu un mârâit, dezvelindu-și dinții care nu prea aduceau a dinți de om. Amândoi mârâiau – Graves ca un câine imens întărâtat și Ochi-Albaștri scrâșnind ca metalul care se freacă de metal.

— Așteptați puțin.

Am întins mâna în jos. Graves se chinuise să stea în fund. Încă mai mârâia, scoțând un sunet gros și vibrant care-mi făcea dinții să clănțâne. Ca

să fiu în siguranță, i-am pus o mână pe cap – nu că aş fi putut să-l opresc dacă sărea, dar merita să încerc.

— Graves? Aşteaptă o secundă, te rog.

— Nu te aude, spuse Ochi-Albaştri. Bestia a pus stăpânire pe el.

— Du-te naibii! Mârâi Graves, și chiar m-am bucurat să-l aud.

Vârcolacii nu vorbesc. Cel puțin nu când se întrupează în animale. Cel cu capul vărgat nu fusese în stare decât să scoată niște sunete ciudate. Odată ce se transformă în fiare, gura lor nu mai e anatomic făcută pentru articularea cuvintelor.

Faptul că Graves vorbea era un semn bun și însemna că nu era vârcolac. Dar nu era nici o îndoială că fusese mușcat de o asemenea creatură, că nu se transformase în douăsprezece ore și că era virgin, nu?

Asta ar fi trebuit să însemne că nu era în pericol. Dar Graves făcea tot soiul de lucruri pe care nu ar fi trebuit să le facă. Îmi doream din nou să fi știut mai multe despre subiect, mai mult decât ce reușisem tata și cu mine să punem cap la cap cu ajutorul unor cărți vechi, cu coperti de piele, mucegăite, care treceau din mână în mână, de la vânător la vânător, și care erau ținute în spatele tejghelei în magazinele adevărate de obiecte oculte, și nu erau scoase la iveală decât atunci când vânătorul își dovedea buna-credință.

Cărți pe care ar fi trebuit să le studiez din scoarță-n scoarță, în loc să pierd timpul plângându-mi de milă, că tot veni vorba.

— Stați așa puțin. Așteptați o fracțiune de secundă doar! Am scormonit prin amintiri și am întins degetul arătător al mâinii libere spre Ochi-Albaştri. Tu. Christophe, nu?

Acesta schiță o reverență corectă, întinzând brațele, și am început să-mi simt picioarele cam moi. Chiar dacă acum nu mai avea colți și părul îi stătea ridicat, pudrat cu zăpadă, încă părea că nici nu pășește pe pământ. Stătea, ușor ca fulgul, pe pojghița unei movilițe de omăt. Se purta o luptă între ceea ce vedeam cu ochii și cu mintea; m-am dat bătută, apoi am abordat iar problema și în cele din urmă am decis că de vreme ce stătea scaldat în lumina soarelui, era pesemne altă creatură.

Dar i-ai văzut colții, Dru!

— Ce naiba mai ești și tu?

Îmi doream să nu fi renunțat la pistol, dar mi-am spus din nou în sinea mea că fusese o idee bună – una dintre puținele idei bune pe care le avusesem în ultimele zile. Ce aveam să fac? Să mă apuc să trag cu pistolul ziua în amiaza mare? Aș fi avut o șansă grozavă să fac cunoștință cu vecinii. Vântul își schimbă direcția și am simțit din nou miros de mere în nări. Îmi lăsa gura apă.

Zâmbetul lui se lărgi și afișa acum o veselie ca de om nebun.

— Și eu aş putea să te întreb același lucru, fetișo. De ce nu mi-ai spus cine ești cu adevărat?

— Știai cum mă cheamă.

Mă luptam cu impulsul nebunesc de a-l mângâia pe Graves pe cap.

Șezi blând o clipă. Lasă-mă să-l iau puțin la întrebări.

— Nu contează numele, spuse Christophe, dându-și puțin capul pe spate și adresându-se cerului albastru și rece și care, de fapt, avea chiar nuanța ochilor lui.

Ca să vezi!

Își coborî din nou privirea asupra mea și ridică din umeri.

— Ce-ai zice dacă am continua discuția înăuntru? Asta dacă poți să-ți stăpânești cățelușul de salon.

Graves se încordă, dar nu făcu nici o mișcare. Mârâitul lui vibrant încetă și el se ridică, într-o mișcare fluidă.

— Ce e ăsta, Dru? Întrebă.

Slavă Domnului, cel puțin suna rezonabil.

— Nu miroase cum trebuie.

— Uite cine vorbește, spuse Christophe și-și încrucișă mâinile la piept.

Ar fi trebuit să arate ridicol murdar de zăpadă cum era, dar nu știu cum se făcea că nu mi se părea așa.

— Ți-am spus, sunt un djamphir. Din neamul Kouroi. Vânez bestiile nopții. Și tu, domnișoară Anderson, aș putea spune că ești și nu ești la fel. De ce nu mi-ai spus cine ești?

— L-ai omorât pe tata. Dar nu păream prea sigură. Acum nu mai eram așa de sigură. Și ce, trebuia să-ți pun totul pe tavă?

— Nu eu l-am omorât pe dragul tău Papá. L-am avertizat să stea departe, dar era foarte hotărât. Avea el conturile lui de reglat cu Sergej.

Fața i se schimonosi și se întunecă, iar eu îl priveam fascinată.

— Toți avem ceva cu el, adăugă.

— Sergej?

Numele fu ca o țepușă de sticlă care-mi străpunse capul. Mă luară frisoanele și mi-am dat seama că stăteam toți afară, în frig.

— Cine mai e și ăsta?

Christophe se holbă la mine ca și cum l-aș fi întrebat ce era oxigenul. Apoi se aplecă și scoase un șuierat, și mi-am dat seama că râdea.

Ai fi zis că m-am obișnuit cu chestiile ciudate, dar asta e altceva.

Lăsasem mâna jos. L-am apucat pe Graves de pulover și l-am tras înapoi. El veni fără să opună rezistență, cu capul plecat, ca un copilaș.

— Nu mă simt prea bine, spuse foarte încet și tuși.

— Nu mă mir. Strângeam din dinți atât de tare încât cuvintele de-abia îmi ieșiră din gură. Cred că trebuie să ne documentăm serios.

Nu voiam să mă întorc cu spatele la Băiatul Zâmbăreț, așa că a trebuit să merg cu spatele, ridicând piciorul sus ca să-mi scot tălpile care se afundau în zăpadă. Curtea din față părea că fusese lovită de o tornadă. Slavă Domnului că nu era nici un vecin acasă în toiul zilei ca să vadă scena.

Era cât pe ce să trag o căzătură zdravănă pe scările verandei; Graves apucă strâns de balustradă și urcam amândoi clătinându-ne ca niște bețivi. Urcam cu spatele, treaptă cu treaptă, Graves lăsându-se pe mine din ce în ce mai greu. Energia se scurgea din el ca apa dintr-o cană spartă. Băiatul Zâmbăreț se opri din șuierat și se uită la noi cu interes.

— Presupun că n-o să mă inviți înăuntru.

Schiță același rânjet de fiară și dinții i se dezveliră. Erau albi de-ți luau ochii.

Dar acum nu mai erau colți.

— Presupui bine.

I-am luat-o înainte lui Graves, în cazul în care el nu și-ar fi dat seama că nu era deloc o idee bună și ar fi spus ceva.

— Să știi că nu sunt ca un nosferatu.

Christophe înainta cu mișcări încete. Picioarele lui tot nu atingeau zăpada.

Cum de s-a murdărit din cap până-n picioare dacă poate să facă asta?

— N-am nevoie de invitație ca să-ți trec pragul.

Așa e, n-ai trecut numai peste prag, ci și peste undele de protecție.

— Pun pariu că le spui asta tuturor fetelor.

Cuvintele mi-au ieșit din gură fără nici o contribuție din partea mea.

Graves râse pe înfundate. L-am urcat pe verandă, continuând să mă deplasez cu spatele. Aveam senzația neplăcută că Ochi-Albaștri ne mâna ca pe o turmă.

Christophe rânji, măsurându-ne pe amândoi din priviri. Se mișca alene, de parcă avea la dispoziție tot timpul din lume, alunecând ca uleiul pe zăpadă.

— O să adoarmă în curând. Asta a fost prima dată când s-a transformat, nu? Când a fost mușcat? Și ce specie de vârcolac l-a mușcat?

Scoteam aburi pe gură. Graves se lăsă moale pe umărul meu. Nici nu-ți venea să crezi că puțin mai devreme alergase și mârâise ca un ciobănesc german.

— Eu pun întrebările, Chris. Tu doar răspunzi. Ce creatură mai ești și tu? Și dacă nu tu l-ai omorât pe tata, atunci cine?

— Tu chiar nu auzi ce-ți spun? Sunt djampir. Pe jumătate vampir, dar, tehnic vorbind, sunt mai degrabă a șaisprezecea parte dintr-un vampir. Noi suntem rezultatul uniunii dintre femei și un nosferatu. Sigur ai auzit de asta.

Stomacul mi se întoarse pe dos rău de tot. Măiculiță!

— N-am auzit, de fapt.

Poate doar în filme. În filmele proaste de tot.

— Ia zi, domnișoară Dru, pe unde te-ai ascuns până acum?

Urcă pe scări dintr-o singură săritură, de-abia atingând pământul, ca și cum ar fi fost încălțat cu pantofi de balet. Parcă aveai în fața ochilor o felină care levita.

— Presupun că nici tu nu știi ce ești, adăugă.

Mă tot gândeam la mirosul de plăcintă de mere. Bunica servea mereu plăcinta de mere cu o bucată de brânză alături; așa-i plăcea tatălui meu.

— Ba știu prea bine. Sunt nervoasă foc, flămândă și înfrigurată. Mersi.

Am întins mâna bâjbâind după clanță, cu intenția de a închide ușa și de a-l lăsa pe verandă, dar am ezitat.

Ușa nu se dovedise a fi de prea mare folos în urmă cu cinci minute. Totuși, felul cum rânjea, cu fața mânjită de sânge, nu era prea încurajator.

M-am dat înapoi. Pistolul era pe jos, prea departe ca să am timp să dau un picior ușii să o închid și să ajung la el.

— Dacă ești un spirit rău, nu poți să intri înăuntru.

Mi se uscaseră gâtul. Graves își alesese parcă special momentul ca să se lase cu toată greutatea pe mine și, în loc să fiu gata să sar la bătaie, m-am trezit deodată în pericol să iau o altă căzătură de toată rușinea. Spatele mă durea și mă ardea, și nici cu umărul nu stăteam prea bine.

Christophe păși peste prag, închise ușa și îl luă pe Graves de celălalt braț. Cât ai clipi din ochi, el preluă dibace toată greutatea și îl manevra acum pe Graves cu grația unui dansator. Parcă era Gene Kelly care trăgea după el o păpușă plină de nisip.

— Unde vrei să-l duc?

— Sus. Am ridicat pistolul spre el. Și fără mișcări bruște.

I-am văzut un ochi albastru scânteind. Sângele i se usca deja pe față. Centrala era pornită - Dumnezeuule, factura o să fie uriașă luna asta!

— Dacă aș vrea să vă omor pe vreunul dintre voi, v-aș lăsa de mâncare la lupi. Asta e anotimpul lor, la urma urmelor.

Da, mă rog. Cum zici tu.

— O să păstrez pistolul pentru orice eventualitate. Ce cauți aici?

— M-am gândit să-ți fac o vizită, draga mea. De vreme ce te-ai dovedit a fi așa de interesantă.

Mă luă gura pe dinainte, fără să mai gândesc.

— Știi, ești al doilea tip în ultimele zile care-mi spune asta. Ar trebui să fii mai creativ.

Asta a fost bună, Dru!

— Urăsc să mă imite cineva.

Îl trăgea pe Graves pe scări ca și cum ar fi fost un fulg.

— N-o să pățească nimic, dacă asta te întrebi. O să doarmă câteva ore și o să se trezească dezorientat și flămând. Sper că ai ceva carne în casă.

Carnații bolognezi se pun la socoteală?

— Hm, bine. Spune-mi, ești vânător?

Mergeam încet în spatele lui, simțind deodată dorința de a-i vedea fața lui Graves. Și dacă nu o luasem razna - ceea ce era clar o posibilitate - puștiul ăsta mirosea ca o plăcintă proaspăt scoasă din cuptor. Mirosea frumos și-mi făcea foame.

— Printre altele, da. Ajunse în capul scărilor, adulmecă și îl duse pe Graves în camera mea. Măi să fie, ce cameră cochetă! Pun pariu că doarme aici.

Îi dădu drumul lui Graves pe patul pliant și trase de o pătură de armată cu care îl înveli. Deși era aspră și-ți dădea mâncărimi, era călduroasă și avea să fie iertătoare cu zăpada de pe hainele lui Graves care se topea.

Când dormea, chipul lui Graves nu mai părea așa de apăsător de griji și sprâncenele nu se mai uneau. Dormea cu gura întredeschisă, ca un copil mic. Am îndreptat arma spre Christophe.

— OK, acum mișcă-te încet. Pleacă de lângă el.

Ridică mâinile și pe chipul mânjit de sânge i se citi o umbră de iritare.

— De ce trebuie să mă repet? Tocmai ce ți-am spus că nu vreau să vă fac rău nici unuia dintre voi. Tu ești o tipă fără experiență. Dar el cine e, animalul tău de companie?

Nu-mi venea să cred, dar m-am zbârlit toată. Dacă aș fi avut păr pe ceafă, mi s-ar fi ridicat pur și simplu.

— El e prietenul meu.

Și tu nu ești.

— Cred că trebuie să stăm puțin de vorbă, am spus.

— De acord.

Umerii îi căzuseră puțin, de parcă ar fi fost obosit.

— Ai un prosop? Aș vrea să-mi șterg sângele de pe față.

Mi se părea o cerere destul de rezonabilă.

— Jos, la parter. În bucătărie.

L-am urmărit cu arma în mână tot drumul.

La urma urmei, îl nimerisem o dată. Și aici, în casă, împușcasem deja un zombi. Poate că istețul ăsta cu ochi albaștri care mirosea a plăcintă de mere avea să fie următorul pe listă.

Capitolul 21

Acum că se curățase de sângele de pe față și stătea în lumină, Christophe se dovedi că nu avea doar un simț al mirosului dezvoltat, ci și că era extrem de chipeș. Puloverul ud de zăpadă i se lipea de corp. Era în formă bună și vânos – sigur avea să mi se învinețească genunchiul unde mă lovise.

Am stat într-o parte a bufetului cu pistolul îndreptat asupra lui, urmărindu-l în timp ce se curăța de sânge, frecându-se pe mâini și trecându-și prosopul peste față. Avea bărbia puțin ascuțită, dar pomeții erau frumoși.

— Să știi că nu e nevoie să faci asta, spuse el cu spatele la mine, aruncând o privire pe fereastra care dădea spre curtea din spatele casei.

Nu spusese absolut nimic despre ecranul protector pe care-l făcusem din placaj și pături și care acoperea gaura din ușă. Mă întrebam dacă simțea izul duhului de zombi.

— Ai face bine să vorbești, i-am adus la cunoștință după ce se clătise pe mâini de trei ori. N-am toată ziua la dispoziție.

— S-ar putea să ai toată ziua, dar noaptea sigur nu.

Se întoarse și se sprijini de blat. Părul parcă i se mai întinsese, dar tot părea ciufulit artistic. Ochii lui albaștri erau ca niște găuri strălucitoare cioplite pe chip și gura lui elegantă schiță o grimasă, ca și cum ar fi gustat ceva nu prea plăcut la gust.

— Aștepți musafiri?

Poftim?

— Nu.

Aveam de gând să repet ritualul de protecție a ferestrelor și ușilor casei, și cred că aș face bine să-l fac de îndată ce pleci de aici.

— Dar nu tu ești cel care pune întrebările aici, băiete, ci eu. Ce-ar fi să-mi explici cum se face că-l cunoști pe tata și ce ești exact?

El ridică din umeri și centrala se opri cu zgomot. Aproape să-mi sară inima din piept.

— Sunt un djamphir. Eu vânez nosferatu. Presupun că oamenii-vânători nu știu prea multe despre noi – cel puțin amatorii probabil că nu știu.

Rânji și am simțit o repulsie puternică față de el.

— Și îl cunosc pe tatăl tău pentru că din cauza lui am întârziat luni de zile. Aproape terminasem de pregătit o capcană pentru Sergej, dar a trebuit să se bage taică-tău și să strice totul cu dorința lui de răzbunare. Zici că a murit? M-am gândit eu că așa o să se întâmple când i-am văzut luându-l.

— Ai fost de față? Ce s-a întâmplat? Și cine naiba e Sergej?

Nu puteam să pronunț numele așa cum făcea el, ca și cum era un nume străin. Doar rostirea lui făcu să-mi străpungă creierul același pumnal de sticlă, și casa scârțâi ascuțit. Acum se liniștea și ea după agitația de mai devreme.

Tipul își dădu ochii peste cap, un gest specific adolescentin, dar ciudat de exagerat.

— Sergej, principele. E bătrân și rău. El e vampirul-nosferatu pe care-l vâna Dwight Anderson în ultimii doisprezece ani.

Când l-am auzit rostind numele tatălui meu nu mi-a căzut bine. Când am mai auzit și ce spunea, mi s-a părut și mai îngrozitor.

Tata era pe urmele unui vampir? Nu se poate! Mereu îmi spunea că nu voia să audă de ei. Că n-ar face asta nici pentru toți banii din lume.

— Tata vâna alte creaturi.

Inima mă înțepă, ca și cum m-ar fi străpuns cineva cu o țepușă.

— Nu cred că a vânat vreodată vreun vampir.

Dar... s-ar putea să mă înșel. Îmi amintesc de orașul ăla la nord de Miami. Tata a tras o sperietură zdravănă de tot acolo.

Și mai era și perioada de o lună când stătusem cu August. Îmi trecuse prin minte ceva în legătură cu asta, ceva ce trebuia să fac, dar ce a spus Christophe mi-a alungat ideea complet din minte.

— Tatăl tău era un amator talentat. Mama ta era vânătorul, de fapt.

Se uita la mine fix, de parcă îmi cântărea reacția. Lumina de afară care cădea pieziș pe chipul lui scotea la iveală toate detaliile, puful puloverului pe care-l purta și lucirea din ochii lui.

— Ce-ți mai amintești despre ea? Mă întrebă.

Acum o să jucăm un joc, Dru.

Am înghițit în sec. Gura îmi lăsa apă. Mirosul de condimente și scorțișoară îmi distrăgea foarte mult atenția, mai ales fiindcă acoperea izul omniprezent de zombi.

— Nu-mi amintesc prea multe. Când a murit ea, eu aveam cinci ani.

— Când a fost omorâtă. Își încrucișa mâinile la piept și se uită fix la mine, de parcă mi-ar fi ieșit ceva pe față. Nu știi?

Îmi transpirau palmele și inima îmi bătea nebunește. Ce naiba crezi tu că știi despre mine?

— De unde naiba știi tu? Ești de vârsta mea.

I se păru amuzantă replica mea. În orice caz, un zâmbet chinuit îi apăru pe chip.

— Am eu propriile mele căi și metode, domnișoară Dru. Și o să mai rămân pe aici un pic. Eu sunt îngerul tău păzitor. Tu chiar nu știi cine ești, nu-i așa?

În piept simțeam mocnind o furie irațională, căreia nu puteam să-i gădesc cauza. La urma urmei, cine se credea tipul ăsta?

Am spus că eu o să pun întrebările aici. De ce simt că mai degrabă eu sunt luată la întrebări?

— Ce să zic, înger păzitor. Vrei să te și cred? Nu eram convinsă că sunt în stare să spun vreo replică mai ironică de atât, dar am încercat. Ți-am spus, sunt o tipă scoasă din sărite, obosită și flămândă. Cam asta s-ar putea spune despre mine. Nu pricep unde bați.

— Știi ce înseamnă svetochna? Nu, normal că nu știi.

Încleștă pumnul în care ținea prosopul murdar de sânge. Era ciudat să vezi diferența dintre pumnul care i se albise și expresia de pe chipul lui, care denota interes și calm.

— Ce n-aș da să aflu cum credea taică-tău că o să se descurce cu tine când o să ajungi la maturitate. Sau cum a făcut de te-a ținut ascunsă. Dar dacă eu știu cine ești, sunt șanse să mai știe și altcineva. Și or să vrea să pună mâna pe tine sau să te omoare. În orice caz, n-o să mai fii liberă mult timp. Și dacă te prinde Sergej, s-ar putea să-ți dorești să fi murit.

Ooo, ce voia să fie asta, o amenințare? Am făcu apel la toate resursele mele de atitudine stil „mă doare-n cot”, cea pe care o afixam când mergeam într-un bar din Lumea Reală cu tata.

— De ce? Doar pentru că știu despre Lumea Reală? Mă rog, nu-mi pasă.

Mă săturasem să stau în spatele bufetului. Voiam să mănânc ceva și să-mi fac un duș fierbinte de tot și îmi doream să nu mai simt fiorii care îmi dădeau de știre că avea să se întâmple ceva rău.

— Cred că e timpul să pleci.

Ca să nu mai spun că voiam să mă așez și să mă gândesc în tihnă la toate astea. Poate că tot ce spune el e doar vrăjeală, e adevărat, dar...

Există totuși un „dar”. Cel mai urât cuvânt din limbă. Urăsc cuvântul ăsta. Înseamnă doar că altceva urmează să meargă prost sau că se împute și mai rău treaba.

Și era deja destul de împuțită.

— Nu prea ascuți ce-ți zic eu. Ești în pericol, Dru. Ceea ce ai văzut până acum e nimica toată pe lângă ce te așteaptă în viitorul apropiat. S-a răspândit vorba că Anderson a murit și că Sergej îl caută pe cel care a rămas în urma lui - ceea ce înseamnă că încep să suspecteze că există cineva. Un secret păstrat de mama ta.

Nu-și descleștase pumnul și strângea în continuare prosopul murdar de sânge. Se uita atât de concentrat undeva peste umărul meu stâng, încât eram cât pe ce să mă întorc să văd ce se profila amenințător în spatele meu.

— Și uite cum te gădesc, ascunzându-te cu un loup-garou, fără să te sinchisești de sfaturile bune care ți se dau.

Loup-garou, alt cuvânt pentru vârcolac. L-am băgat la cap. Era posibil să gădesc ceva despre asta; era timpul să mănânc cărțile pe pâine.

— Deci tipul ăsta, Sergej, e vampir și l-a omorât pe tata?

Era destul de greu să vorbesc cu zumzetul pe care-l auzeam în cap.

Era același sunet pe care îl auzisem când mă trezisem în urmă cu câteva zile și descoperisem că lumea deviase de la cursul ei firesc, aruncându-mă în mijlocul unui coșmar. Zgomotul care era în fundalul cuvântului „mort”. Alt cuvânt pe care îl urăsc.

— Nu știu dacă „omorât” e cuvântul exact. Îi place să-i sfâșie în bucăți înainte de a-i trimite pe lumea cealaltă. Poate că tatăl tău e încă în viață.

Expresia feții i se schimbă aproape imperceptibil, strângând ușor din buzele perfect sculptate, și deodată am știut instinctiv că nici el nu credea ce spune.

Deci nu știi sigur. Îți dai cu presupusul, la fel ca și mine.

Era o ușurare că începeam să gândesc din nou logic. Am clipit de două ori, încercând să pun cap la cap toate informațiile.

— Și ce naiba cauți aici?

— S-ar putea spune că îi reprezint pe cei care te cred valoroasă. Ți-am spus, sunt noul tău înger păzitor. Nu te bucuri?

Un zâmbet larg și vesel îi apăru pe față. Ar fi fost seducător dacă n-ar fi fost atât de ciudat. Semăna cu o mască de Halloween.

Ce mai înger! Da, nu mai pot de bucurie!

— Valoroasă? De ce?

— Djamphirii sunt întotdeauna bărbați. Dacă se împerechează cu muritoare, rareori se întâmplă să aibă progenituri de sex feminin. Și când se întâmplă, acestea se numesc svetocha. Ele sunt uneori fertile; fiii lor sunt puternici, dar fiicele lor – care sunt de două ori mai rare – sunt și mai puternice. Întotdeauna fetele care se nasc sunt rasă pură.

Se opri, înălță capul și adulmecă adânc. Mă întrebam dacă și el simțea miros de plăcintă cu mere.

— E adevărat că eu sunt bun. Sunt puternic în virtutea sângelui care-mi curge prin vine. Dar cu pregătirea adecvată, Dru, tu poți deveni toxică pentru un nosferatu. Poți să dezvolți capacitatea de a-l omorî doar dacă respiri în apropierea lui. Asta de îndată ce ajungi la maturitate.

Da, și-mi pun și o pelerină și ceva de spandex pe mine și pot să zbor pe lună.

— Stai așa. Așteaptă un minutel. Vrei să-mi spui că sunt pe jumătate vampir? Am clătinat cu putere din cap și părul îmi zbură în toate direcțiile. Mai vrei să te și cred. Mai ai multe povești de spus?

Mama a fost mama mea. Nu era vampir, să te ia naiba! Știu sigur că nu era.

— Tu știi mai bine decât alții cât de adevărate pot fi unele povești.

Tipul cerceta bucătăria în amănunt. Ochii lui erau așa de albaștri și scanau cu atenție fiecare obiect de parcă era acasă la el.

— Poți să-mi dai un pahar cu apă, te rog? Să te tăvălești în zăpadă cu un loup-garou care se transformă pentru prima oară te face să-ți fie sete.

Și tu-mi spui mie că vrei apă? Ți-am văzut colții, prietene. I-am făcut semn cu mâna liberă, fără să-l slăbesc din ochi, cu pistolul îndreptat spre el.

— Paharele sunt acolo, sus. De unde știi eu că ești ce spui că ești?
Sau că ce-mi spui tu e cât de cât adevărat?

Vedeți, asta era problema. Nimic din ce spunea el nu putea să fie adevărat.

Și atunci, de ce-l mai ascultam?

El ridică cu grație dintr-un umăr.

— Pot să ies pe timpul zilei. M-ai împușcat ieri-noapte - apropo, să știi că m-a durut - și sângele meu e roșu, așa cum ai putut să te convingi acum nici zece minute. Pot să vă deosebesc după miros pe tine și pe animalul tău de companie de sus - și ți-am salvat viața. Nu sunt destule motive, sau mai ai nevoie de altele?

A luat un pahar cu mișcări încete. Nu se auzi decât scârțâitul dulapului.

— Să știi că aș fi putut să vă omor pe amândoi. Te apucă și râsul când vezi cât de mult îți lipsește antrenamentul.

Dar fac asta de când mă știu.

Totuși, n-ar strica să aflu cum a făcut el câteva scheme. Cum ar fi să stea pe zăpadă fără să lase urme. Mi-ar prinde bine și mie să știu așa ceva.

Și dacă discursul lui despre djampfir era adevărat? Am scormonit în amintiri, dar n-am găsit nimic. Nimic decât ce văzusem în filme, și dacă acestea te pregătesc mai bine decât ai crede pentru astfel de situații, nu sunt totuși la fel de explicite și complexe ca o carte bună.

Dar ce s-a întâmplat în realitate cu mama? Am înăbușit din fașă gândul. Nu voiam să mă gândesc la asta.

Nu voiam deloc să mă gândesc la așa ceva. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le elimin din calea mea înainte de a începe.

Părea că acest Christophe știa mai multe despre Lumea Reală decât știam eu. Numărul lui de telefon fusese trecut în agenda tatălui meu, dar fără semnul care spunea că persoana nu reprezenta nici un pericol. Dar era trecut la persoane de contact și - aici intervenea magia - s-ar putea chiar să se dovedească folositor.

Nu-mi plăcea deloc gândul ăsta. La fel cum nu-mi plăcea nici să mă gândesc cât de inutil se dovedea Graves a fi, deși, să nu-l desconsiderăm, se străduise bietul băiat.

Ce voiam? Merita oare să-l țin pe lângă mine pe tipul ăsta?

Dar aveam oare de ales? Arma era la mine, dar începeam din ce în ce mai mult să bănuiesc că de fapt Christophe mă lăsa să o păstrez. Și mai aveam o bănuială - dacă putea să-l miroasă pe Graves sau pe mine, putea probabil să miroasă și ce mai rămăsese din zombi, o pată pe covorul din sufragerie. Atunci vă întreb, fraților, de ce nu pomenea nimic despre asta?

Vuietul din capul meu devenea din ce în ce mai puternic. Acoperea celelalte sunete pe care nu voiam să le aud - degetele care bat în geam, sunetul flăcărilor care ies dintr-o creatură păroasă cu spatele lat, sau urletele cumplite ale unui vârcolac cu capul vârgat. Deja începea să fie prea mult pentru mine.

Eram practic la mila acestui tip. Oare nu mă resemnasem eu mai devreme dimineață că o să fiu ucisă de el?

— Deci cum rămâne? Întrebă Christophe, de parcă ar fi putut să-mi citească gândurile.

Pauza pe care o făcea între cuvinte era ciudată, ca un fel de accent american straniu. Am auzit aproape toate accentele specifice diferitelor zone de pe continent, dar nu puteam să-l localizez.

— Va trebui să ai încredere în cineva, Dru.

Mă gândesc că am încredere în Graves, chiar dacă m-a băgat în sperieți cu apucăturile de mai devreme, când mârâia și sărea cât colo. Și mai cred că tu minți în legătură cu mama.

Cum se face totuși că a adus vorba despre ea? Tata nu vorbea despre ea, nici măcar cu August. Pur și simplu n-a adus vorba niciodată despre ea. Cum era posibil să știe tipul ăsta despre mama?

Mai erau și alte lucruri pentru care să-mi fac griji.

Mă gândesc că nu am încredere în tine până când nu aflu de ce te arăți atât de săritor.

Dar trebuia să recunosc că gândul mă făcea să răsuflu ușurată. El era un profesionist. Îl aranjase bine pe vârcolacul cu cap vărgat și îl pusese pe fugă și era evident că putea să se descurce singur. Faptul că mai aveam pe cineva în tabăra mea, cineva mai experimentat care știa mai multe decât mine, nu era de ici, de colo.

Nu asta îmi dorisem? Și acum era chiar în bucătăria mea, mirosind a plăcintă cu mere și uitându-se la mine cu o față serioasă care îl făcea să fie și mai drăguț. Vânătaia care se întindea pe un obraz nu mai înaintase și, sub ea, se ghicea un tip frumușel foc. Nu genul de macho sau cel insensibil care îți dă de înțeles că tipul e prea ocupat să se ocupe de augusta lui persoană ca să se mai gândească și la tine.

Nu, chipul lui era bine proporționat. Toate trăsăturile respectau proporțiile, observase artista din mine. Cu excepția bărbiei ascuțite și a ochilor întunecați. Ca și cum știa mai multe decât spunea.

Bravo ție, să-l judeci după aspectul fizic, Dru! Zău așa!

Vuietul din capul meu se stingea. Am înghițit în sec.

— Bine. Am pus piedica la loc și am pus pistolul deoparte. Ce propui să facem?

— Așa te vreau!

Zâmbi. De data asta nu era rânjetul animalic de mai devreme, ci un zâmbet sincer care îi lumină privirea rece. Avea sânge și în păr, care aproape i se uscaseră. Din hainele lui picura apă pe podeaua bucătăriei, dar zâmbetul compensa totul cu vârf și îndesat.

— Mai întâi, domnișoară Dru, inventariem armele pe care le ai și aduc și eu câteva de-ale mele. Apoi, înainte să se întunece, facem din nou ritualul de protecție. E destul de posibil să avem musafiri la noapte.

— Nu-mi place, șopti Graves.

Una peste alta, Graves accepta situația cu destul calm. Puse mâna pe borcanul de fursecuri, trecându-și degetul peste pântecul văcuței, și și-o retrase când m-am uitat la el ridicând din sprânceană.

Am închis ușa mașinii de spălat vase și am rotit butonul ca să-i dau drumul. Părul meu se usca și începuse să se încrețească tot, dar mă simțeam mult mai bine după ce făcusem un duș fierbinte și luasem un prânz zdravăn.

— Nici mie. Dar el știe o grămadă de lucruri. Despre tine, de exemplu.

M-am surprins șoptind și eu, ca și cum Christophe n-ar fi plecat să „ia niște lucruri”, urmând să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

— Eu credeam că tu știi o grămadă de lucruri.

Graves luă o cutie goală de pizza – îmi venise ideea să facem comandă la domiciliu, căci strada era curățată și cam terminasem tot ce aveam prin casă. Alimentarele erau deschise. Dacă nu mai ninge a doua zi, urma să mă duc la magazin.

Era ca atunci când stăteam cu tata. Doar că nu era chiar la fel. Tata s-ar fi uitat la televizor sau m-ar fi chestionat în legătură cu tacticile învățate. Graves doar se ținea după mine și tresărea ușor încordat de fiecare dată când auzea un scârțâit

— Chiar știi. Dar el știe mai multe decât mine.

M-am uitat la mormanul de vase nespălate rămase, am pus dopul la chiuvetă și am întins mâna după detergentul de vase.

— Văd că accepți situația cu mult calm, am remarcat.

Fața i se schimonosi.

— A fost incredibil. Parcă puteam să miros tot. Era ca și cum lumea se mișca încet și eu cu viteză normală. Puse cutia goală deoparte, deschise alta care mai avea două felii de pizza pepperoni cu multă brânză. Doamne, nu mi-am imaginat niciodată că poate să-mi fie așa de foame!

— Mai sunt și cereale, după ce termini cu pizza.

Mă holbam la bulele albe de spumă care se ridicau la suprafața apei din chiuvetă. I-am aruncat pe furiș o privire piezișă pe sub gene și m-am concentrat din nou la spuma din chiuvetă.

— Graves? Mersi.

Graves înfulecă grăbit.

— Pentru ce? Întrebă el și mai luă o gură zdravănă.

Părul îi era răvășit și ochii îi luceau febril. Verdele aprins al ochilor îl prindea bine.

— Pentru tot. Adică... vreau să spun că nu trebuia.

Nu trebuia să-mi cumperi un cheeseburger. Nu trebuia să mă ascunzi. Nu trebuia să rămâi lângă mine și să mă iei de la școală azi. Nu trebuia să mă faci să am încredere în tine.

— N-ai pentru ce. Ridică din umeri și rânji; o bucată de brânză îi atârna de colțul gurii înainte să apuce să o ia cu limba. N-am pe nimeni altcineva, Dru. M-am gândit că suntem amândoi în aceeași barcă.

Da. Și se scufundă cu repeziciune.

Mi-am băgat degetele în apă.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

Graves azvârli înapoi în cutie felia de pizza din care mâncase jumătate.

— Nu m-au vrut. Am tot fost plimbat din orfelinat în orfelinat un timp și nu mi-a fost deloc bine. Eram cât pe ce să rămân la școala de corecție pentru

că nu mai știau ce să facă cu mine. Pe urmă m-am gândit că sunt destul de deștept să-mi port singur de grijă. Așa că am spus niște minciuni, am făcut câteva mișcări istețe și mi-am făcut un plan cum să ajung adult și să nu mai fiu niciodată neajutorat. Absolut niciodată. Miji ochii și ridică din umeri, de parcă sub cuvintele lui nu s-ar fi ascuns atâta durere. Și m-am descurcat destul de bine. Cel mai important e să aranjezi astfel lucrurile încât oamenii să presupună că există cineva care se ocupă de mine.

— Da, știu cum e.

Știam tot ce se putea ști despre subiect.

Pe bufet e o bancnotă de cincizeci, Dru. Și să nu uiți să-ți faci exercițiile kata.

Dar tata mă iubea și niciodată nu s-a pus problema că nu m-a vrut. Nu m-ar fi lăsat niciodată undeva și nu m-ar fi abandonat, nu? Se întorcea mereu la mine.

Dar eu îmi făceam mereu griji. Întotdeauna. Și de data asta chiar nu se mai întorsesese, nu?

— Și noi ce-o să facem până se întoarce? Întrebă Graves, uitându-se la mine.

Am pus primele trei farfurii în chiuvetă și am împrășcat cu apă.

Noi. Suna atât de simplu cum o spunea el.

— O să spălăm vasele. Pe urmă o să-ți arăt cum se face ritualul de protejare a casei. Am văzut cum i se măresc ochii, gata să intre în panică, și un chicot de râs involuntar îmi bolborosi în gât. Nu-ți face griji, nu e nevoie decât de imaginație – e simplu. O să recapitulăm împreună ce avem de făcut după ce se întoarce Christophe. M-a ajutat să îngădesc casa înainte să plece, dar nu strică să o facem din nou – și nu-ți strică nici ție să înveți cum se face. Bunica spunea că ritualul trebui făcut la două zile ca să fie proaspăt.

Mă durea puțin inima când vorbeam despre bunica. Nu așa de mult cum mă durea când mă gândeam la tata, dar pe aproape.

Mintea mi se întoarce la mama, jonglând cu ideea aruncată de Christophe ca o pisică jucându-se cu un șoarece. Nu avea cum să fie adevărat. Mama nu era vampir și nici eu. Era imposibil. Puteam să ies ziua în amiaza mare ca toți ceilalți oameni.

Printre care se număra și Christophe. Și el putea să iasă ziua în amiaza mare. Iisuse!

— Și pe urmă? Întrebă Graves, luând un șervet.

Am clătit prima farfurie și i-am dat-o s-o ștergă. Era plăcut să-l am lângă mine; pe tata n-aș fi putut să-l deranjez să ștergă vasele.

— Pe urmă o să ne uităm în niște cărți ca să vedem dacă tot ce mi-a spus Christophe înainte să plece e adevărat.

Mai ales despre loup-garou.

— OK. Se uita fix la farfurie și o ștergea circular cu prosopul. Dru? Spuse el și deschise dulapul din dreapta, așezând cu grijă farfuria la loc.

— Hm?

Mă jucam cu degetele în apa alunecoasă cu detergent. Aproape că deslușeam forme precise dacă le priveam cu atenție. Harul devenea din ce în

ce mai puternic. Bunica îmi spusese că era posibil să se întâmple asta, dar nu fusese prea explicită și nici eu nu-mi bătusem capul prea mult să-mi dau seama ce ar putea să însemne acest lucru.

Nodul care mi se pusese în gât nu era nici dezgust, nici frică. Nu puteam să-mi dau seama ce era exact Svetocha. Pe jumătate nosferatu. Vorbește serios băiatul ăsta?

Urma să aflăm în curând. Era amuzant cum faptul că aveam ceva concret de făcut îmi dădea senzația că lucrurile intraseră din nou pe făgașul lor. Nu se îndreptaseră n-aveau cum să se mai îndrepte de acum niciodată, dar intraseră pe făgașul lor. Era totuși o schimbare în bine.

Era destul de bine.

— Mai sunt încă om?

Graves luă și următoarea farfurie după ce am clătit-o și o șterse. Începu să o frece puțin mai tare, pe măsură ce îi urca sângele în obrajii aurii.

Dar eu oare sunt?

— Da, firește că ești.

Graves ridică din umeri.

— Nu știu ce să zic. Simțeam că voiam să-l omor.

Nu ești singurul.

Mi-am înăbușit un fior.

— Nu mă mir. Dacă el e ce zice că e, voi doi cam sunteți dușmani. Vârcolacilor nu le place de vampiri. Sau orice miroase a vampir.

Spusele mele reușiră să-i stârnească interesul.

— E ca un război între ei, nu?

— Nu chiar. Sunt ca... ei bine, sunt ca tipii macho și tocilarii. Sau ca hienele și leii. Conviețuiesc unii cu alții, e adevărat, dar sunt specii diferite și nu se amestecă. Și se pândesc mereu unii pe alții. Am făcut o pauză, apoi am continuat. E posibil ca un grup de vârcolaci să ajute alt grup sau chiar pe cineva care nu le este pe plac să lupte împotriva vampirilor și uneori vampirii omoară vârcolacii care nu umblă în haită, de orice fel ar fi. Aceștia sunt de multe feluri, ca triburile. Și vampirii sunt organizați în triburi. Se dau după cum bate vântul, dar niciodată nu se aliază ca să-i răpună pe vârcolaci și vârcolacii nu le pun gând rău vampirilor decât dacă vor să-l răzbune pe vreunul de-al lor. Așa că au un fel de înțelegere. Fiecare grup stă departe de celălalt.

I-am întins un pahar din care se scurgea apă. Eram puțin mirată.

Văd că știu mai multe decât credeam. Asta chiar că e o ușurare!

— OK. Graves încuviință, șterse meticolos paharul și îl puse în bufet.

Ziceai de ritualul de protejare a casei. Ce e asta, vreun fel de vrăjitorie?

Ce știi tu despre vrăjitorie?

— Mai degrabă ține de practicile magice din folclor. Bunica era recunoscută în satul ei din Est că se pricepea să vindece durerile de măsele și să dezlege blestemele. Era doftoroaie. Când pomenesti cuvântul ăsta, oamenii încep să se crispeze.

În unele locuri, încă se mai ard oameni pe rug. Chiar și aici, în bătrâna noastră Americă. Îmi amintesc de orașul ăla unde...

— Cred și eu. Deci ce presupune asta?

Graves părea mult mai interesat decât îl văzusem vreodată la ore și îl prindea de minune. Fața lui părea mai slabă, mai bine conturată și acum nu mai semăna atât de mult cu a unui copil. Poate că de vină era lumina care intra pe fereastra bucătăriei, căci și Christophe mi se păruse frumușel foc în lumina asta.

Dumnezeu să mă ajute, redusesem tot ce mă învățase bunica la niște leacuri din popor. Ea ar fi spus doar: Puțin din asta, puțin din aia, și ce-ți pasă cum îi spun dacă își face treaba, în timp ce l-ar fi pironit cu ochii ei mărgelați care te străfulgerau cu o privire ce făcea mai mult decât o adunare de adulți.

Nu i se spunea vrăjitoare, dar nimeni nu voia să o supere. Și venea lumea la ea la lăsarea serii sau în toiul nopții ca să îi vindece sau pentru diverse alte lucruri. Plata se făcea în ouă, slănină de porc, ierburi sau câte un cupon de material din care bunica făcea rochii sau plăpumi. Plăpumi se vindeau la un preț bun, căci se dusesse vorba că cele făcute de Bunica Anderson țineau fulgerele la distanță de casă sau te ajutau să rămâi ușor însărcinată.

Eu credeam că era ceva firesc până când m-a trimis la școala din vale. Apoi mai târziu, după ce bunica a murit și tata a venit să mă ia, am aflat că ceilalți oameni nu considerau că dacă scuipi peste umbra cuiva era o ofensă de moarte, nu spălau podelele cu coada-șoricelului și habar nu aveau cât de neagră și ostilă poate fi noaptea.

— Dru?

Graves părea puțin îngrijorat. M-am dezmeticit din visare cu o tresărire și am terminat de spălat oala de spagetti care rămăsese de câteva seri în urmă. Totul lucea de curățenie.

— Ne trebuie niște apă cu sare. Am și bagheta de scoruș a bunicii. Și un mănunchi de lumânări albe. Ceva din toate astea ar trebui să-și facă efectul.

Capitolul 22

Miros a praf, hârtie și piele veche, și fiecare dintre ele costă o căruță de bani. Creaturile Întunericului de Aberforth, Demoniaca de Belt-Norsen, Enciclopedia Întunericului de Pretton și Colecție de povești adevărate din popor de Coilfer, o carte ciudată dar care se poate citi foarte bine și care m-a speriat de multe ori, căci Patton Coilfer chiar se pricepe să scrie. Tata mi-a spus că scriitorul o sfârșise rău, fusese ceva legat de un blestem african și o grămadă de măști, dintre care una îi aparținuse semi-celebrului Sir Edwin Colin Wilson.

Asta ajunge ca să provoace coșmaruri oricui a citit cartea lui, vă spun eu.

Mai aveam și alte cărți, dar acestea au fost primele pe care le-am scos. După ce am stat puțin pe gânduri, am mai scos altă carte valoroasă - Ars Lupica de Haly Yolden, cu coperta de piele ornată și paginile cu marginile aurite. Graves făcea cafea - probabil prea slabă, bineînțeles - în timp ce eu am întins cărțile în sufragerie și am început să frunzăresc tabla de materii a fiecăreia.

Îți vine și să râzi, dar multe cărți care altfel s-ar dovedi a fi folositoare nu au tablă de materii. Trebuie să le iei pe ghicite și nu prea e distractiv. Mai ales când începi să strănuți fără să te mai oprești din cauza prafului sau când te grăbești. Singurul lucru care este și mai enervant e când trebuie să parcurgi microfizele. Și vorbesc despre microfize adevărate, nu imaginile electronice ale acestora care se fac în ultimul timp ori de câte ori există fonduri. Nimic nu te sleiește mai mult de puteri decât să treci cu ochii peste ziarele vechi de pe o fișă de lectură. Și te mai pricopsești și cu o durere de cap de parcă te-ar fi lovit un măgar cu copita în cap.

A trebuit să parcurg câteva ortografii diferite (dhampire, dhamphir, dhampyr) înainte să găsesc cuvântul djamphir și să-mi dau seama că practic erau același lucru; și când mi-am dat seama, m-am pus pe citit. Așa cum era de așteptat, cartea lui Coilfer era cel mai bine scrisă și cea mai folositoare dintre cele patru.

Djamphir-ul – în carte era scris așa cum îl pronunțase Christophe – era un ucigaș de vampiri jumătate om, jumătate vampir. Unii erau însetați de sânge; mulți se zvonea că aveau probleme cu oasele. Mulți erau gemeni, dar nu se făcea nici o referire la gemeni de sex feminin. Era vorba doar de băieți, ca de altfel în multe chestiuni din cărțile despre Lumea Reală. De parcă fetele erau invizibile.

Oricum, se presupunea că aceștia se nășteau deseori fără oase și majoritatea legendelor proveneau din Balcani. Dacă un djamphir supraviețuia până la adolescență sau maturitate, începea să vâneze creaturi numite wampyr sau upir – adică vampiri. Vampirilor li se aprindeau călcâiele rău de tot după muritoare și se împerecheau adesea cu ele. Rezultatul acestei uniuni era djamphir-ul, și din momentul în care exista în ascendență o întinare cu sânge de vampir, se nășteau mereu djamphiri, oricâte generații ar fi trecut.

Că erau pe jumătate, pe sfert sau în orice altă proporție wampyr, djamphir-ii erau vânători iscusiți de vampiri. Li se plătea mereu cât cereau, în vite, haine sau „chiar și femei”.

Da. Se poate zice că Lumea Reală nu este adepta feminismului.

Djamphir-ii trăiau mult, posibil chiar să fie nemuritori – asta dacă vampirii nu-i răpuneau. Dar asta se întâmpla destul de des. Mulți dintre ei își omorau de asemenea propria progenitură în parte om. Și crimele erau foarte violente.

A trebuit să mă așez într-o poziție mai confortabilă și să mă gândesc câteva clipe.

Pfui! E groaznic!

— Vrei cafea? Mă întrebă Graves și se opri în pragul ușii, uitându-se la mine cam ciudat. Te simți bine?

O să jucăm un joc, Dru.

Am clătinat din cap, alungând amintirea din minte.

— Te îngrozești de ce scrie aici.

— Cred și eu. Deci până la urmă Christophe spune adevărul? Întrebă el și îmi întinse cana cu văcuță, cea care era la set cu borcanul de fursecuri.

— Încă nu pot să-mi dau seama. Am împins cărțile lui Aberforth și Prettton mai aproape de el. Caută aici despre loup-garou, dar să nu pierzi semnele pe care le-am pus, bine? Și uită-te și în asta, Ars Lupica.

— Loup-garou. Se uită la bucata de hârtie pe care îi scrisesem cuvântul. OK. S-a făcut.

— Probabil că te pricepi foarte bine la căutat informații în cărți.

Am suflat în cafea, am sorbit o gură și am rămas plăcut surprinsă. Graves o făcea din ce în ce mai bună.

— Asta nu seamănă nici pe departe cu matematica.

Își răsfirea degetele de la o mână și o cercetă cu atenție. Pe dosul palmei tendoanele ieșeau în relief. Avea degetele boante și unghiile roase, iar încheieturile erau crăpate puțin, dar se vindecau.

— Și multe din lucrurile care se petrec aici sunt o violare fățișă a legilor fizice. Conservarea energiei ar trebui să facă imposibile câteva dintre lucrurile astea.

— Nu mă pricep la așa ceva. Eu știu doar ce văd.

Am mai luat o gură de cafea. Nu sunt genul care să aibă nevoie de multă cafeina, dar mă simțeam amețită. Mintea îmi mergea încet.

— Da, spuse el. Asta e problema cu teoriile. Lumea reală le bate la fundul gol. Se așeză și-și dădu părul din ochi. Nu te deranjează porcăria asta?

M-am gândit.

— Vrei să spui dacă mă deranjează că există așa ceva? Nu-mi găseam cuvinte mai bune.

Dar el înțelese. Sau eu înțelesesem ce a vrut el să spună.

— Da. Exact. E... ei bine, e cam obscen.

Se poate spune și așa.

— La fel ca multe lucruri pe care le luăm de bune. Cum ar fi incendierea pădurilor tropicale. Criminalii în serie. Orele de vârf în trafic. Viața e destul de obscenă, oricum ai diseca-o, Graves.

M-am uitat din nou la cartea lui Coilfer.

Faptul că tatăl tău s-a transformat într-un zombi le întrece pe toate, totuși.

— Lucrurile astea sunt doar glazura de deasupra prăjiturii, să știi, am spus.

— Ce mai glazură!

Am observat că dădea imediat la tablele de materii.

— Uau!

— Da, așa e.

Am inspirat adânc, am mai luat o gură de cafea și mi-am îndreptat atenția din nou la cartea pe care o citeam.

„Un djampir poate folosi o mulțime de mijloace ca să răpună un wampyr, dintre care cea mai cunoscută în folclor este țepușa de gherghin...”

A fost o după-amiază productivă, chiar dacă am băut destulă cafea încât să mă apuce tremuratul pe la ora patru. Am închis ultima carte oftând. Eram cât de pregătiți puteam să fim după ce ne documentasem din mica noastră colecție de cărți.

— Deci e destul de sigur, nu? Graves tot repeta „destul de” de parcă era un cuvânt exotic, din altă limbă. N-o să mă umplu de păr, ca lighioana aia pe care am văzut-o, nu?

— Nu. După câte am citit, un loup-garou este doar un om care se poate transforma în animal, și nu un vârcolac adevărat. Felicitări, ai ieșit învingător. N-o să rămâi decât cu o foame de carne crudă. M-am cutremurat. Pe care chiar ai putea să o mănânci, acum că ți s-a întărit sistemul imunitar.

Felul în care se strâmbă mă făcu să râd.

— Da, o să mă ocup imediat de schimbarea de dietă. Dar nu scrie nimic despre... fetele djamphir?

Molfăi cuvântul, îl gustă și dădu peste cap și ultima gură de cafea. Probabil că se răcise până acum.

M-am uitat pe fereastră la dezordinea din curte. Petice de iarbă maronii se iveau din zăpadă ca niște răni provocate de râie în locurile unde Graves și Christophe bătătoriseră zăpada până la pământ. Cerul se lăsa tot mai jos peste noi, din ce în ce mai amenințător odată cu apropierea serii, și la radio se auzea slab, cu pârlături, o avertizare de vreme rea. De ce se mai oboseau acum, după ce ninsese atâtea zile, nu puteam să înțeleg.

Bucăți de lemn din verandă fuseseră aruncate în semicerc, iar balustrada verandei era complet distrusă și atârna într-o linie ciudat de dreaptă. Se izbiseră de ea cu putere.

— Nu. Nimic despre asta.

Nu am pomenit nimic despre mama. Nu era treaba nimănui, chiar și cu aluziile lugubre ale lui Christophe. Eu am crezut dintotdeauna că moștenisem harul de la bunica din partea tatălui.

Acum că mă gândeam mai bine, nimeni nu pomenise niciodată despre familia mamei mele. Pur și simplu nu se vorbea despre neamul ei. Nu-i știam nici măcar numele de domnișoară, deși aș putea să scotocesc și să mă uit în certificatul de căsătorie, care era probabil în cutia ignifugă.

Dar mă pusese pe gânduri și nu prea eram în apele mele. E ca și cum unul din picioarele pe care se sprijină universul tău s-ar prăbuși. Și nu puteam să zic că lumea mea era prea stabilă nici înainte.

Toate picioarele mesei erau tăiate și eu rămâneam în aer. Mama. Hârști! Bunica. Hârști! Tata. Hârști!

Dacă totul ar fi fost un desen animat, aș șchiopăta acum într-un singur picior, cu chipul schimonosit într-o expresie de disperare.

Era târziu. Noaptea se profila în umbrele albastrui și până și lumina reflectată de zăpadă scădea în intensitate. Tremuram din cauza cafeinei, și pleoapele mi se închideau de oboseală. Îmi simțeam mâinile și picioarele grele, mă durea umărul și știam că probabil ar trebui să iau o pastilă pentru junghiurile din spate.

— Ți-e foame? Întrebă Graves, și atunci m-am dezmeticit din visare și mi-am dat seama că mi-era.

Dar fiindcă aveam de ales între a merge la magazin și a mă mai înarma cu niște informații, m-am gândit că a doua variantă era probabil cea mai

bună opțiune. La urma urmei, ca să mănânci trebuia să fii viu. La magazin puteam să mă duc și a doua zi.

Ceea ce-mi aminti de problema banilor. Și...

Se auzi un ropot de bătăi la ușă. Niște bătăi ușoare, ca în batjocură.

Am sărit slobozind un țipăt subțire și Graves tresări și el, dărâmând cana goală de cafea. Ușa se deschise ușor și am plonjat după pistol. Simțeam furnicături în piciorul drept care-mi amortise. M-am rostogolit, lovindu-mă cu spatele de lădița cu muniții, și am tras piedica.

Am făcut totul mecanic. Graves se ghemuise perplex unde era, cu ochii lui verzi și mari ca ai unui copil speriat, uitându-se agitat când la mine, când spre ușă. Aerul din jurul lui lucea ușor, încremenit.

— Ușurel, păsăruică mică, strigă Christophe de pe hol. Să știi că-ți miros adrenalina. Vino și ajută-mă să car astea înăuntru. Sper că a mai rămas puțină cafea și pentru mine.

Graves îmi aruncă o privire. Nici măcar nu-l văzuserăm când se apropiase de casă, ori eu mă uitasem până atunci pe fereastră. De unde stătusem eu se vedeau poteca și aleea pentru mașină. De unde a apărut, din senin? Chiar și pe lumină?

Da. Chestiile astea chiar sunt obscene.

Am pus piedica la loc și am respirat. Nici nu-mi dădusem seama că-mi ținusem respirația. Tata m-ar fi luat la șuturi, bineînțeles – să-ți ții respirația când ești atacat nu e o idee prea bună. Poți să leșini sau pur și simplu nu mai gândești clar dacă-ți privezi creierul de oxigen. Sunt chiar și istorioare despre oameni care au leșinat în timpul luptei pentru că și-au ținut respirația.

Stăteam întinsă pe podea și simțeam un curent de aer rece cum se strecoară pe hol și intră în sufragerie. Dintr-odată m-am simțit extrem de singură.

— leșiți din vizuină, iepurașilor, strigă Christophe bine-dispus; parcă-l și vedeam rânjind. Veniți să vedeți ce v-a adus Dyado Koleda5! Nu vreți?

Despre ce naiba vorbește?

Graves se ridică în picioare.

— Iisuse, șopti el și se furișă afară, în hol.

Mi-am dat seama că încerca să se ferească din raza armei mele.

Isteț puștiul!

— Aici erați!

Se auzi foșnetul unor pungi de plastic.

— Veniți să mă ajutați. Am trecut pe la alimentară. Se simte în aer miros de ninsoare și n-o să fie de glumă.

— Cum ai venit fără să te vedem niciunul din noi? Voi Graves să știe.

Am înghițit în sec și am pus pistolul la loc pe lada cu muniții, apoi m-am ridicat în picioare. Simțeam furnicături în picioare, ca atunci când ți se dezmoțesc, ca niște dinți de furculiță care mi se înfingeau în mușchi.

— Știu să mă furișez fără să fiu văzut. Christophe părea foarte binedispus. Hai, animalule de povară, ajută-mă cu pungile. Unde e Ksiezniczka? Prințesa?

— Dru își termină de băut cafeaua, îi aduse Graves la cunoștință pe un ton plin de sarcasm.

Străbătu holul cu pași apăsați, încărcat cu pungile de cumpărături. Dintr-una se ițea ceva verde.

— Ne-am documentat cât ai fost plecat

— Oh, foarte bine! Ca niște copii studioși care vor să-și îmbogățească cunoștințele. Îngerul vostru păzitor e mulțumit să audă asta.

Ușa de la intrare se închise și se auzi din nou foșnetul pungilor de plastic.

— Și?

Graves nu răspunse, ci trecu cu pași apăsați pe lângă scări și intră în bucătărie. Am ieșit în hol și am fost întâmpinată de Christophe, care era îmbrăcat într-un pulover nou, de data asta bleumarin, cu dungi albe pe mâneci. Puloverul îl făcea să pară o idee mai lat în umeri și blugii erau curați și uscați. Părul cu șuvițe blonde aproape îi lucea și ochii străluceau de voieșie.

Mirosul de plăcintă de mere umplu holul. Acum eram parcă și mai conștientă de părul meu înfocat și mă simțeam și mai neajutorată.

— Am adus niște arme. Dar tu ai putea să mă ajuți să car astea.

Arată spre cele șase pungi de cumpărături îngrămădite la picioarele lui. Un rucsac îi atârna pe umăr și avea o bandă lată de piele trecută peste piept. Capătul teșit al unei arme automate se ițea peste umăr.

— Te-ai dus la piață cu o mitralieră la tine?

Mi-am încrucișat brațele, căci stomacul îmi chiorăia de foame.

Christophe întinse mâinile rânjind în continuare, cu dinții albi lucind în semiîntunericul de pe hol.

— Oamenii văd ceea ce vor să vadă, Dru. Tu știi asta. Am adus conserve de supă. Și pâine. Și încă niște lucruri pe care am văzut că le ai în bucătărie, dar și altele.

Și ce vrei în schimb?

Nu m-am mișcat din loc.

— Cât îți datorez?

Întrebarea mea îl făcu să zâmbească și mai larg, dacă era posibil.

— Absolut nimic, vrăbiuțo. Absolut nimic. Pot să intru?

Ce au băieții ăștia de-mi tot cumpără de mâncare?

Am ridicat din umeri.

— Se pare că oricum nu pot să te opresc. N-am găsit nimic în cărți despre fetele djamphir.

— Te iei după ce scrie în cărți? Ridică din umeri. Și oricum, cărțile pe care le găsea tatăl tău n-aveau cum să conțină astfel de secrete.

Nu-mi place cum vorbește despre tata.

Am făcut câțiva pași în față, am înșfăcat trei pungi și m-am răsucit pe călcâie.

— Dru.

Îmi rosti numele scurt și puternic, ca o provocare. Îi pierise orice urmă de veselie din glas.

M-am uitat peste umăr. Stătea cu spatele la ușă, iar părul și dinții îi luceau. Părea imposibil de bine construit pentru un tip de șaptesprezece ani.

Dumnezeule! Eram niște puști cu arme. Eu aveam destul armament ca să pornesc o insurecție la mine în sufragerie și puștiul ăsta se plimbă de colo-colo cu o mitralieră. Pentru numele lui Dumnezeu! Și Graves ar putea să facă daune serioase dacă se înfură destul de rău și se transforma din nou. Unde erau adulții care trebuiau să se ocupe de situația asta?

Poate că sunt toți morți ca tata, nu? Ce gând urât!

— Ce e?

După o pauză scurtă în care își căută cuvintele, Christophe ridică din umeri.

— Nimic. Sper că ți-am adus ce-ți trebuia.

Și eu sper. Dar acum n-am nici o idee ce-mi trebuie. Deși arma automată e un început bun.

— Mersi c-ai făcut piața. Totuși, nu știu cât pot să mai rămân aici.

— Cum așa?

Nu ești primul meu musafir, Ochi-Albaștri.

Am luat-o încet spre hol și l-am lăsat să rumege chestiunea.

Capitolul 23

M-am trezit dintr-un somn profund, ca de moarte. Visasem ceva legat de gaura neagră din dulap, dar nu-mi mai aduceam aminte prea bine. De cum am deschis ochii, aburii visului începură să se destrame. Pe fereastră pătrundea lumina ciudată și haotică a stâlpilor de iluminat care se reflecta în stratul nou de zăpadă depus. Bufnița albă a bunicii își umflă penele și mă pironi cu privirea.

Înăuntru era cald și bine. Graves se auzea respirând ușor în patul lui pliant. De jos venea un sunet înăbușit – televizorul, pesemne. Și acolo respira cineva încetișor.

Acest lucru mă liniștea dar în același timp mi se părea și puțin înfricoșător.

Nu crezusem că o să pot să dorm când îl știam pe Christophe în casă. Dar cum am pus capul pe pernă, am adormit instantaneu. Ca și cum ai stinge lumina.

Bufnița se uită din nou la mine. Mirosul clarului de lună reușea să alunge gustul vag de portocale pe care-l simțeam pe limbă.

M-am strecurat din așternut și respirația îmi deveni șuierătoare din cauza diferenței de temperatură pe care am simțit-o pe piele. Chiar și cu centrala pornită, tot mi s-a părut mai frig când mi-am părăsit culcușul. Mi-am tras pe mine pantalonii de trening peste izmenele cu care dormisem, mi-am tras maioul mai jos și mi-am șters urdorile de la ochi cu cealaltă mână. Am trecut în vârful picioarelor pe lângă Graves, care scoase un sunet încet, ca și cum visa, și m-am strecurat în liniște pe hol, ca o stafie, ferindu-mă să nu scârțâie podeaua. Scările se întindeau sub picioarele mele. Eram o umbră pe hol. Pe perete se vedea pâlpâind lumina albastră a televizorului. Când am trecut pe lângă ușa de la sufragerie, l-am văzut pe Christophe stând pe scaunul pliant al tatălui meu cu o mitralieră pe genunchi – probabil aceeași

pe care o văzusem mai devreme – și cu capul sprijinit pe piept, ca și cum ar fi dormit. Volumul televizorului era dat la minimum și pe ecran rula un film alb-negru de război pe care eram sigură că-l mai văzusem. Emisia era întreruptă de purici.

Nu e în regulă. N-ar trebui să fie bruiată transmisia. Noi avem cablu. Gândeam încet, năclăit.

Covorul, cutiile puse claie peste grămadă în hol și o gaură de glonț luminată de lumina de la televizor. Toate păreau foarte triste și tăcute, refugiați din viața anterioară.

Ușa de la intrare lucea. Unde subțiri de un albastru viu, vesel, ca cerul de vară, o conturau și trasau un model complex pe suprafața ei, ca niște tatuaje tribale. Mă uitam fascinată cum fugeau ca uleiul pe apă. Acum totul era cufundat într-o tăcere mormântală și lumea părea înfășurată în vată.

Am înaintat încet. Eram desculță. Înaintam pas cu pas, plutind la doi centimetri de mocheta ieftină. Picioarele îmi alunecau ușor, de parcă eram în desene animate și cineva îmi legase de tălpi niște bucățele de unt. Ușa se profila amenințătoare, din ce în ce mai mare. Mă deplasam ca pe bandă rulantă spre ieșire și mâna se ridică fără voia mea și atinse încuietorile. Yala se mișcă fără zgomot și mâna se strânse pe clanță.

N-o face, Dru! Nu ieși afară!

Doar nu aveam de gând să plec nicăieri, nu? Gustul de portocale îmi explodă pe limbă – acum erau fructe proaspete, nu de ceară – și am fost atât de șocată să-l simt încât mă pocni o durere surdă de cap, ca și cum cineva mi-ar fi străpuns craniul cu o țeava subțire de metal. Clanța sfârâi și alunecă sub atingerea mea ca apa pe o tavă fierbinte. Undele albastre se adunară laolaltă, fremătând agitate.

Ușa se deschise fără zgomot, dându-se de perete, și perdeaua albastră se despărți doar puțin, cât să-mi facă loc să trec. Am pășit tiptil afară, plutind în continuare la câțiva centimetri de pământ. Ciudat, acum nu mi se mai părea așa de frig. Veranda era goală, o porțiune de balustradă atârna desprinsă și plantele moarte din ghivecele de plastic erau acoperite de o pânză subțire de gheață. Lângă un jgheab se formase un ciorchine de țurțuri. Săbiile de apă înghețată tremurară când m-am uitat la ele.

Scările prindeau contur sub picioarele mele. Ninge din nou, cu fulgi groși care se rostogoleau din cer alcătuind desene pe care nu aveam timp să le studiez; semănau cu tatuajele tribale de pe ușă, râuri de stele înghețate. Am început să simt ceva bâzâind în zona mijlocului, ca și cum cineva mi-ar fi băgat un cablu electric în buric. Linia de forță era aproape vizibilă, șerpuind peste nămeții de zăpadă din curte care începeau să-și piardă forma sub un nou strat de zăpadă.

Unde mă duc?

De deasupra se auzi deodată o explozie înăbușită de sunet, niște aripi care băteau frenetic și bufnița buncii plană pe lângă mine. Lumina ciudată a zăpezii scotea în evidență petele albicioase de-abia vizibile de pe penajul ei. Făcu un cerc, schițând un mic opt cu vârful aripilor, apoi încetini și zbură spre stradă.

Cablul atașat de abdomenul meu plesni întins la maximum și începuse să mă tragă și mai repede. M-am aplecat pe spate, cu tălpile desprinse pe jumătate de sol. Parcă făceam schi nautic și senzația că eram în mișcare era ciudată – dar nu mai ciudată ca părul care îmi zbura pe spate fără să simt nici o adiere pe față.

Sunt fata din bula de aer. Uau!

Un chicot timid de râs îmi clocoti în gât și se stinse. Lumea se contorsiona ca niște picături de vopsea pe o farfurie de hârtie care se învârte, întunericul și reflexia zăpezii amestecându-se. Bufnița plană din nou deasupra mea, cu aripile întinse și ochii desenați pe partea interioară a aripilor mă străpunseră lucind o clipă. Coborî în picaj și trecu chiar pe lângă capul meu. Am simțit adierea trecerii sale atingându-mi obrajii și fruntea, și părul îmi flutură ușor înaintea ca aerul din jur să încremenească din nou.

Era ciudat să merg pe străzi ca pe patine. Cablul care era cuplat de abdomenul meu se întindea, permițându-mi să mă mișc, uneori trăgându-mă spre stânga sau spre dreapta, escaladând și coborând movilițele de zăpadă. Aterizarea era de fiecare dată atenuată, nu știu cum, ca să nu mă zdruncine. Eram purtată peste străzi, alei, chiar și peste o mașină ninsă. Gândul că cineva avea să se trezească a doua zi dimineață și să găsească urme de pași pe mașină mi se părea amuzant, deși acum eram desprinsă de acea realitate.

Dar nu merg. Fac surfing. Surfing pe zăpadă. Uau!

Uhu! Uhu! Se auzi bufnița țipând încet și fără entuziasm. Forța cu care mă trăgea cordonul cuplat de abdomenul meu slăbi în intensitate. Continua să bâzâie, dar nu mă mai trăgea. M-am trezit în fața unei case cu un etaj. Odinioară fusese galbenă, dar acum era veche și dărăpănată. În fața ei era un stejar golaș masiv și noduros care își întindea mădularele răsucite spre cer.

De ce mi se pare familiar peisajul?

I-am luat seama un timp, cu capul aplecat într-o parte. Bufnița ateriză pe șipca subțire a acoperișului stricat de deasupra verandei. Zăpada era înaltă, înghițișe complet scările.

Dar știam cum arătau ele. Știam cum avea să geamă lemnul vechi al verandei când pășeam pe el și ușa exterioară – scoasă din țâțâni, cu banda veche de plastic galben care delimita locul faptei și care se decolorase și flutura peste gura cavernei ce ducea spre holul de la intrare – știam ce sunet ar fi scos dacă ar mai fi fost întreagă. Balamalele scârțâiră lung, scoțând un lha! De parcă ar fi fost un măgar care se amuza.

Înăuntru aveam să găsec niște scări, chiar la ieșirea din antreul îngust. După ce urcam scările și o luam la stânga aveam să găsec patru uși: una care dădea spre baie, care probabil era deja năpădită de mușegai, de vreme ce ușa era distrusă, un dormitor mare și unul mai mic și o debara.

Știu casa asta. Nu știu cum se face, dar mi-e cunoscută.

M-am uitat lung în timp ce bufnița își întinse aripile, înclină capul într-o parte și slobozi din nou strigătul ei înăbușit. Ochii ei galbeni erau bătrâni și cumplit de triști.

Am înaintat. Acum alunecam și mai mult ca înainte, de parcă aveam sub tălpi unt care se topea. Era greu – se întuneca din ce în ce mai mult pe măsură ce mă apropiam. Și acolo, la poalele stejarului, era o porțiune arsă unde zăpada murdară se afundase. În întuneric zăcea o siluetă argintie, ca lumina lunii, perfect nemișcată, strivită sub întunericul care se adâncea tot mai mult Ce-o mai fi și asta?

Bufnița strigă a treia oară. De data asta, în glas i se deslușea o notă imperioasă. Am întins mâinile. Bâzâitul din abdomenul meu deveni și mai puternic, ca niște viespi care-și găsiseră cuib în măruntaiele mele, zumzând și scrijelind pereții intestinelor.

Stai așa! Știu ceva. Știu casa asta...

Lumea se cutremură. M-am uitat la mâinile mele și mi-am dat seama că puteam să văd prin ele. Lumina slabă a zăpezii strălucea prin mădularele mele transparente, iar curba antebrațului părea făcută din sticlă plină cu fum solid.

Eram fantomă.

Bufnița mai strigă o dată, pentru ultima oară, doar că de data asta ceva era în neregulă, căci nu mai era un țipăt delicat. Era o sonerie. Un sunet puternic, ce-ți zgâria timpanele; viespile ieșiseră din burta mea și roiau. Simțeam cum îmi intră în degete ace când am întins mâna spre umbra stejarului. Crengile lui bâzâiau ca o coadă de șarpe cu clopoței care se repede asupra prăzii.

— Ce naiba? Se auzi o voce și am ieșit rapid din starea de inconștiență, eliberându-mă de oriunde oi fi fost ca o praștie de cauciuc mânuită de degete dibace.

Mi-am revenit, amețită.

Fereastra era deschisă. Aerul rece pătrunsese în toată camera. Christophe îmi răsuci încheietura mâinii, deviind lovitura de pumn; Graves slobozi un țipăt ascuțit și în cameră nu se mai auzi pentru o clipă decât fâlfâit de aripi. Dar nu era sunetul scos de niște aripi delicate, cu pene – nu, era un sunet ca de aripi de piele, care rașchetau aerul.

Eu și Christophe ne-am rostogolit pe jos, în timp ce Graves închise rapid fereastra.

— Iisuse Hristoase! Repeta Graves cu aceeași voce ascuțită.

Mi s-ar fi părut amuzant dacă n-aș fi simțit furnicături în tot corpul și nu m-ar fi înțepat fiecare milimetru de piele.

— Ce naiba a mai fost și asta? Ce era chestia aia?

Am înlemnit. Eram în camera mea, era frig, și eu eram tot în izmene și maiou. Patul era răvășit de nu-l mai recunoșteați, patul lui Graves era răsturnat și camera era plină de un iz de putregai uscat, ca de pene mucegăite.

— Revelle, spuse Christophe cu o expresie feroce.

Ochii lui albaștri luceau. Își ținea mâinile încleștate în jurul încheieturilor mele și se așezase peste mine, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Avea pielea caldă și era mai greu decât ar fi trebuit să fie. Tot aerul din plămâni mi se goli dintr-o suflare.

— Hoțul de vise! Șșșt, vrăbiuțo, n-a fost decât un șarpe care ți-a deranjat cuibul, îmi șopti el cu nasul în părul meu.

M-am înfiorat simțindu-i suflarea caldă pe scalp, înainte să-și ridice capul.

— E senin afară sau ninge? Întrebă.

— Ninge. Graves încuie fereastra și se cutremură din nou, cuprinzându-se cu brațele, astfel încât coatele și omoplații făceau unghiuri ascuțite. Iisuse! A intrat pur și simplu înăuntru, și Dru...

Golul dintre gâtul și umărul lui Christophe se mișcă ușor și căldura pe care o emana el mă inundă și mă furnică în tot corpul.

— Șșșt! Dru? Vorbește cu mine! Te simți bine?

Presupun că mă întreba dacă mă simțeam bine pentru că stătea cu fața îngropată în părul meu, cu picioarele încâlcite printre ale mele, și mă ținea așa de strâns de încheieturi încât mă durea. Parcă avea oțel în degete.

— Dă-te jos de pe mine! Am reușit eu să îndrug înainte să apuc să mă sufoc.

— Da, se simte bine, spuse Graves, lăsând capul într-o parte și uitându-se la amândoi.

— Așa o fi.

Christophe îmi dădu drumul - nu destul de repede, aș putea să adaug. Furnicăturile pe care le simțeam în tot corpul se întetiră și m-am rostogolit ghem pe podea, trăgând convulsiv aer în piept. Un iz vag de mere răzbea prin mirosul greu de pene putrede. Lumina din hol era aprinsă. Un dreptunghi galben și cald era proiectat pe podea. Am început să icnesc, fără să dau afară nimic.

Era oribil.

— Fir-ar să fie! Christophe se ridică în picioare dintr-o singură mișcare, fluidă și unduitoare. Avea din nou părul lins, dat pe spate, negru și uleios. Blestemat să fie! Nu credeam că o să trimită așa ceva.

— Cine? Cine să trimită? Cineva a trimis chestia aia?

Genunchii lui Graves tremurau de mai era puțin și se loveau unul de celălalt. Se auzea ca și cum și dinții îi clănțăneau, dar ochii verzi îi ardeau ca focul.

— Măiculița mea! Ce naiba a mai fost și aia?

— Un șarpe înaripat care a venit să prăduiască cuibul. Christophe trecu pe lângă el înghiontindu-l cu umărul și verifică fereastra. Probabil că ea i-a dat drumul înăuntru, crezând că e altcineva. Sau... Ce n-aș da să aflu...

Se opri brusc, holbându-se pe fereastră la râurile de zăpadă care curgeau din cer. Fulgii atingeau ușor geamul, scoțând sunete înăbușite, ca niște pași de păianjen.

— Probabil crede că Dru e aproape de maturizare. Dar nu știam că are acces la hoții de vise - doar Maharaja îi cresc.

Frustrarea i se simțea în glas, în cuvintele tăioase.

Acum pot să mor liniștită?

Am icnit din nou. Mă simțeam de parcă toate măruntaiele voiau să-mi iasă afară la modul cel mai dureros posibil.

Credeam că sunt afară. Cunosc casa aia. Acolo am locuit noi înainte. Înainte ca lumea să ni se dea peste cap. Înainte ca mama...

Oare puteam s-o mai găsesc din nou? Probabil că da. Amintirea casei nu se destrăma ca celelalte vise. Dimpotrivă, mi se gravase adânc în memorie, îmi aminteam fiecare pană a bufniței ce nuanță avea, fiecare contorsiune a ramurilor stejarului mi se imprimase pe retină. Dar corpul meu se chircea revoltat, fiecare mușchi încordându-se.

Doamne, ce se întâmplă cu mine?

Christophe bătea tactul pe geam. Sunetul îmi străpuse creierul și m-am ghemuit și mai mult.

— Dacă ar fi senin, aș putea să-i dau de urmă. Mai ales acum, că e rănit. Aruncă o privire de foc peste umăr. Ai făcut o mișcare deșteaptă, băiete-lup, să intervii între ei.

— Mersi.

Graves nu părea să primească prea bucuros complimentul. Am tușit și am înghițit, sperând să nu vomit de-adevăratelea.

N-ar vrea nimeni să mă lumineze și pe mine?

Dar părea destul de evident – o creatură dubioasă venise la fereastră și eu o confundasem cu bufnița bunicii.

Oare așa făcusem? Fusesem plecată cu totul de aici. Știam prea bine cum arăta bufnița bunicii și știam și casa aceea.

— Era de Dinainte, am reușit să rostesc printre dinții încleștați.

Mi-era frig, ca și cum umblasem afară prin zăpadă. Păi nu umblasem oare?

— Adu niște apă. Christophe îl înșfacă pe Graves, îl împinse spre ușă și după ce-i dădu drumul își scutură mâinile de parcă ar fi atins ceva scârbos. Du-te și adu un pahar cu apă. Grăbește-te!

Graves o luă rapid din loc și părul lui rebel și creț aproape că i se ridică măciucă. L-am auzit tropăind pe scări mult prea repede, gonind ca nebunul.

Christophe se depărta de lângă fereastră și căzu în genunchi lângă mine.

— Prostuțo, șuieră el printre dinți.

Ochii lui ardeau și când am reușit să aplec capul într-o parte și să mă uit în sus, am văzut că avea niște gropițe în buza de jos – unde colții din maxilarul superior o atingeau ușor.

Nici măcar nu mai aveam energia să mă sinchisesc de ei. Eram prea ocupată.

Cum, eu? Dar ce-am făcut?

Inima îmi sări în piept și începu să bubuie. Mi-era din ce în ce mai greu să respir aerul cu miros de mere amestecat cu izul oribil de pene putrede printre icneli. Era ciudat, dar corpul meu nu părea să respingă ideea de a mânca. Ce simțeam eu era mai degrabă un spasm care-mi cuprindea tot corpul și care mă făcea să scot un scâncet sec.

Christophe se aplecă deasupra mea. Îmi luă fața în mâini, sucindu-mi gâtul într-o poziție incomodă.

— O să respiri, spuse el calm.

Ochii lui albaștri luciră spre mine, mai reci ca cerul subțire de iarnă. Viscolul șuiera la fereastră și Graves se auzi înjurând la parter, apoi ușa unui dulap trântindu-se.

— O să respiri și o să trăiești! Nici nu concep altfel, milna6. Respiră!

Am încercat să respir. Am dat ochii peste cap. Întunericul coborî deasupra mea, ca o noapte adâncă cu puzderie de stele. Capul îmi bubuia. În sinusuri simțeam acumulându-se o presiune sfâșietoare. Frânturi de lumină pătrundeau odată cu spasmele pleoapelor. Durerea îmi săgeta tot corpul, ca o țepușă de argint, din cap până în picioare, strecurându-se prin fiecare ramificație de nerv.

Graves se întoarse alergând, înjurând încet. Christophe își luă mâinile de pe fața mea și capul îmi căzu pe podea chiar cu o secundă înainte să țipe și să-mi arunce paharul cu apă direct în față.

Criza se opri. Am început să tușesc și să împrôșc cu apă. Mă zbăteam ca un pește pe uscat și am tras din nou flămândă o gură de aer, am ținut-o în piept și am dat-o afară cu un șir de înjurături care l-ar fi făcut mândru pe tata, chiar și atunci când repara mașina.

— Da, spuse Graves respirând greu, așa zice că acum și-a revenit.

Rămăsesem fără aer și n-am putut decât să scuipe.

— Proasto!

Christophe îi înmâna paharul în timp ce eu încercam să mă șterg de apă. Îmi simțeam mușchii moi ca tăieței fierți prea mult.

— A fost cât pe ce. Adu un prosop!

— Ce-ar fi să aduci tu? Eu doar ce-am fost jos și tu ești ăla care a aruncat apă peste ea. Graves se aplecă și îmi luă seama. Hei, Dru. Te sărutai franțuzește cu un șarpe cu aripi. Al naibii de înfiorător!

— Creatura îi fura suflarea, imbecilule. Du-te și adu un prosop!

Christophe îl îmbrânci și Graves îi răspunse cu aceeași monedă.

Podeaua gemu ascuțit când își schimbară centrul de greutate. Dacă așa fi putut să inspir pe nas, așa fi simțit mirosul sec, puțin uleios, de mascul în stare pură.

Buza de sus a lui Graves se ridică și scoase la iveală niște dinți la fel de albi ca ai lui Christophe.

— Tu să nu-mi dai mie ordine, tâmpitul! Eu sunt aici dinaintea ta.

lisuse! Băieți, zău așa!

Mi-a revenit vocea.

— Să vă ia naiba pe amândoi! Ieșiți afară!

Era greu să par dură cu maioul udat și cu fiecare mușchi înmuiat ca paste de ude, dar am făcut tot posibilul.

— Duceți-vă la bucătărie și faceți-mi o ciocolată caldă. Scoateți vasele din mașina de spălat. Faceți ceva folositor în loc să încingeți un meci al testosteronilor la mine în dormitor.

Pentru o clipă lungă și stranie amândoi s-au holbat la mine, pironindu-mă unul cu ochi verzi și celălalt cu ochi albaștri arzători. Am reușit să mă ridic în mâini, apoi în fund, și m-am sprijinit de saltea, tremurând. Centrala pufăi

trezindu-se la viață, dar sunetul înăbușit al zăpezii care bătea în fereastră îmi dădu din nou fiori.

Am fost plecată. Am ieșit din casă și cineva a făcut ceva cu corpul meu. Oh, bunico, ce mult mi-aș dori să fii aici în carne și oase, și nu doar să-ți trimiți bufnița la mine. Ai putea să-mi spui ce naiba să fac acum.

Aerul tensionat din cameră trosni, și atmosfera se relaxă când se îndepărtară unul de celălalt. Christophe aruncă din nou o privire spre fereastră, cu trăsăturile tot încordate și cu colții afară, cu părul lipit de cap, de parcă și-ar fi turnat și el apă peste el. Buzele i se îndreptară, colții se retraseră și părea că-i trecuse o idee nouă prin cap.

Graves, care ținea în mână un pahar gol adus din bucătărie, rânji într-un final la mine. Și ochii lui luceau, numai că erau verzi, nu albaștri. Părea atât de ușurat cât se putea vedea de sub părul care-i acoperea fața și nasul ascuțit

— Ești sigură că te simți bine?

Nu, nu sunt. Sunt speriată ca naiba și voi nu-mi ușurați cu nimic situația.

Vocea însă nu mă dădu de gol. Doar mă pricepeam de minune să par stăpână pe mine.

— Vreau să-mi faceți niște ciocolată caldă. Mi-e frig. Și plecați amândoi de aici.

Mi-am strâns brațele în jurul meu cât de tare am putut.

Aș putea să fiu o actriță. Talentul de a inventa minciuni are atâtea aplicații.

— Dacă nu, vă împușc pe amândoi.

Christophe nu părea convins. Clipi, de parcă doar ce s-ar fi întors în cameră, își încrucișă brațele și-mi aruncă o privire piezișă. Mă așteptam ca ochii lui să arunce raze albastre prin semiobscuritate.

— Ce crezi că...

— Chris. Taci din gură!

Spre surprinderea mea, el chiar tăcu.

— Duceți-vă și goliți mașina de spălat vase. Graves o să-ți arate rostul din bucătărie. Când o să cobor la voi, poți să-mi spui ce era cu creatura aia.

Ieșiră din cameră mărșăluind ascultători. Mi-am sprijinit fruntea pe genunchi. Durerile cu care mă obișnuisem – junghiuri în spate și umărul care mă deranja – reveniră ca niște prieteni vechi, strecurându-mi-se pe sub piele. Chestiunea devenea din ce în ce mai complexă și nu eram sigură ce era real și care mai era Lumea Reală. Unde erau adulții care ar fi fost în stare să se ocupe de toate astea?

O idee mă gândilă în vârful creierului, dar eram prea speriată și confuză ca să o dezvolt. În schimb, am respirat adânc așa cum mă învățase bunica și am încercat să nu mă gândesc la nimic. Se dovedi totuși a nu-mi fi de prea mare folos, căci același gând îmi revenea fără încetare, dându-mi roată ca bufnița bunicii care plana deasupra fără să scoată nici un sunet.

Aș putea să găsesc din nou casa. Știu că pot. E de Dinainte. Și e în orașul ăsta.

De ce nu mi-a spus tata că am mai locuit aici cândva?

Capitolul 24

— Sergej.

Christophe îmi înmână o cană cu Swiss Miss. Nu aveam bezele, și nu reușeam să mă încălzesc nici cu un pulover de lână pe mine și cu plapuma mamei pe umeri.

— E foarte bătrân. Ai putea să spui că e cel mai bătrân din câți cunoaștem noi în America de Nord și probabil și din cea de Sud. A venit din Europa după război.

— Care război? Voi Graves să știe.

Se sprijini de bufet, lângă mine. Christophe puse altă cană pe blat și-i aruncă o privire ucigătoare.

— Războiul cel Mare, normal. Nu genocidul care se pretinde a fi război pe care l-a făcut caporalul ăla austriac mic și odios. Sergej și-a făcut plinul pe câmpurile de luptă de la Lodz și Gorlice-Tarnow. Înainte, avea doar un loc neînsemnat printre băutorii de sânge. Ceva ce s-a întâmplat în război l-a schimbat și a venit în America. De atunci, tot împrăștie boala pe aici. Omoară de amuzament și ca să-și potolească foamea și contaminează tot felul de oameni, de rând și importanți, ca să-și sporească rândurile legiunilor sale. Încercăm să-l omorâm de atâta vreme!

Am ciulit urechile.

— Noi? Cine, adică?

— Ordinul. Mama ta era de-a noastră.

O spuse cu atâta nonșalanță de parcă ar fi zis: „E emisiunea cutare la televizor în seara asta”, sau „Mă duc să iau niște lapte de la magazin.”

— Poftim? M-am holbat la el. Ce naiba?

La început, mi-a zis că mama era vânător de vampiri, și acum vine cu chestia asta. Ce știe el de fapt despre mama?

— Mama a murit.

— Așa e. Singura svetoča din ultimii șaiszeci de ani. Sergej însuși a ieșit din ascunzătoarea lui ca s-o omoare. Își pierduse antrenamentul și era slăbită și probabil că l-a rănit destul de grav, dar a reușit s-o răpună.

O amintire îngrozitoare și îngropată adânc îmi reveni pentru o clipă. O să jucăm un joc, Dru. Și ticăitul ăla, ca o inimă bătând, care se auzea din ce în ce mai puternic și mai aproape. Am împins-o la loc de unde ieșise – era doar un vis, nu? Acum aveam alte probleme.

Așteaptă o secundă doar. Începem cu întrebările mai importante și pe urmă vedem și ce e cu „ordinul” ăsta.

— Și de ce te-ar fi sunat tata pe tine?

Christophe se schimbă la față. N-aș fi putut nici în ruptul capului să spun cum.

— Cred că descoperise în sfârșit că avea nevoie de Ordin. Ne învinovățea pe noi pentru moartea mamei tale, credea că și un simplu muritor ar fi putut să facă ce noi n-am putut. Așa că a plecat singur la vânătoare.

Mă holbam la ciocolata caldă din cană. Avea oarece sens ce zicea el. Tata a luat-o razna după moartea mamei și eu nu mă gândisem prea mult la asta. Pur și simplu am luat-o de bună. Nu-mi aminteam când a murit mama. Sau îmi aminteam?

Îmi aduceam aminte de chipul tatălui meu, crispat și alb, și cearta dintre el și bunica. A fost singura dată când i-am auzit certându-se. De cele mai multe ori, bunica nu spunea decât mmm sau făcea ce naiba voia fără să se obosească să-i împărtășească tatălui meu și părerea ei.

O singură dată s-au certat, când am venit la căbănuță în toiul nopții. Mersesem în mașină cu geamurile deschise și aerul nopții rece și tăios de munte ne vâjâia la urechi împreună cu torsul și huruitul motorului. Când ne-am oprit, mirosea a colb și iarbă proaspăt cosită, a aer rece și curat și a noapte. Eram atât de obosită, încât am adormit ghemuită și cu degetul în gură, deși eram mare acum.

Asta era cea mai vie amintire pe care o aveam din copilărie, primul lucru concret care se profila clar în ceața de impresii care se băteau cap în cap din perioada de dinainte de a începe să fiu atentă la tot ce se petrecea în jurul meu. Presupun că atunci s-ar putea zice că am început să mă maturizez, simțind în nări mirosul tare al frunzelor de iarnă, ascultând ticăitul sobei bunicii, mirosul ouălor prăjite, căci bunica asta făcea când am apărut cu mașina hâțânându-ne pe drumul prăfuit plin de gropi și hârtoape care urca până la ea.

Când ne văzuse, bunica chiar țipase.

Ce-ai de gând să faci, Dwight? Copila asta-i prea mică să înțeleagă ce se întâmplă.

Îmi amintesc vocea tatălui meu, răgușită, de parcă ar fi plâns, deși era ciudat să mi-l imaginez pe tata plângând vreodată.

Normal că-i prea mică. De-asta am venit aici. Aici nimeni nu poate să-i facă rău. N-ai decât să mă urăști, femeie, dar fac ce știu eu mai bine.

Și de fiecare dată când mă rugam de tata să mă ia cu el, el zâmbea și-mi ciufulea părul.

Nu acum, prințesa mea. Când o să te faci mai mare.

Bunica pufăia pe nas și-și încleșta maxilarul (îmi amintesc că purta proteză), și după ce pleca tata îmi dădea de lucru zile întregi. Nu era vorbă, mereu se găsea câte ceva de făcut în casă, și poate că așa credea ea că nu mai aveam timp să mă gândesc la altceva.

Dar când aștepți atât de mult să se întoarcă tata și să te ia cu el, ai destul timp de gândire, fie că ești cu furca în fân, aduni fructe de pădure sau o ajuți pe bunica să pună slămina la saramură.

Acum nimic din toate astea nu avea să-mi fie de folos. Trebuia să mă concentrez la prezent.

Pune-ți mintea la contribuție, Dru! Ce întrebare ar pune tata acum?

— Ce e Ordinul ăsta?

— Vestitul Ordin, spuse Christophe ca și cum așa zice eu E la mintea cocoșului, ce naiba! Sunt vânători profesioniști, majoritatea djamphir-i - Kouroi. Deși mai sunt câțiva și ca el. Făcu un gest apatic arătând peste umăr

spre Graves, care luase o expresie cruntă și se albise la față. Sunt și ei de ajutor.

— El e loup-garou, i-am adus eu la cunoștință repede. Jumătate vârcolac. Mai puternic și mai rapid decât un om obișnuit, dar nu la fel de puternic ca blănoșii. Asta știm și noi. Nu suntem complet idiști, să știi.

Graves îmi aruncă o privire cum nu-mi mai aruncase până acum. Nu știu dacă înțelesese că nu-mi plăcea tonul plin de desconsiderare al lui Christophe. Dar doar ce citisem în cărți despre asta mai devreme și, pentru numele lui Dumnezeu, acum ne făcusem o idee mai clară despre ce i se întâmplase lui Graves.

Graves era mai norocos decât am fi crezut amândoi. Nu orice tip care e mușcat de un vârcolac e virgin – și nici nu e mușcat de un lup destul de bătrân și puternic ca să-și lase totuși pe jumătate amprenta.

Și, mai important, nu voiam ca Băiatul-Vampir aici de față să creadă că Graves ne era inferior doar pentru că din cauza mea fusese mușcat.

— Exact. În Ordin există atât vârcolaci adevărați cât și loup-garou.

Christophe mai turnă niște lapte în oală și o clătină deasupra focului. Cana lui stătea pregătită chiar lângă aragaz.

— Cei de felul lui sunt prinții neamului lor.

Măi să fie!

— Deci vrei să spui că și eu sunt pe jumătate vampir, am spus și am atins cana cu un deget; era fierbinte foc.

— Un upir nu poate să stea departe de muritoare. Sergej e... Ei bine, cu cât sunt mai puternici, cu atât mai mult îi atrage împerecherea. Totuși, a avut mereu grijă să omoare atât progenitura, cât și pe mama acesteia, ca nu cumva să devină o amenințare. Toții djamphir-ii sunt supraviețuitori sau se trag din supraviețuitori. Trase adânc aer în piept și umerii i se încordară. Ne-ar omori pe loc dacă ar putea. Și noi le răspundem cu aceeași monedă. Suntem o familie mare și fericită.

Și eu care credeam că tata și cu mine făceam haz de necaz.

— Și zici că Ordinul ăsta încearcă să-l omoare pe tipul ăsta, Sergej? Cel despre care ai zis că o omorât-o pe mama?

Nu era vorba că nu-l credeam. Dar tata nu crescuse la ușă o proastă. Ce era drept, tipul ăsta avea o poveste credibilă și îmi salvase viața, dar astfel de povești sunt ca ciupercile după ploaie în Lumea Reală. Și ce dacă era djamphir? Asta nu însemna că îmi apăra interesele.

Sau că tot ce-mi spusese era strict adevărat. Pe de altă parte, ce motiv avea să mă mintă? Sau să-mi salveze viața?

— Din 1918 tot încearcă să-l omoare. Dar el e viclean și nu iese din ascunzătoare. Își trimite doar slugile servile, și e destul de bătrân și avut ca să aibă destule din astea. Ca vârcolacul pe care l-ai văzut ieri-seară, cel cu pata albă pe tâmplă. El e Ash.

Graves se cutremură. Și eu la fel. Mi-am tras plapuma și mai mult în jurul meu și m-am sprijinit de blat.

— Și cum a ajuns un vârcolac să fie slugă la un vampir? Nu sunt dușmani?

— Sergej, spuse Christophe cu voce joasă, e expert în a-i supune pe ceilalți voinței lui. Chiar și pe vârcolaci. Pe Ash îl are în subordine de foarte mult timp.

Se lăsă tăcerea. Nu se auzeau decât zgomotul oalei pe care o învârtea Christophe deasupra focului și șuieratul vântului la fereastră. Apoi Christophe scutură din cap și continuă.

— Dacă am putea să-l prindem pe Sergej în câmp deschis, am putea probabil să-l omoram. Mai ales dacă avem printre noi o svetocha. O fiică bine antrenată a unuia dintre cei mai buni dintre noi.

Laptele clipoci în oală.

— Nu cred că-ți dai seama ce raritate ești, Dru.

Își trimite slugile servile. Oare printre ei se întâmplă să fie și un câine în flăcări? Sau ăla era altceva?

— Și ce poți să-mi spui despre câinele în flăcări?

— Despre câine? Christophe căzu pe gânduri. Era înalt și negru înainte să ia foc?

Mi-am amintit cum îi sticlea blana neagră înainte de a trage aer în piept și a se aprinde ca un pom de Crăciun.

— Da. Cu niște colți mari. Și era imens.

— Cât un cal, spuse Graves.

— Aaa! Exclamă Christophe, apoi rămase tăcut.

— Acolo a apărut prima dată vârcolacul cu capul vărgat, Ash. După câinele în flăcări.

Christophe încuviință din cap, dus pe gânduri.

— Ash și un gonaci. Cum ai reușit să...

— L-am înecat într-o fântână, sări Graves cu detalii. Părea chiar mândru. Pe urmă Dru a împușcat vârcolacul. După ce a apucat să mă muște.

Christophe nu se clinti ceva timp, apoi spuse:

— Ash și gonacii lui le-au adus sfârșitul multor soldați de vază ai Ordinului. Și doi puști nepregătiți...

— Da, i-am venit de hac.

Și era cât pe ce să murim.

Dar asta n-am mai spus-o cu voce tare. Coastele mă înțepară când m-am mișcat.

— Stai așa! Câți oameni are Ordinul ăsta? Câți sunteți?

Christophe își bombă pieptul fără să fie conștient de gest.

— Vreo câteva mii de Kouroi aici, în State. În Europa sunt și mai mulți. Și în Asia sunt destui. Suntem împrăștiați peste tot.

Așa zici?

— Atunci cum se face că n-am auzit de voi până acum? Eu și tata am fost cam peste tot pe continent și n-am auzit absolut nimic despre voi.

— Dacă ai fi avut urechi de auzit, probabil că ai fi auzit. Prietenul tatălui tău August Dobroslaw din New York, de exemplu, e unul dintre noi.

Christophe schiță un gest de lehamite și se concentrează din nou la laptele din oală, de parcă ar fi fost cel mai important lucru din lume.

Aveam senzația că mă ciupise cineva de o parte a corpului amortită.

August. Și eu m-am gândit la el în ultima vreme.

Am dat din cap.

— Atunci o să-l sun și el o să-ți confirme povestea.

Părul îmi căzu peste față. Am ridicat cana cu ciocolată fierbinte și am sorbit cu grijă. Mi-am ars limba. A trebuit să iau o gură mare de aer. Vântul împrășca zăpadă în geam și m-au trecut fiorii. Încă mi-era frig. Vântul părea din nou flămând în noaptea asta și nu mă simțeam în siguranță nici măcar cu Graves lângă mine.

Sau cu Christophe, care își făcea de lucru cu oala cu lapte.

— Fă-o și o să te convingi, spuse și umerii îi căzură. Și dacă el confirmă povestea mea, așa cum ai zis tu, crezi că ai putea să fii mai drăguță cu mine?

— O să încerc.

Era rândul meu să fiu sarcastică. Graves se foi agitat lângă mine și l-am înghiontit cu umărul. Ca să știe că eram cu el.

Și mie îmi prinse bine. Brațul lui care mă atingea îmi dădea o senzație de alinare.

Graves oftă nemulțumit.

— Vreau să știu o chestie. Cum reușesc lighioanele astea să dea de Dru?

Se lăsă tăcerea întreruptă doar de sunetul boabelor mici de zăpadă care se loveau de geam. Era o întrebare al naibii de bună.

Zombiul mă găsisese pentru că tata știa unde locuiam. Vârcolacul cu cap vârgat era posibil să fi urmărit camioneta și mă mirosise bine de tot la mall – ceea ce nu explică totuși cum ajunsese la mall. Dacă cealaltă creatură, câinele de foc, era un gonaci, așa cum spusese Christophe, asta explica unele lucruri – dar nu și de unde îmi luase urma prima dată.

Dar totuși, cine bătuse la ușă în dimineața aceea, înainte de ivirea zorilor? Nu-mi plăcea să recunosc, dar asta mă rodea cel mai mult. De ce nu încercase să intre? Asta dacă nu cumva a fost împiedicat de ritualul de protejare a casei, și în cazul ăsta era posibil să fi fost un vampir. Poate chiar tipul ăsta, Sergej.

Numele îmi dădu fiori pe șina spinării. Și mai erau chestii care-mi dădeau de gândit. De exemplu, cum mă găsisese mai exact Christophe.

Plus lighioana, orice ar fi fost, care îmi deschisese fereastra de la dormitor și-mi supsese suflarea? Un șarpe cu aripi, spusese Graves că era.

Hoț de vise, îi spusese Christophe. Revelle.

Încă mai mi-era frig, mi se făcea pielea de găină pe brațe și pe spate. Visasem oare sau chiar ieșisem din trup? Îți dădea fiori numai când te gândeai, dar era destul de posibil – așa putea să se manifeste harul pe care-l aveam. Bunica ar fi știut cum stă treaba. La naiba, până și tata e posibil să fi avut o idee. Aș fi putut să-i pun câteva întrebări.

— În ultimul timp ți s-au întâmplat lucruri ciudate, Dru?

Christophe își turnă lapte fierbinte în cană, luă lingurița și amestecă în el. Puse apoi oala deoparte. Nu mai era nici un strop de lapte înăuntru. Estimase cantitatea la fix.

— Experimentezi lucruri pe care nu știai că poți să le faci? Lucruri ciudate, puternice, lucruri pe care n-ar trebui să le știi și care deodată îți apar clare ca lacrima?

Se întoarse și se sprijini de blat. Ochii îi sclipeau ușor. Bucătăria era cufundată în întuneric, dar lumina din sufragerie era aprinsă. Părul lui părea și mai lucios, lipit de cap, fără reflexele șuvițelor.

— În afară de faptul că mi-am blestemat profesoara și că lumea s-a oprit în jurul meu ca un film pus pe pauză? Am ridicat din umeri. Am fost ciudată de când mă știu. Bunica spunea că am har. Și a devenit din ce în ce mai puternic. Dar ce se întâmplă totuși e ciudat și pentru mine.

— Asta spune ceva.

Graves sorbi lung din cană și râgâi înăbușit, și am izbucnit fără să-mi dau seama în râs. Graves începu și el să râdă în stilul lui, care semăna cu un schelălăit de durere, și deja mă simțeam mult mai bine.

Christophe ne luă seama cu o față inexpresivă.

— Atunci înseamnă că ești aproape de maturizare, Dru. Ești pe cale să devii o svetocha în toată regula. Suflă în lapte. Ce bine ar fi dacă aș ști...

Aproape de maturizare? Am lăsat plapuma mamei să-mi alunece puțin de pe umeri. Acum mi se încălziseră mâinile.

— Să știi ce? Acum suntem toți laolaltă. Ai putea să întrebi.

Graves mă înghionti și el cu umărul lui osos și îmi veni iar să râd. Șțiți senzația aia când îți vine să râzi în cele mai nepotrivite momente și de-abia poți să te abții? Ca și cum ai sta liniștit și-ți vine brusc un gând în minte sau absurditatea lumii te lovește din senin și trebuie să-ți înăbuși chicotele de râs?

Asta e senzația. Am înghițit în sec ca să-l înăbuș; sunetul îmi rămase în gât și amenința să se transforme într-un râgâit. Umărul încă mă mai ardea vag și spatele tot înțepenit era. Să fii trântit de pământ și să se așeze cineva peste tine nu te ajută prea mult când te doare spatele.

— Aș vrea să știu cum credea tatăl tău că o să te pregătească sau să te ascundă destul cât să supraviețuiești până la maturitate. Și asta e numai una dintre nelămuriri.

Christophe oftă și când puse cana pe blat se auzi un clic.

— Mă găsiți în living.

Și plecă pur și simplu, îndreptându-se spre hol. Se mișca prin casă de parcă o cunoștea mai bine ca mine. Câteva secunde mai târziu, murmurul nedeslușit al televizorului se auzi prin șuieratul vântului de la fereastră.

— Nu-mi place de el, spuse Graves aproape în șoaptă.

— Mi-ai mai spus asta.

Am mai luat o înghițitură de lapte fierbinte cu zahăr.

N-are nici măcar cacao adevărată. Au pus doar aromă artificială în ea.

Pentru o clipă mi-a venit în minte ciocolata caldă pe care o făcea bunica și mi-am dorit deodată cu încredințare să am din nou cinci ani și să fiu în siguranță. Apoi mi-am adus aminte cum spăla bunica mereu podelele cu amestecuri de ierburi ca să țină răul departe de casă și m-am întrebat dacă fusesem cu adevărat în siguranță atunci.

— O să-l sun pe August mâine.

— Și pe urmă?

De unde naiba vrei să știi?

Dar știam de fapt. Am înghițit laptele din gură și m-am sprijinit pe blat, uitându-mă la formele pe care le luau fulgii care se roteau spre pământ.

— Pe urmă o să aflu tot ce pot despre tipul ăsta, Sergej. Dacă a spus adevărul Chris și dacă el l-a omorât pe tata...

Mi se puse deodată un nod în gât. Am înghițit în sec.

Lui Graves nu i se păru cine știe ce idee care nici nu apucase să se contureze bine și pe care nu o spusese până la capăt.

— Și pe urmă, ce? Dacă el are dreptate și dacă ai lui îl urmăresc pe Sergej de atâta timp, ce naiba crezi că o să reușim noi să facem?

Noi? Dar presupun că nici nu i-a trecut prin cap lui Graves că era posibil să-și dorească să nu se implice în ceea ce urma să se întâmple.

Nu. Bineînțeles că nu-i trecuse prin minte așa ceva. Eu mă gândisem de nenumărate ori să mă descotorosesc de el și dintr-odată m-am simțit o mare ticăloasă.

Aveam o senzație ciudată în piept. Simțeam o presiune și o căldură înăuntru în același timp.

— Tata nu era prost. M-a învățat o mulțime de lucruri. Poate că m-a învățat și ceva ce tipii ăștia nu știu.

Dru, minți!

Dar ce altceva puteam să fac? Dacă spunea adevărul Christophe, tipul ăsta Sergej – și am simțit din nou piciorușe reci de insecte care-mi umblă pe spate – l-a transformat pe tata în zombi. Așa ceva nu se iartă, nu?

Dar eram un copil și situația mă depășea complet. Era adevărat, împușcasem un vârcolac și reușisem să mă ascund. Găsisem și camioneta, dar ăsta fusese mai mult meritul bufniței bunicii decât al meu.

Dacă ăsta ar fi fost un joc, eu pierdeam destul de rău acum. Probabil că ar fi trebuit să plec de pe stadion cât mai eram încă în viață.

— Oh! Graves mă înghionti din nou cu umărul și laptele din cană mi se clătină.

În sfârșit, mi se încălziseră iar mâinile și picioarele. Dar totuși...

— Dar poate că tipii ăștia din Ordin pot și ei să mă învețe ceva. Și pe tine. Trebuie să fie și o parte bună acum că te-ai transformat într-un supererou, nu?

Graves oftă din greu.

— Dacă asta mă face să mă scol cu o poftă imensă de două pizza pepperoni pline de grăsime, nu știu ce să zic.

De data asta chiar am izbucnit în râs, punându-mi mâna la gură ca să nu se audă.

— Dar am mai observat ceva. Graves nu schiță nici măcar un zâmbet și arată spre sufragerie. Individul nu-ți răspunde de fapt la întrebări. Nu pe îndelete. Ca atunci când ar avea ceva de ascuns, pricepi?

Nu cred.

— Dacă e cine spune că e, atunci are motive s-o facă.

Dar i-am întâlnit privirea lui Graves și ne-am uitat lung unul la altul vreo zece secunde, cu subînțeles, ca atunci când îl cunoști bine pe celălalt și te înțelegi din ochi cu el mai bine decât te-ai chinui să-ți găsești cuvintele o jumătate de oră. Zăpada alunecă pe geam și am simțit o adiere rece pe obraz. Cât de curând urma să fiu nevoită să înlocuiesc ușa din spate, chiar dacă nu dădea direct afară, ci în veranda care era aproape închisă.

Graves ridică din umeri.

— Dacă spui tu.

Dar tot n-am încredere în el, îmi spuneau ochii lui verzi. Mai rămăsese doar o urmă vagă de maroniu în ei și contrastul dintre pielea lui caramel și ochii verzi era uimitor. Văzut din profil, nasul lui părea doar mândru, când era de fapt al naibii de mare pentru fața lui. Când se înfioră și-și băgă capul între umeri, am simțit nevoia imperioasă de a-l cuprinde cu brațul pe după umeri și de a-i pune plapuma mamei mele pe spate, apoi să stăm amândoi așa un timp.

Gândul mă mai încălzi, dar n-am făcut-o. Am băut în schimb și ultima gură de ciocolată caldă. Încă mai era fierbinte, dar nu-mi mai dădea senzația de lavă lichidă care îmi arde gâtul.

— Mă duc să mă bag la loc în pat.

— De ce nu-l suni acum pe tipul ăsta August?

Graves își băgă și mai mult capul între umeri.

— Pentru că e noapte în New York și noaptea el pleacă la vânătoare.

Am ocolit bufetul târșându-mi picioarele și mi-am pus cana în chiuvetă.

— Graves?

— Ce e?

În glasul lui se simțea îndoiala. Stătea tot cu capul între umeri.

Probabil că e obișnuit ca oamenii să încerce tot timpul să se descotorosească de el, mi-am spus și o durere ascuțită îmi străbătu tot corpul.

— Mersi. Tu m-ai scăpat de lighioana aia, nu?

Graves se holba în cana cu ciocolată caldă de parcă ar fi găsit acolo secretul universului.

— Păi fereastra era deschisă și era foarte frig.

Ce are-a face una cu alta? Apoi însă mi-am dat seama ce voia să spună. Am schițat chiar și un zâmbet puțin amar, și frigul care îmi mai rămăsese în oase se risipi alungat de valul de căldură primitoare care mă cuprinse.

Nici o problemă, Dru. Prima dată e gratis.

Capitolul 25

De îndată ce m-am trezit a doua zi dimineață, cu ochii parcă plini de nisip și simțindu-mă ca și cum aș fi fost bătută cu o rangă de fier, am coborât împleticindu-mă la parter și am mâncat din picioare niște cereale. Între timp se trezi și Graves, se uită lung la mine și se îndreptă spre living. L-am auzit spunându-i ceva lui Christophe și au ieșit amândoi afară.

Mirosul de plăcintă cu mere nu umplea chiar toată casa, dar se simțea sub celelalte mirosuri. Era destul de greu să-l iei pe Christophe în serios când

mirosea a patiserie. M-am întrebat dacă ceilalți djamphiri miroseau și ei a prăjitură cu cremă, și am chicotit în sinea mea.

Apoi mi-am adus aminte de Christophe cum îngenunchease în zăpadă cu o mitralieră lipită de umăr, cu fața spre vârcolacul cu cap vărgat, amuzat de scenă, și mi-a pierit cheful de râs.

Am căscat și m-am îndreptat fără zgomot spre telefonul ciobit de plastic galben pus pe perete. Cel puțin memorasem un număr care era foarte ușor. Și n-ai cum să-l uiți pe un tip care poate să aprindă o flacăra din degete în timp ce tot ce pot să facă ceilalți cu degetele este să se scobească în nas. Și mai ales când petreci o lună în apartamentul lui, timp în care el e plecat cu tata la o vânătoare și se luptă cu o infestare de șobolani demonici.

Și încă o lună când tatăl tău e plecat să facă Dumnezeu știe ce și se întoarce ca vai de capul lui. Lui August îi plăceau omletele mele și cred că i-am făcut sute de omlete.

Telefonul sună de cinci ori până să ridice înjurând. Răspunse cu o voce nazală, rostind fiecare vocală scurt, de parcă i-ar fi adus vreo ofensă personală. Era vorba șuierată specifică celor din Brooklyn.

— Ai face bine să nu mă fi deranjat degeaba.

— Bună, Augie, am spus eu încercând să par veselă. Sunt Dru.

— Să fiu al nai...

Se auzi un foșnet de haine, hârtie și un zăngănit de parcă scăpase din mână un cuțit. Nu-i luă mult timp să-și revină.

— Bună, scumpete. Mi-e dor de omletele tale.

Cred și eu. Mâncai două pe zi pentru că nu cumpărai nimic altceva decât ouă și vodcă. Era o adevărată aventură să te conving să iei și pâine.

— Și mie mi-e dor de cafeaua ta. August, uite ce...

Se prinse imediat. Probabil că ceva i se păru în neregulă. Probabil că vocea mea i se părea ciudată. Și mie mi se părea că vocea mea suna straniu, căci simțeam cum mi se pune un nod în gât

— Dru, scumpo, unde e tata?

Și de ce nu m-a sunat el, voia probabil să zică.

— Tata s-a ales cu o reanimare de toată frumusețea.

Am încercat să par neafectată și spontană, dar cred că n-am reușit decât să par speriată. Și obosită. Parcă doar ce mă trezisem din somn.

August se înecă și am auzit un sunet metalic, de parcă scăpase altceva din mână.

— Cum? Băga-mi-aș... Fir-ar să fie. Și unde ești acum, puștoaico?

Stai puțin, că nu afli tu așa de ușori

— Vreau să-ți pun câteva întrebări. În primul rând, faci parte din Ordin?

În receptor se lăsă o tăcere lungă. Se auzea doar pârâitul de pe fir. Într-un final, am auzit clicul brichetei și pe August trăgând adânc din țigară. Parcă și vedeam apartamentul în care locuia, scrumiera plină de pe masa șubredă din bucătărie, fereastra care dădea spre un zid de cărămidă gol, pereții plini de talismane din diverse culturi - măști africane, oșos de Dios și un crucifix greu de argint. Aproape că auzeam zgomotul traficului de afară, dar asta poate din cauză că acesta chiar se distingea foarte clar în receptor.

— La naiba! Unde ești?

De parcă ți-aș spune până nu aflu exact ce se petrece.

— Faci parte din Ordin, August? Da sau nu?

Știi foarte bine că tata nu a crescut o proastă la ușă.

— Bineînțeles că fac parte, ce credeai? Unde ești, scumpo?

I-am spus și el a tras adânc aer în piept. Cunoșteam sunetul ăsta. Așa se pregătea un adult să se Ocupe de Mine. N-aș fi crezut nici într-o mie de ani că o să mă simt ușurată vreodată când o să-l aud. August nu pierdea vremea.

— Unde e Reynard? Ar trebui să fie acolo. Dă-mi-l la telefon.

Uau!

— Christophe? A ieșit pe verandă să fumeze o țigară și să socializeze cu prietenii mei.

Cu alte cuvinte, Graves îl ține ocupat ca să pot să-ți dau ție telefon.

— Îl cunoști?

— El e doar unul dintre cei mai buni din Ordin. Dru, trebuie să pleci de acolo. Spune-i lui Christophe că e o zonă roșie și că trebuie să te scoată de acolo.

Nu-l mai auzisem până atunci pe August speriat.

— Din cauza lui Sergej?

Numele mă pișcă de limbă și mă întrebam dacă era din cauza harului sau pentru că știam că e vampir.

Era primul nume de vampir pe care-l știam. Unii oameni care știu despre Lumea Reală nu le rostesc numele. Folosesc inițiale sau nume de cod.

August aproape se îneacă.

— La naiba, Dru, asta e o treabă serioasă. Cheamă-l pe Reynard și dă-mi-l la telefon.

În sfârșit, cineva urma să se ocupe de asta. Un adult. Un adult în toată puterea cuvântului.

— Bine, nu trebuie să țiți. Așteaptă puțin.

Am lăsat receptorul jos și m-am repezit pe hol, spre ușa de la intrare, și am deschis-o cu putere.

Graves întoarse capul. Își ducea țigara la buze și părea palid sub pielea lui bronzată de la natură. Își pusese mânușile mele, deși îi erau puțin cam mici, și poalele hainei lui lungi și negre fluturară când vântul mătură veranda, făcând să zornăie bucățile de plante uscate care nu înghețaseră. Vântul îi răvășise părul, dar Christophe, calm și ca scos din cutie, purta același pulover și blugii pe care-i purtase cu o zi în urmă. Stătea lângă gaura din balustrada verandei, cu capul ridicat, ca și cum ar fi testat vântul. Acum avea din nou șuvițe blonde și aproape că păreau că au viață și se mișcă.

Gerul mă străpunse ca o sabie. Mă întrebam dacă ar putea să mă învețe și pe mine cum să fac să nu mai simt gerul.

— August vrea să vorbească cu tine.

Era ca atunci când transmitem mesajele tatălui meu, și nu mai e nevoie să mai spun ce sentiment aveam.

Era o senzație de ușurare, care se accentua cu fiecare secundă. Aveam în fața mea pe cineva mai experimentat decât mine, chiar dacă era de vârsta

mea. Era exact ce-mi dorisem, nu? Cineva care să-mi spună ce să fac acum când drumul drept pe care mergea viața mea se îmfundase. Cu August și tipul ăsta, lucrurile aveau să intre din nou Sub Control. Ei aveau să se Ocupe de problemă. Să o Rezolve.

Chris îmi aruncă o privire ciudată când trecu pe lângă mine, ochii lui albaștri întunecându-se și lăsând în urmă un iz de mere cu scorțișoară. M-au trecut fiorii. Graves aruncă mucul de țigară în zăpadă și lucirea roșiatică de cireasă se risipi înghițită de un fum gri între cerul alburiu și pământul acoperit cu un giulgiu alb.

— E adevărată povestea?

Am încuviințat din cap. Simțeam ceva uscat și fierbinte care-mi stătea în gât.

— Da, e adevărată. Hai înăuntru, e frig de mori afară.

Graves se strecură pe lângă mine. Am aruncat o privire spre stradă. Era atâta liniște și o pătură albă acoperea totul. Ninsese serios și zăpada se transformase în grindină, iar vântul care gemea o purta de colo-colo. La radio spunea că o să dea înghețul. Zorii fuseseră senini și însoriți, dar acum cerul era înnorat și se lăsa tot mai jos. Firișoare de nori mai negri se unduiau sub cea mai de sus copertină de nori, ca cerneala pe care doar ce-ai aruncat-o în apă. Pfui!

Am pășit pe verandă, sprijinindu-mi coatele în palme. Mă cuprinsesem cu brațele. Era o liniște mormântală, cu excepția curenților de aer care îți dădeau un sentiment de neliniște. Picioarele verandei și colțul casei formau parcă prora unui vapor ce despica aerul și producea un bâzâit vag, de aer sfredelit.

Mi-am dat seama că am fi putut la fel de bine să fim și pe lună. Casa noastră era izolată de celelalte, ca un copil de școală care se îmbracă mereu puțin aiurea și e marginalizat de ceilalți.

Nu-i de mirare că nu venise nimeni să ne salute când ne-am mutat și că nu auziseră nici împușcăturile și țipetele.

Strada era o întindere albă uniform înghețată. Cele două alei care nu duceau la garaje erau ocupate de mașini îngropate în zăpadă, nămeți din care se vedea ici și colo vopseaua – minidubița albastră de la colț și Fordul de vizavi verde înotau în zăpadă. Și în fața garajelor erau panglici late și imaculate de zăpadă care coborau până în stradă.

De ce totuși ceva nu pare în regulă? A trebuit să mă uit mai cu atenție înainte ca presupunerile mele să se risipească. Și am surprins deodată nota discordantă a orchestrei.

Nu erau urme de cauciucuri. Zăpada era neatinsă. Strada părea la fel de pustie ca un oraș din filmele western chiar înainte să-și facă apariția personajul negativ călare pe cal pentru bătălia supremă.

Lumina zilei scăzu în intensitate și un fior mai rece ca vântul de afară mă străbătu pe șira spinării. Tremuram, deși nu simțeam. Capul creț al lui Graves se iți de după ușă.

— Ce naiba faci? Vrei să mori înghețată? Nu ți-ai pus nici măcar o haină pe tine.

Am privit îndelung strada. Nimic dubios.

Era doar multă liniște. Și totul era pustiu. Mort.

Probabil că ninsoarea se mai domolise la un moment dat dimineață când a răsărit soarele, pentru că noi eram toți treji și ne beam ciocolata caldă și șerpii ciudați cu aripi apăruseră înainte să se lumineze, și atunci ninge tare de tot. Și ce, toată lumea s-a hotărât să stea acasă azi? Poate că da. Dar...

Ultima piesă din puzzle își găsi locul chiar când Graves pufni enervat.

— Ce naiba? Dru?

Am făcut un pas înapoi, înclinându-mă de pe un picior pe altul agitată, de parcă veranda ar fi putut în orice clipă să se prăbușească.

— Luminile de pe verande. Chiar și mie mi se părea că sunam ciudat. Sunt toate aprinse și e miezul zilei.

E ora unsprezece și se întunecă devreme în perioada asta a anului. Se întunecă bine de tot și încă destul de devreme.

— Da, spuse el. Și Christophe a spus asta. Ce vrei să...

— Trebuie să plecăm, am spus eu, clănțănind din dinți, și am intrat înăuntru, împingându-l pe Graves pe hol și închizând ușa în urma noastră.

Mă învălui căldura dinăuntru. Am încuiat yala și m-am sprijinit de ușă.

Cât mai e până apune soarele? Nu știu, trebuie să verific.

— Fă-ți bagajele, bine? Și ajută-mă cu lădițele cu muniții și...

— Dru? Mă strigă Christophe din bucătărie.

Nu-l cunoșteam aproape deloc, dar deja știam ce însemna intonația din glasul lui. Însemna: Oh, la naiba, treaba e groasă, scumpo, fă bagajele și hai s-o tăiem de aici.

Christophe apăru în capul holului. Fața lui ascuțită era acum brăzdată de riduri care-l făceau să pară îmbătrânit.

— Știu, i-am spus. Trebuie să împachetez munițiile.

El se opri, uitându-se la mine, și eu mi-am înghițit mândria și i-am spus:

— Vrei să... vrei să ne ajuți să punem bagajele în camionetă?

A trebuit să mă sprijin în continuare de ușă deoarece genunchii mei se dovedeau încă o dată că nu erau genunchi ci tăieței. Tăieței bine fierți. Și întrebarea mea suna mai degrabă a: Vrei să mă ajuți, te rog?

Ochii albaștri ai lui Christophe fugiră spre Graves și eram sigură că urma să zică: Bineînțeles că te ajut, dar nu putem să-l luăm și pe el. O să ne tragă și pe noi la fund.

Oh, lisuse! Ce făceam dacă zicea așa? Graves se încordă, și l-am simțit imediat chiar dacă mă apucaseră bățâielile, cum ar fi zis bunica. Am întins mâna și mi-am înfipt unghiile în umărul lui osos.

Tata nu m-ar fi abandonat niciodată. Nu de bunăvoie. Să fiu a naibii dacă lasam și eu, la rândul meu, pe altcineva de izbeliște.

Mi-a cumpărat un cheeseburger.

Era un gând ilar, ridicol. Dar era doar spoiala. Sub ea erau multe alte lucruri. Nu-l auzisem pe Graves niciodată plângându-se, nici măcar de faptul că fusese mușcat sau că i se pusese un pistol la tâmplă. Făcuse tot ce-i

stătea în putere să mă ajute, și străinii rareori fac așa ceva. Eram ca și naufragiată pe mare și el era singurul lucru de care mă puteam agăța.

Și nu mă dezamăgise. Nici măcar o dată.

El era tot ce mai aveam. Nu aveam de gând să-l las aici.

Privirea lui Christophe se opri asupra mâinii mele. Chiar arăta îmbătrânit înainte ca fața să i se destindă din nou. Încuviință, de parcă doar ce ar fi terminat o conversație lungă cu sine însuși. Își bombă pieptul și își ridică bărbia.

— Probabil că e totul deja sistematizat, spuse el încrucișându-și brațele la piept. Ce pui prima dată în mașină?

— Patul meu - saltelele. Restul se împachetează și... M-am oprit brusc când m-am trezit că ne confruntăm cu o nouă problemă. Și unde mergem?

— Nu-ți face griji! Zise Christophe și-și lăsă mâinile pe lângă corp. Mă ocup eu de asta. Începe să faci bagajele, Dru. Și tu, băiete-vârcolac, vino cu mine!

Ce spune despre tine faptul că, după două ore de muncă în trei, toată viața ta e împachetată și pusă în spatele unei minirulote Chevy de jumătate de tonă?

Am pus borcanul de fursecuri al mamei mele în cutia cu obiecte sanitare, la suprafață, am tras cu dinții de banda adezivă, am rupt-o cu dexteritate și am sigilat cutia.

— Asta e importantă, i-am spus lui Graves. Pune păturile pe lângă ea.

Lângă cutia ignifugă. Unde e cenușa tatălui meu. Doamne, tată, ce mult mi-aș dori să fii aici!

Dacă ar ajunge doar să-ți dorești ceva ca să și ai, atunci toți săracii ar fi bogați! Asta era încă una din zicalele preferate ale bunicii.

— Am înțeles.

Graves ieși cu pași apăsăți din bucătărie și deschise ușa de la garaj cu piciorul. Christophe o bruscase înainte ca să se deschidă și metalul protestase scârțâind. Cercurile arcului rupt se frecară unele de altele, scoțând un sunet ca de suflet pierdut torturat în chinurile iadului.

Ei bine, poate nici chiar așa, dar destul de aproape. Încercasem și eu cu tata să deschidem ușa de la garaj știind că avea să se facă frig, dar în cele din urmă se dovedise a fi o cauză pierdută.

Dar nu și pentru un semivampir, presupun. Pentru un djamphir.

Oare și eu aveam să fiu la fel de puternică după ce se întâmpla chestia aia de care vorbea Christophe? După ce mă maturizam? Oare aveam și eu să miros a patiserie? Sau doar el mirosea așa? Oare folosea umplutură de plăcintă drept apă de colonie?

Dar mama nu mirosea decât a parfum proaspăt și bunătate.

Mama.

Erau prea multe întrebări și nu era destul timp să mi se răspundă la niciuna.

— Știu, spuse Christophe în receptor. Tu trimite pe cineva să o ia. O aduc eu la întâlnire. Nu-ți face griji.

Se lăsă o pauză lungă, timp în care interlocutorul de la celălalt capăt al firului trăncănea de zor în receptor. Tonul părea imperios și disperat, mai ales că se auzea și vântul gemând un contrapunct. Vorbea deja de zece minute la telefon când am terminat eu de umplut ultimele cutii și Graves le duse în camionetă.

Christophe râse, un sunet de două ori mai amar decât schelălăitul trist al lui Graves.

— Chiar trebuie să te repeți? Nu ne e de nici un folos moartă și eu sunt cel care a găsit-o. Făcu din nou pauză. N-au decât să mă ducă la Curtea Marțială mai târziu. Acum am nevoie de cineva care să o ia. Nu-mi pasă ce spune la meteo. Bine. În regulă. Ciao.

Puse receptorul în furcă, rămase holbându-se la telefon câteva clipe și se răsuci brusc pe călcâie.

Eu eram încă în genunchi, cu o rolă de bandă adezivă în mână, și mă uitam la el.

Făcu doi pași spre chiuvetă și privi pe fereastră. O lumină stranie gri-gălbuie se strecura pe geam, îi atinse părul și îi învioră şuvițele.

— O să se lase întunericul înainte să apucăm să ieșim din oraș.

De unde stăteam, nu vedeam decât o bucată de cer, delimitată de o porțiune de streășină și niște jgheaburi festonate cu țurțuri. Semăna cu cerul care prevestea furtună pe care îl văzusem de mii de ori, doar că nu era umiditatea vâscoasă de sub linia Mason-Dixon care te îneacă.

— E doar...

— Crezi că e o vreme obișnuită, chiar și pentru locurile astea? Zise el și ridică din umeri. Ar fi trebuit să te abordez mai devreme. Mă bazam pe faptul că pot să-i distrag atenția. Și mă bazam pe faptul că Sergej era sigur că tatăl tău n-o să fie atât de prost încât să te aducă aici.

Ține-ți gura când e vorba de tata.

— Tata nu era prost, am replicat, și vocea mea sună mai obosită și mai puțin tăioasă decât am crezut. A avut motivele lui să facă tot ce-a făcut

— Presupun că nu știi cât de întemeiate au fost motivele lui, nu? Nu mai contează. Făcu un gest de lehamite cu mâna, de parcă ar fi alungat o muscă. Trebuie să te scoatem de aici. Știi un punct de ieșire. Or să mă bage în boxa acuzaților mai târziu.

Un rânjet forțat, de fiară, îi înălță colțurile buzelor. Ochii lui albaștri luceau intens. Am văzut cum o pată lucioasă ca de cerneală îi trece prin păr și dispăre, iar şuvițele ies la iveală ca razele de soare care se ivesc deasupra liniei orizontului.

— Dar dacă aduc o svetocha cu mine s-ar putea să compenseze totul, spuse el și ridică din umeri. Conduc eu.

Oh, chiar așa?

— Ai permisul la tine?

Nu știu dacă-mi place ideea ca tu să conduci camioneta tatălui meu. Sau faptul că am devenit deodată un trofeu pentru tine.

— Ce ești tu, polițistă?

Întinse mâna și eu m-am repezit să-i dau rola de bandă adezivă. Dar el îmi cuprinse încheietura mâinii cu putere. Mâna lui era caldă. Privirile noastre se întâlniră și nu știam ce să cred despre ce am văzut licărind în adâncul ochilor lui. Mirosul lui se schimbă oarecum. Ca vântul de vară care își schimbă direcția și-ți aduce o boare cu miros de caprifoi.

M-am uitat lung la el.

Ușa garajului se deschise și Graves țâșni înăuntru.

— Se lasă și mai tare frigul, ne anunță el. Am pus și ultimele cutii în mașină. Trebuie să recunosc, Dru, e mai îndesată decât...

Își înghiți cuvintele.

Christophe mă trase de mână. M-am ridicat brusc, căci era puternic. Nu musculos în sensul obișnuit sau așa cum fusese Graves, care acționase cu o furie necontrolată atunci când se transformase. Mă trase în sus de parcă eram o bucată de hârtie și singurul lucru mai înspăimântător de atât era senzația de menhină pe care o simțeam, ca și cum ar fi putut să-mi zdrobească încheietura dacă voia. Acum eram prea aproape de el și trase din nou, de parcă voia să mă aducă și mai aproape.

M-am depărtat de el și mi-am răsucit mâna, vrând să mi-o eliberez acolo unde mă ținea cu degetul mare. Acolo e partea cea mai slabă a unei strânsori. Umărul meu protestă, la fel și spatele. Trebuia să fac rost de o aspirină sau ceva.

Christophe îmi dădu drumul, dar deodată am realizat că nu eram sigură că aș fi putut să scap dacă nu mă lăsa el. Înainte nu era așa de puternic. Sau era, dar nu arătase? Graves încremenise și se uita la noi.

— Cheile, Dru. Christophe rânji larg și dinții lui străluciră în lumina ciudată care prevestea furtună. Lumina soarelui se stinge și dacă eu o pot simți, pun pariu că și Sergej o simte.

În mine se dădu o luptă scurtă. Eu conduceam când tata obosea, deci cunoșteam camioneta mai bine ca oricine acum. Știam cum începea să tremure când ajungea la un anumit număr de kilometri la oră și cum să calc ușor frâna pe zăpadă. Știam cum era posibil să înceapă să șerpuiască atunci când era umplută până la refuz, și o mulțime de alte lucruri. Și nu-mi plăcea deloc nici ideea de a da cheile puștiului ăstuia, chiar dacă garantase August pentru el.

Dar așa era, August chiar garantase pentru el. Și eu voiam pe cineva care să aibă grijă de mine, nu?

Doar că nu mă gândisem că o să fie un tip de vârsta mea, indiferent cât de matur părea. Dacă el era ce avea Ordinul „mai bun”...

Și nu aveam destulă încredere în el. Era pur și simplu prea... periculos.

— Unde mergem? Am întrebat eu într-un final.

— Punctul de ieșire e în partea de sud-est a orașului. La intersecția dintre Burke și Strada 72. Dacă ai fi venit acolo când te-am invitat, înainte ca Sergej să afle de existența ta, aș fi putut să te scot din oraș și să te duc în siguranță la Școală cât ai fi bătut din palme. Ridică din nou din umeri. Dar acum trebuie să lucrăm cu ce avem. Dă-mi cheile, Dru.

Geanta mea era pe blat. Am scotocit puțin în ea și am scos lanțul de chei care zornăiau.

— Se conduce destul de greu când e plină. Ar trebui să conduc eu.

— Dru, spuse Christophe, și tonul lui era tăios. Dacă vrei să scapi cu viață, ai face bine să faci cum spun eu.

Păi dacă pui problema așa...

— Stai puțin! Zise Graves și făcu doi pași mari și legănați în față.

Părul lui aproape că trosnea de electricitate.

— Ea a mai condus mașina și a străbătut tot orașul pe viscol. Și e mașina ei

— Nu ți-am cerut să latră, cățel.

Christophe făcu o mișcare bruscă, dar eu am anticipat-o și mi-am ferit mâna în care țineam cheile.

Fusese cât pe ce să mi le ia. Mă zgârie cu unghiile și eu am sărit la o parte agitată, dărâmând ce era pe bar și trăgându-mi geanta după mine.

Geanta căzu și cureaua alunecă și se opri în mâna pe care o aveam liberă.

Conținutul ei se clătină. Acum eram între ei doi și stăteam chiar în dreptul ușii de la garaj, de unde se simțea un curent rece.

Nu lăsa situația să-ți scape de sub control, Dru!

— Hai să lămurim lucrurile!

A trebuit să-mi dreg glasul, deoarece expresia de pe chipul lui Christophe - se încruntă o clipă, privirea îi era arzătoare și buzele i se subțiară fără nici o intenție să zâmbească - îl făcea să pară de două ori mai periculos.

Și, trebuia să recunosc, era și frumușel foc, mai ales cu părul răvășit. Mirosul lui ar fi trebuit să mi se pară ridicol, dar îmi făcu doar foame.

Mi-am umezit buzele cu limba, un gest scurt și nervos.

— E mașina mea, eu conduc. Și tu n-o să mai faci comentarii deplasate la adresa prietenului meu. O să ne străduim să ne înțelegem bine până când ieșim din oraș și după aia, tu poți să te întorci la Ordinul tău și eu și Graves ne vedem de drum.

Vântul se auzi din nou la fereastră, vuietul său întetindu-se. Lumina verde-gălbuie făcea ca totul să pară învinețit. Un țuiet ciudat care străbătea prin geamătul vântului amenința să-mi facă urechile să vâjâie.

Simțeam în gură gust de portocale de ceară și imaginea din fața ochilor pâlpa o fracțiune de secundă.

Nu acum, fir-ar să fie! E important.

Am ignorat senzațiile și am continuat să-l privesc pe Christophe drept în ochi, provocându-l.

Odată, într-un orașel uitat de lume de lângă Sankt Petersburg, dădusem peste o bestie uriașă, un câine care păzea un loc unde trebuia neapărat să intrăm. Tata nu era înzestrat cu har, dar în acea zi mi-a arătat altceva. Îi spunea „minimalizarea adversarului înainte de atac, scumpo”. Ceea ce însemna să te uiți la lucrul care-ți stătea în cale ca și cum nu ar fi fost mai mare decât un bob de mazăre și să te convingi că nu avea să te intimideze sau să te facă să dai înapoi.

Câinii pot să miroasă frica și câteodată și oamenii – sau creaturile din Lumea Reală – sunt la fel. Dar în nouăzeci și nouă de cazuri dintr-o sută, câinele poate să miroasă și când tu ești masculul dominant. Ai nevoie de aceeași privire inflexibilă și hotărâre de a fi neînfricat ca atunci când te afli în fața unui grup de macho care și-au pus în minte să se ia de vreun amărât.

Țineam umerii dreupți și pieptul bombat. Inima îmi bubuia, dar nu prea tare. Privirea era încețoșată și vibra de ceva ce speram că era putere. L-am aruncat privirea pe care o repetasem în oglindă de atâtea ori, prefăcându-mă că sunt tata, care rânjea cu naturalețe într-un bar frecventat de cei care știau de Lumea Reală, cu mâinile relaxate, una odihnindu-se pe patul armei și cealaltă de-abia atingând un pahar de tărie, iar eu sorbeam dintr-o cola și mă făceam că nu observ.

Tata ar fi trebuit să fie acolo. El l-ar fi pus la punct pe Christophe.

— Și unde crezi că poți să te duci ca să nu te găsească Sergej?

Se repezi iar spre chei, dar lumea încetini și eu i-am luat-o iar înainte – doar cu o fracțiune de secundă, dar am reușit. Graves rămase cu răsuflarea tăiată și eu m-am tras înapoi din nou, sperând că îi dădea prin cap să se miște.

— Nu sunt sigură că el e problema, Chris.

Mi-am trecut cureaua genții pe după cap și m-am dat din nou în spate. Dacă mai făceam câțiva pași ajungeam la ușa garajului, dar dacă-mi luam ochii de la el nu eram prea sigură că o stea pe loc.

Erau o grămadă de lucruri de care nu mai eram sigură.

Mâna djampir-ului mai făcu o mișcare rapidă; l-am străfulgerat instinctiv cu privirea și lucrurile au început să devină foarte confuze. Am auzit un mârâit și un zăngănit, picioarele mi-au fugit de sub mine și cheile mi-au fost smulse din mână. Ceva foarte cald și greu mă strângea de gât. Graves slobozi un schelălăit ascuțit. Geamurile se făcură țândări.

Mâna lui Christophe se încleștă puțin și am început să mă sufoc, uitându-mă la profilul lui din care nu vedeam decât o parte. El privea spre cealaltă fereastră, cea care dădea spre păduricea care făcea un unghi lângă casă.

Fereastra de care tocmai îl izbise pe Graves, cea aflată chiar lângă masa de bucătărie șubredă pe care o găsisem aici când ne mutasem.

Se uită apoi la mine. De sub buza de sus i se iveau colți și privirea îi ardea. Șuvițele îi dispăruseră și acum avea părul lins pe spate și ochii chiar îi luceau în lumina urâtă, vineție, care pătrundea pieziș în bucătărie.

— Încerc să am răbdare cu voi, șuieră el printre dinți, puțin peltic din cauza colților. O să vă scot pe tine și pe cățelul tău vii de aici, dar trebuie să faceți ce zic eu. Ați băgat la cap?

Cum a reușit să facă asta? Și-mi mai trecu un gând prin minte, atât de tare încât aș fi putut să jur că am spus-o cu voce tare. Oare ar putea să mă învețe și pe mine?

— Ticălos ce ești, mârâi Graves și înjurătura fu înăbușită de un sunet gros care făcu geamurile sparte să zăngăne.

Vântul rece pătrunse în încăpere, aducând cu el un iz de fier care prevestea ninsoare și sânge.

— Dru? Dru?

Vocea lui Graves nici măcar nu mai suna a voce de om, deși se distingea numele meu.

— De îndată ce apune soarele, toți vecinii or să se trezească, spuse Christophe. Nu mă strângea atât de tare de gât încât să nu pot respira, dar nici nu aveam cum să fac vreo mișcare. Doar l-am rănit pe hoțul de vise. Probabil că s-a strecurat în fiecare casă de pe stradă și și-a depus ouăle în corpurile oamenilor în timp ce aceștia dormeau până la ivirea zorilor. Când puii ies din ou, or să fie înfometăți, iar voi sunteți aici. Au din ce să se înfrupte pe săturate. Aplecă puțin capul într-o parte. Partea bună ar fi faptul că Sergej nu știe probabil că tu ești în viață, deși bănuiește, de vreme ce criminalul lui de bază nu s-a mai întors, și de îndată ce soarele va apune, o să... stai unde ești, băiatule-câine!

Christophe ridică cealaltă mână și arată probabil spre Graves. Mârâitul scăzu puțin în intensitate, dar acum suna ca un lup care se pregătea să sară, și nu ca un puști care doar ce fusese azvârlit în geam.

— Ai de gând să fii cuminte, vrăbiuțo?

Poate că aș fi fost de acord, măcar până-mi dădea drumul, dar vântul se întete și gemu mai ascuțit și atunci mi-am dat seama de două lucruri.

Lumina de afară chiar se stingea foarte repede. Acum nu mai era vineție, ci pe moarte, și urechile îmi pocniră când presiunea din aer se schimbă brusc.

Și mârâitul nu venea doar de la Graves.

Vârcolacul țâșni prin ușă ca un mărfar și îl lovi pe Christophe drept în piept.

Urmă o fracțiune de secundă cumplită, când degetele lui se strânseseră pe traheea mea înainte să fie smulse. Mi-am dat seama că țipam de-abia după ce am căzut, sprijinindu-mă în mâini și în picioare ca un student beat care merge în patru labe la o petrecere de-a frăției, și m-am dus de-a berbeleacul pe cele două trepte care duceau în garaj, căzând pe cimentul rece. M-am julit zdravăn la cot de tocul ușii, însă nu am luat în seamă. Am aterizat cu atâta putere încât mi-au clănțănit dinții și era cât pe ce să-mi retez o bucată din limbă.

O altă siluetă cu blană plană deasupra mea, modelându-se și schimbându-și forma chiar în zbor. M-am ferit, rămânând fără suflare și respirând lacomă din nou ca să pot să țip.

— DRU! Strigă cineva și Graves țâșni afară, evitând la mustață să aterizeze pe mine printr-o răsucire în aer cu o grație nestudiată care-ți tăia răsufarea.

Avea ceva în mâna dreaptă care scânteia – am realizat că era brelocul meu chiar când derapa și se opri. Zgomotul din casă se întete. Lemnul se despică, cineva aruncă ceva spre mine cu atâta putere încât făcu o gaură în perete, săriră așchii din stâlpi și se auzi un urlet furibund de durere.

Am reușit să mă ridic în picioare și am șovăit o fracțiune de secundă, destul însă cât să aud alte bubuituri și urlete. Părea că veniseră mai mulți – în fața gurii deschise a garajului se adunau umbre și începură urletele.

Cine a auzit vreodată sunetul ăsta, știe că nu e nevoie de nici o descriere, dar o să o fac totuși. E ca vântul care vuieste printr-o spirală de sticlă în cea mai geroasă noapte, iar tu ești gol, în inima pădurii. Doar să o auzi e de ajuns ca să-ți dea coșmaruri când stai lângă un foc și să te rogi să nu se stingă până dimineață.

Dar ce e și mai rău – mult mai rău – e felul cum urletul îți sfredelește pur și simplu creierul și începe să scoată la iveală lucruri secrete adânc îngropate acolo.

Lighioana cu patru picioare, oarbă și flămândă, care zace în fiecare dintre noi.

Mi-am astupat urechile cu mâinile. Graves mă înșfacă de braț, înfigându-și degetele atât de adânc în carne încât aproape că mi-a amorțit mâna, și m-a târât după el până la mașină, care era parcată tot strâmb, dar care pornise fără probleme mai devreme. Slavă Domnului că avusesem radiatorul de motor.

Poate că n-ar fi trebuit să mai pierd timpul și cu bagajele.

O altă siluetă lungă și slabă cu blană se năpusti cu viteza glonțului în garaj și pernuțele labelor îi alunecară pe cimentul neted pătat cu picături de ulei de la o mașină care nu mai era de mult. Graves slobozi un țipăt găuit. M-am agățat de el ca o puștoaică la un film de groază care se ține de prietenul ei macho. Creatura își dezveli colții și mârâi înainte să plonjeze pe lângă noi.

— Or să-l omoare! Am țipat eu.

— Mai bine pe el decât pe noi! Îmi răspunse Graves țipând și mă trase spre camionetă.

Cerul era palid de tot. De sus cădeau ace mici de gheață purtate de colo-colo de vârtejuri și bulboane haotice. Graves trase de portiera șoferului, o deschise și se strecură cu greu înăuntru. Eu l-am urmat.

Nu e drept să-l lăsăm aici.

Era adevărat. Dar, lisuse, ce puteam să facem? Căci acum vârcolacii se suiau și pe acoperiș, siluete subțiri umanoide acoperite cu blană care alergau, cu ochii galbeni-portocalii, ca niște felinare. Erau cel puțin vreo șase și unul ateriză cu o bufnitură chiar în fața camionetei și-și întinse brațele subțiri și musculoase, în timp ce buza de sus se ridică, lăsând să se vadă gingiile negre și vibrația urletului său făcu tabloul de bord să geamă ascuțit.

Am țipat amândoi, și eu și Graves. Țipetele noastre se armonizară ciudat și ar fi părut amuzante dacă situația în care eram nu ar fi fost atât de gravă.

Am îndesat cheia în contact și am răsucit atât de tare încât era cât pe ce să o îndoii. Camioneta se trezi la viață și zgomotul motorului părea stins în comparație cu bubuiturile de tunete din jurul casei.

OhDoamneOhDoamne!

Am tras de manetă în marșarier și n-am vrut să întorc capul să văd unde mergeam. De parcă aș fi putut să văd ceva cu minirulota plină până la

refuz cu toată viața mea pusă în cutii. Roțile alunecară și camioneta se lovi de ceva și ne zdruncină când vârcolacul se năpusti înainte cu limba atârându-i și dinții sclipind. Cablul radiatorului de motor se desprinse brusc, ca un cablu de curent smuls de furtună.

Graves se ținu de bord când am luat-o prin punctul cel mai slab al muntelui de zăpadă murdară curățată de pe stradă. Am avut noroc că am nimerit exact locul unde parcasem și acum câteva seri când venisem acasă. Partea din spate avansa amenințător, lanțurile scârțâiau, și am tras de volan puțin cam tare. Camioneta gemu, se scutură ca un câine care iese din apă și se hotărî să pornească.

Am băgat-o în viteză și am ezitat din nou. Christophe era înăuntru. August spusese că nu reprezintă nici un pericol și...

— DRU! Țipă Graves și am apăsas pe accelerație.

Lanțurile mușcau din zăpadă și ne-am mișcat brusc în față, dar el arăta spre parbriz. O creatură lungă ca un șarpe, cu aripi subțiri membranoase, ateriză pe capotă și se lovi zdravăn de parbriz.

Am țipat din nou, dar nu mi-a ieșit decât un schelălăit, căci mi se tăiasă răsufierea, și timp de o secundă fulgerătoare mi-am amintit ce se întâmplase cu o noapte în urmă după ce, somnambulă cum eram, inconștientă, deschisesem geamul. Cum limba creaturii se lipise de a mea, rece și cleioasă de-ți venea să vomități, cu gust de condimente și mâl putrezit, ca o lumânare de Ziua Recunoștinței care mirosea urât.

Ca aroma plăcută a lui Christophe care s-ar fi stricat.

Christophe era în casă cu vârcolacii. Eram prea ocupată ca să mă gândesc la asta.

Am pus în mișcare ștergătoarele de parbriz. Acestea plesniră puiul de hoț de vise drept în botul mic și umed și pentru un efect și mai bun am tras din nou de manetă, cu speranța că lichidul de parbriz nu înghețase. Nu știu din ce motiv chiar așa și era și lichidul țâșni, împrășcând creatura.

Aceasta țipă ascuțit și sunetul îmi zgârie timpanul. Fu azvârlită la o parte când vântul se înteeți din nou. Arcurile mașinii gemură când aerul rece o lovi dintr-o parte. Din gură îmi ieșeau norișori mici și albi.

— Măiculița mea! Șopti Graves. Avea copii.

Asta a spus și Christophe. Christophe.

— Oh, Doamne, i-am răspuns eu tot în șoaptă. Or să-l omoare!

— Eu credeam că el voia să te omoare.

Dinții îi clănțăneau. Alicele minuscule de gheață care i se prinseseră de bucle scânteiau în lumina slabă. Am aprins farurile, în fața noastră se întindea strada și am văzut semnul de stop de la colț. Casele erau adunate ciorchine în jurul nostru și fiecare avea lumina de pe verandă aprinsă. Ferestrele se sparseră scoțând un sunet ascuțit și dulce, iar dindărătul jaluzelelor, prin geamurile sparte, ieșea întunericul. Deodată văzduhul se umplu de creaturi care se unduiau în aer, bătând frenetic din aripile diafane crestate și plonjând după mașina noastră.

— Ține-te bine!

Zăpada aluneca sub roți. Am apăsat și mai mult pe accelerație. Ne apropiam de viteza amețitoare de treizeci de km la oră – ceea ce e mai mult decât pare cu vântul care urlă ca un suflet damnat, cu cerul de culoarea strugurilor putrezite și cu șerpi înaripați cu colți veninoși de-abia ieșiți din gingii care încearcă să intre prin geam.

Mă bucur că nu e vară.

Absurditatea gândului care-mi trecu prin minte mă făcu să chicotesc, scoțând un sunet ascuțit, ca de om nebun.

Am călcat din nou pedala de accelerație. Stopul se apropia și trebuia să aleg o direcție.

Să o iau la dreapta sau la stânga?

Nu mai aveam mult timp de gândit. M-am chinuit să-mi aduc aminte ceva geografie, dar creaturile alea afurisite se tot loveau de geam și nu puteam să gândesc. Dreapta sau stânga? Dreaptasaustânga-dreaptasaustânga...

Am smucit volanul spre stânga, am călcat puțin frâna și am început să derapăm. Mai era un morman mai mic de zăpadă, o moviliță unde strada o idee mai mare fusese curățată, blocând intrarea spre strada noastră, și am avut o clipă de nebunie în care m-am întrebat dacă avea să fie tras cineva la răspundere de vreun vecin care suna să se plângă că nu putea să iasă de pe propria stradă.

Unul dintre șerpilor înaripați sâsâi și sunetul se distinse clar prin parbriz. Atunci am știut fără nici o îndoială, cu o crâncenă certitudine, că nu avea să sune nimeni de pe strada mea. Niciodată. Toate casele cochete care o tratau pe a mea cu răceală erau pline acum de moarte și trupuri dezmembrate, căci micile creaturi înaripate sfâșiaseră carnea când ieșiseră din ouă. Șerpoaica gestantă era posibil să fie moartă sau să zacă pe undeva, dar puii erau plini de viață și înfomețați.

Dru! Ce-ai făcut?

Graves țipă ceva la mine, dar eu aveam mâinile ocupate. Mașina, nemulțumită de ce îi ceream să facă, începu să meargă șerpuint ca să-mi testeze atenția. Am readus-o pe linie dreaptă, izbindu-mă de movilita de zăpadă și simțind botul cum se ridică un pic. Lanțurile mușcară din nou din zăpadă și partea din spate a mașinii începu să se legene, dar am reușit să ieșim pe șoseaua presărată cu nisip. Acum începu să-mi dea de furcă și tracțiunea mașinii.

Nu era nici o mașină pe șosea. Creaturile înaripate slobozeau țipete sâsâite și se izbeau de caroserie și de geam. Mă întrebam dacă dințișorii lor de-abia ieșiți ar putea să sfâșie cauciucurile, și a trebuit să dau drumul la frână, căci mașina începu să derapeze, și am învârtit de volan. Acesta părea o ființă vie în mâinile mele.

Bravo, Dru! Vocea tatălui meu îmi răsuna în cap de parcă ar fi fost chiar lângă mine și mă învăța ce numea el conducere defensivă. Fizica e o ticăloasă, nu-i așa?

— Așa e.

De-abia mi-am mai recunoscut vocea, ascuțită și întretăiată. Mașina nu mai derapa așa de tare acum și crănțanitul care se auzea venea de la trupurile șerpilor înaripați care cădeau rapid, izbindu-se de șoseaua acoperită de polei înainte să trec cu mașina peste ei, cu viteza extraordinară de patruzeci de km la oră.

— Cu siguranță e.

— Ce?

Graves se ținea cu amândouă mâinile de bord. Partea din spate era prea înțesată ca să se miște prea mult, dar ceva se rostogoli sub banchetă și speram să nu fie trusa de prim-ajutor. Sau cutia de armament de teren. Tot ce ne mai lipsea acum era să se descarce armele aiurea.

Oh, Doamne, te rog, nu! Christophe!

De ce-mi făceam griji pentru el? De ce nu era nici o problemă să-l las pe el de izbeliște, dar nu și pe Graves?

Nu asta e întrebarea potrivită, Dru.

Am trecut peste o mică pantă și mașina prinse viteză și zgomotul cumplit de trupuri zdrobite se înțeți odată cu vuietul vântului. Am oprit ștergătoarele de parbriz – nu ajutau cu nimic, căci șerpii cădeau ca niște muște moarte acum. Bobițe mici de gheață loviră parbrizul și ricoșară.

Întrebarea corectă este de unde au venit vâcolacii și de ce-l urmăresc pe Christophe. La asta să te concentrezi.

Dar aveam deja prea multe pe cap.

Apoi, ca prin minune, un stop de frână apără în fața noastră și am văzut deodată că pe strada care se intersecta cu aceasta se circula. Nu erau prea multe mașini, doar vreo câteva, dar oamenii dinăuntru probabil că nu știau ce să creadă despre chestiile care ne festonau mașina când am trecut pe verde. Am scos un sunet înăbușit când mi-am dat seama că obrazii mei erau umezi și străzile îmi deveniră deodată cunoscute. Eram pe traseul autobuzului care mergea spre școală, probabil, pentru că drumul îmi era cunoscut.

Măiculița mea! La naiba!

— Graves!

A trebuit să tușesc ca să-mi dreg glasul. Crănțanitul roților începuse să se estompeze. Trupurile șerpilor se amestecau cu moina neagră de pe stradă când se scurgeau de pe roțile mașinii, putrezind rapid.

— Vezi că pe aici pe undeva trebuie să fie o hartă a orașului. Era pe scaun. Găsește-o și spune-mi pe unde s-o iau.

— Da, bine.

Vocea lui se pițigăi. Își trase nasul și mi-am dat seama că amândoi plângeam. Eu fără să mă opresc, cu nasul curgându-mi, iar Graves pe înfundate.

— Sigur. Da. Fantastic. Unde naiba mergem?

Oh, Doamne, nu știu.

— La intersecția dintre Burke și 72, la ieșire, lângă suburbii.

— OK. Bine. Și de ce mergem acolo?

Își dezlipi degetele de pe bord și se șterse la ochi cu mâneca hainei. Nu puteam să-mi iau mâinile crispate de pe volan, deși voiam. Simțeam nevoia să-l mângâi. Simțeam nevoia să fiu și eu mângâiată.

— Pentru că n-o să apucăm să ieșim din oraș în viață în condițiile astea. Nu singuri.

Pe timpul zilei. Încă ar trebui să mai fie lumină.

Farurile străpunseră un con luminos și felinarele de stradă se aprinseră. Am simțit din nou gust de portocale de ceară în gură.

— Acolo o să dăm de rezerva lui Christophe și e și un punct de ieșire. Avem nevoie de întăriri. E bine să ai spate. Și mai bine e să ieșim din oraș.

Dumnezeule! Christophe!

Mă durea gâtul și brațul îmi pulsa. Probabil că până a doua zi urma să am pe mine numai urme de degete - asta dacă mai apucam ziua de mâine.

— Minunat!

Se auzi niște hârtie foșnind. Graves scoase un sunet răgușit și eu m-am prefăcut că nu l-am auzit. Suspinele mă făceau să mă cutremur toată, mai puțin ochii și mâinile, care se încleștaseră pe volan de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Ce naiba a mai fost și asta?

— Nu știu.

Nici măcar nu pot să-mi dau cu presupusul.

Capitolul 26

De parcă senzația de irealitate pe care o trăiam nu era suficient de vie, pe la jumătatea drumului cerul se deschise și deveni cenușiu ca fierul cam pe o porțiune de un kilometru și ceva. Aveam senzația că mersesem printr-un fel de zid poros și că intram din nou în normalitate. În locul acelor mici de gheață, din cer începură să cadă fulgi de nea de mărimea unei monede de zece cenți, dansând în ritmul lor propriu. Radiatorul începu să sufle și altceva decât aer rece ca gheața, încălzindu-se ușor. Îmi amortiseră degetele și-mi doream ca măcar unul dintre noi să fi azvârlit o cutie de șervețele în mașină înainte de plecare. Deja începea să devină o necesitate să mă șterg la nas - mai degrabă decât un gest de politețe.

Graves terminase cu smiorcăitul și se tolănise pe banchetă, ținându-și palmele moi în poală. Nu era așa de greu să conduci dacă mergeai pe străzile principale, unde carosabilul fusese curățat și unde se aruncase nisip. Deși șoseaua era alunecoasă, era totuși practicabilă.

Măcar atât știi și eu despre băieți. Nu le place să îi vezi când plâng. Chiar dacă tu încă te smiorcăi.

— Ce se întâmplă? Întrebă el într-un final. De ce n-au încercat să ne omoare? Erau aceleași creaturi ca aia care m-a mușcat. Vârcolaci.

Dar cel care te-a mușcat era sluga unui vampir, și nu știm dacă și ei erau.

Am dat ușor din cap, fără să-mi iau ochii de la drum. Mai aveam încă trei sferturi de rezervor plin și motorul se încălzise acum.

— Parcă voiau să ne alunge.

Am oprit la stop și mașina alunecă puțin pe gheață. Strângeam atât de tare de volan încât mă dureau degetele. Capul încă îmi bâzâia, dar acum era mai limpede după accesul de plâns.

— O să ajungem la punctul de ieșire. Cineva o să fie acolo. Va trebui să îi spunem ce s-a întâmplat cu Christophe și el ne va spune ce să facem și ne va scoate de aici.

Sper.

Semaforul se făcu verde. M-am uitat – strada era pustie. Era o cafenea pe colț și dinăuntru răzbătea o lumină galbenă și caldă. Nu se vedea însă nici o mișcare. Stâlpii de iluminat erau aprinși, deși era încă ziuă. Ninsoarea începuse să se întetească. Roțile mașinii lăsau urme negre în urma noastră. Am luat ușor piciorul de pe accelerație.

— E ciudat, spuse Graves încet. Parcă am fi ultimii oameni rămași în viață de pe pământ.

Să știi că puteam să mă lipsesc foarte bine de remarca ta.

Dar și eu mă gândisem la asta.

— De ce, de obicei e mai aglomerat pe aici?

— Da. Acolo e Strada Marshall. E mereu un furnicar. Poate că...

— Poate că ce?

— Poate că ar trebui să ne oprim acolo. Am eu niște prieteni, zise el și se șterse pe față. Eu n-am încredere în ce ți-a spus Christophe. Chiar dacă prietenul tău i-a confirmat povestea.

Am cântărit opțiunile. Mă durea capul de cât efort mi se cerea să fac și lacrimile care mi se adunau în gât și care amenințau să iasă afară nu mă ajutau.

— Peste oricine dăm, va fi în pericol. Noi îl vom pune în pericol. În Christophe poate că nu am încredere, dar în August am. Nu m-ar îndruma greșit.

— Și ce căutau vârcolocii ăștia acolo?

— Vârcolocii, l-am corectat eu.

De unde naiba să știu eu?

— Mă rog. Ce făceau acolo? Și creaturile alea care semănau cu niște șerpi...

— Alea încercau să ajungă la noi. Dar vârcolocii... nu știu. Poate că îl voiau pe Christophe, dar cel care te-a mușcat. nu știu, Graves. Îmi pare rău.

Eu te-am băgat în toată povestea asta. N-o să-ți imaginezi niciodată cât de rău îmi pare.

— Am crezut că avea de gând să te omoare. Graves se uita afară, prin parbriz, și eu i-am aruncat o privire cu coada ochiului. Îmi venea să-i sfâșii beregata.

Nu cred că avea de gând să mă omoare. Dar cu siguranță nu se purta prea frumos.

Graves părea că nu se putea obișnui deloc cu ideea crimei și eu știam exact ce simțea. Așa că am decis să schimb subiectul.

— Cum ai luat cheile de la mașină?

— Christophe le-a scăpat din mână.

Se lăsă tăcerea. Străzile erau pustii în toiul zilei. Nu era nici picior de om, nici măcar câțiva înfolfiți care să meargă cu atenție pe trotuare.

— Doamne, chiar că e ciudat!

Să știi că e. Poate oare un vampir să facă așa ceva? Să schimbe lumea exterioară? E oare posibil? Sau poate că oamenii simt răul care bântuie pe afară și vor să stea în casă?

Cauciucurile crănțăniră. Nînsoarea părea că nu se mai oprea, întetîndu-se din ce în ce mai mult.

— Caută sub banchetă. Vezi că sunt câteva cutii metalice. Cea albastră e trusa de prim-ajutor. Cealaltă e roșie, dar n-ai nevoie nici de ea. Cea de sub scaunul meu e gri și în ea e un pistol. De-asta avem nevoie.

Graves zăbovi câteva clipe.

— Da, presupun că e o idee bună. Totuși, n-aș vrea să am de-a face cu așa ceva.

— Tu doar scoate cutia de-acolo.

Probabil nici eu nu voiam să-i dau arma pe mână dacă nu era obișnuit cu așa ceva.

— Mă ocup eu cu mânuirea ei. Tu doar să treci pe modul de funcționare supererou.

Lui nu i se păru deloc amuzant.

— Vorbesc serios, Dru. L-am văzut când te strîngea de gât și pur și simplu...

Știu.

— Pe tine te-a rănit?

— Nici pomeneală. Dar am spart totuși geamul. Râse disonant. Se juca absent cu centura de siguranță, și m-am gândit să-i spun să și-o pună. Și mi-am făcut griji și pentru asta. Ca să vezi! L-am văzut repezindu-se la tine și ceva dinăuntru meu parcă... s-a trezit, și îmi venea să-l omor. Să-l omor de-adevăratelea, nu ca atunci când doar zici așa, într-o doară. Știi? Parcă nici nu mai eram eu însumi.

— Serios?

Ce să spui la așa ceva? Inima îmi flutură ciudat.

— Mă bucur că ești aici. Ar fi groaznic dacă aș trece prin așa ceva singură.

Mă așteptam la o replică frivolă sau să facă mișto de mine, dar el se tolăni și mai mult în scaun și începu să scotocească pe dedesubt.

— Da, bine.

Doar nu te aștepți să fie prea încântat de ce se întîmplă, Dru.

Ochii mei fugiră spre oglinda retrovizoare o fracțiune de secundă și am surprins... ceva. M-am uitat din nou, dar nu se mai vedea. Fusese doar o umbră. Bâzâitul din cap nu voia să dispară. Mă durea umărul și nici mâna nu era mai bine.

— Mai avem de mers?

— Ia-o la sud pe Strada 72. E la două străzi mai sus. Apoi mergi drept înainte până dai de suburbii.

Se contorsionă și se uită sub banchetă, scormonind după cutia de teren cu muniții.

— Cât de des pățești așa ceva?

— Nu prea des, am recunoscut eu.

M-am șters cu dosul palmei pe obrazul care-mi ardea. Lacrimile mă năpădeau din nou. Le-am înghițit, dorindu-mi din tot sufletul să fi avut o batistă, ceva. Tata avea mereu o batistă la el. Majoritatea aveau inițialele lui brodate de bunica, cu cusăturile ei îngrijite și făcute cu grijă.

— Aș putea spune că niciodată n-am mai trecut prin așa ceva. Îl aveam mereu pe tata lângă mine.

— Îmi pare rău pentru tatăl tău, Dru.

Ridică ochii spre mine, din poziția incomodă în care era. Capul lui aproape că era în poala mea. Avea ochii foarte verzi și, pentru că nu era alb, nu se pătase pe față de la plâns.

Am încercat să schițez un zâmbet și n-am reușit decât să fac o grimasă ciudată.

— Îmi pare rău că ai fost mușcat.

M-am frecat din nou la ochi. Zăpada șuiera sub roți și se adunase pe ștergătoare.

— Deci e sigur că n-o să mă umplu de păr ca lighioanele alea, nu?

Schiță un zâmbet care părea să-l doară și scoase cutia.

Altă umbră pâlpâi în oglinda retrovizoare. Îmi juca feste imaginația sau chiar era ceva în spatele nostru? Am riscat și am apăsat mai mult pe accelerație.

— Bineînțeles. Chiar și Christophe a spus așa, și la fel scria și în Ars Lupica.

Tata a dat o căruță de bani pe cartea aia și n-a avut ocazia niciodată să o folosească. De-ar fi aici să vadă cât de folositoare s-a dovedit a fi!

M-am înfiorat. Tata. Christophe. Amândoi muriseră. Erau pe puțin doisprezece vârcolaci acolo.

De ce nu ne atacaseră și pe noi?

Graves se ridică la loc pe scaun.

— Iisuse! Șopti el.

L-am aprobat din toată inima. Și începu să ningă și mai tare.

Capitolul 27

La ieșirea din oraș, în suburbii, erau străzi cu copaci golași care se agățau parcă de cer, iar pe mădularele lor reci erau înfășurate panglici albe și moi, uneori festonate cu țurțuri. Unii chiar aveau instalații de Crăciun, deja nu era nici măcar Ziua Recunoștinței. Sau poate că nu le dăduseră jos de anul trecut.

Șoselele erau curățate și date cu nisip și aici, dar asaltul nemilos al ninsorii le îngropa din nou sub zăpadă. Strada 72 se intersectase pe o porțiune scurtă cu Strada McGill, apoi se ramifică și deveni Bulevardul 72, îngustându-se, șerpuită, și ramificându-se ca o arteră care se îndepărtează din ce în ce mai mult de inimă. Casele erau tot mai mari, trotuarele mai late și curate. Am văzut și porțiuni de câmp în viteza mașinii – întinderi ciudate și

pustii, întretăiate doar de șirurile de șanțuri și copaci mai golași care tremurau. Vântul vuia. Graves învârtea între degete pachetul de Winston pe jumătate golit, uitându-se cu jind pe geam când și când. Dacă vântul nu i-ar fi smuls țigara din mână, ar fi putut să fumeze cât ar fi vrut. Iar eu poate chiar i-aș fi ținut companie, indiferent cât de urât mirosea.

Și dacă aș fi putut să uit sunetele pe care le scoteau șerpii înaripați când se izbeau și alunecau pe mașină. Bănuiam că urma să am emoții de câte ori o să deschid geamurile mașinii mult timp de acum înainte.

Umbrele se vedeau trecând repede în urma noastră. Orice ar fi fost, ar fi putut să ne depășească dacă voia cu adevărat. De-abia ne târam și începusem să tremur, căci adrenalina își făcea simțit efectul și mi-era și foame.

Aș fi dat orice pentru un cheeseburger chiar atunci. Sau un shake de căpșuni. Sau orice altceva. Chiar și un baton vechi cu cereale.

Orice, în afară de plăcintă cu mere. Gândul la ea mă făcu să-mi fie și mai rău.

— Uite Bulevardul Compass. Graves tremura și el, deși era destul de cald cu radiatorul care mergea la maximum. Pe urmă vine Strada Wendell, și pe urmă Burke. Dacă e bună harta.

Am ridicat puțin piciorul de pe accelerație, pregătită fiind ca mașina să înceapă să facă figuri din clipă în clipă. Ceasul din bord era fixat pe ora Floridei, cu o oră înainte. Mă săturasem de porcăria asta de vreme de la Polul Nord.

— Cum trăiesc oamenii aici? E curată nebunie vremea asta.

— Se îmbracă bine. Își fac părul. Și beau. Își bat copiii. Graves se foi agitat. Își cotonogesc zdravăn copiii.

Am mai trecut de două intersecții, apoi am încetinit. Mașina de-abia se mai târa, motorul rulând încet și ștergătoarele auzindu-se înăbușit

— Îmi mai spui o dată de ce naiba am venit aici?

— Pentru că n-o să reușim să fugim din oraș înainte să se întunece fără ajutor. E deja două după-amiaza.

M-am uitat la cer, mijind ochii prin parbriz.

— Ba am putea. Am eu bani. Am putea s-o ștergem pur și simplu. Putem să luăm autobuzul dacă mașina nu...

— Autobuzul? De parcă n-am putea fi prinși în stație așteptând următorul autobuz când se întunecă. Pentru numele lui Dumnezeu, Graves, avem nevoie de ajutor.

Mă întrebam dacă ar trebui să-i spun că vedeam umbre în oglinda retrovizoare. Dar nu mai trebuia să-și facă griji și pentru asta.

— Pfui!

Am încetinit.

Intersecția dintre Burke și Strada 72 era de fapt triplă. Direct în fața noastră, unde cele două străzi se despărțeau și formau un Y, se ridica un zid de piatră. În rest nu mai era nimic în jur. Casele se terminaseră cu jumătate de stradă mai înainte și spațiul deschis - probabil loturi de teren năpădite de buruieni, căci cine putea să vadă?

— Se întindeau de o parte și de alta. În dreapta, deasupra zidului, se ițea un acoperiș de țiglă roșu, din care se vedeau bucăți mici colorate ivindu-se de sub zăpadă.

— Intersecția dintre Burke și 72. Acolo trebuie să fie.

Am călcat accelerația, îndreptându-ne spre bifurcația pe unde trebuia să o luăm.

— Iisuse! Uită-te și tu câtă stridentă!

— N-am mai fost niciodată pe aici, zise Graves și bătu darabana pe portieră. Miroase urât.

Acum tu ești ăla cu mirosul sensibil.

— Cum adică?

— Miroase din nou a rugină. Și a ceva putred. Ca un tomberon vara.

Am inspirat adânc, dar n-am simțit nimic. Bâzâitul din cap nu încetase. Deja mă obișnuisem să gândesc făcând abstracție de el. Nu simțeam nimic altceva decât gustul foamei și cel pregnant metalic al oboselii. Mă dureau spatele și gâtul, nici mâna nu era prea bine - mă durea peste tot și mă pregăteam să predau problema cuiva mai mare și cu mai multă experiență.

De ce nu-i dădusem cheile lui Christophe? Poate că acum mai era încă în viață dacă aș fi făcut-o.

— Îmi pare rău că nu i-am dat cheile de la bun început.

Glasul mi se subție spre final. Mi-am înăbușit alt suspin, înghițindu-l. Era timpul să nu mă mai smiorcăi și să mă concentrez la ce aveam de făcut, adică să ieșim din oraș cu bine.

— Mie nu, zise Graves, bătând darabana și oprindu-se brusc. Ce-o să facem, o să oprim în fața casei și o să intrăm înăuntru, o să anunțăm că suntem vânători de vampiri și o să-i rugăm frumos să...

— Intrăm ca să găsim persoana cu care a vorbit Christophe să vină să ne ia. Dacă pentru ea sunt valoroasă, o să ne ajute să ieșim din oraș.

Pe urmă o să dorm vreo săptămână și apoi...

Apoi ce?

— Și dacă persoana asta...

Graves nu-și continuă ideea, dar știam la ce se gândea.

— Graves. Am înghițit în sec, străduindu-mă să par sigură pe mine și dură. O să plecăm împreună. Punct. Și cu asta, basta. Ai priceput?

Graves nu mai spuse nimic. Eu nu îndrăzneau să mă uit la el.

Mașina se târa pur și simplu prin zăpadă. Ninge acum pieziș și arcurile mașinii protestară anemic când vântul încercă să ne împingă în zid. Mai aveam puțin până la o alee - care se vedea clar că fusese curățată de curând - și camioneta se luptă să ia colțul de parcare eu nici nu eram la volan. O poartă ornată de fier se deschise larg, cu spiralele acoperite cu un strat gros de gheață. În mijlocul unei alei circulare mari, se ridica o fântână - un fel de scoică cu o țepușă mare care ieșea din mijloc. Nămeții se strânseseră de-a lungul zidului și pe margini, dar aleea era curățată.

Casa avea două etaje. Era o construcție mult prea încărcată, elemente puse claie peste grămadă pe o casă care imita stilul mexican. De ce ar

construi cineva o ditamai hacienda aici printre eschimoși era peste puterea mea de înțelegere.

Mașina luă ascultătoare curba, pornind pe aleea care se întindea în fața noastră. Am ridicat piciorul de pe accelerație și am oftat.

— OK. Hai să...

— Măiculiță! Graves se holba undeva dincolo de mine, pe geamul din partea șoferului. Ăăă, Dru?

Gâtul protestă când am întors capul. Dintr-odată m-a doborât oboseala și simțeam nevoia urgentă de a face pipi. Să conduci pe viscol e ca atunci când tragi o sanie. Îți pui la contribuție niște mușchi pe care nici nu știai că îi ai.

Poarta mare și neagră se scutură și se închise în urma noastră, din ea căzând bucăți mici de zăpadă ca pielea care se exfoliază. Gheața scârțâi și cerul de deasupra era o folie de aluminiu vopsit. Poarta se zăvori cu un clincănit înăbușit și un val nou de vânt rece o făcu să zdrăngăne, vuind prin arabescurile de metal.

Asta ori e un semn foarte bun ori unul foarte rău.

M-am uitat la porțiunea de casă care se vedea. Prin ferestre răzbăteau lumini electrice calde, dar nu se vedea nici o mișcare, ca și cum nu era nimeni acasă.

N-avea cum să fie goală.

— Dru?

Graves parcă avea voce de copil. M-am gândit atunci că probabil el își dorea de două ori mai mult ca mine să aibă pe cineva mai mare și cu mai multă experiență care să ne scoată din situația asta. Și doar pe mine mă avea.

Povara care îmi apăsa acum pe umeri era mai grea ca oricând.

— Cred c-ar trebui să intrăm.

Dacă asta e punctul de ieșire de care vorbea Christophe. Are logică, e la ieșirea din oraș și așa cum trebuie, dar...

Dar aveam un sentiment că era ceva necurat. O porție mare de ceva necurat cu ditamai garnitura alături.

Motorul rula în continuare. Aș putea probabil să dărâm poarta cu bolidul meu. Dar dacă stricam mașina, rămâneam în plin câmp și nu mai aveam cum să scăpăm.

Aici e locul de care zicea Christophe. Așa că de ce mai stai pe gânduri?

Am parcat mașina și m-am uitat din nou cu băgare de seamă la fațada casei. Ușa de la intrare era o construcție masivă din lemn negru și ud.

E clar că le place totul supradimensionat. Salutare ție, Americă Centrală!

M-am hotărât și am întins mâna spre cutia de armament de teren.

— Stai aici. Mă duc să văd care e treaba.

— Nici gând. Ai înnebunit? Graves scutură din cap de parcă voia să disloce din minte un gând urât. Nu mă lăsa aici!

— Uite cum stă treaba, dacă nu mai ies, treci cu mașina prin poartă și șterge-o naibii de aici. Eu mă duc înăuntru să mă asigur că nu e nici un pericol. N-are nici un rost să...

Să murim amândoi, era să zic, pentru că asta spunea tata adesea.

—... să intrăm amândoi, am rectificat eu în grabă, pentru că trebuie să stea cineva afară și să țină motorul pornit în caz că trebuie să plecăm imediat. Eu sunt antrenată pentru astfel de situații.

Cel puțin sunt mai bine antrenată decât tine.

— Așa că mă ocup eu de asta.

— Iisuse!

Graves se holbă la mine. Ochii lui erau foarte verzi.

— Tu vrei neapărat să mori!

În momentul ăsta, nu vreau decât să mă duc la baie și să am unde să dorm în siguranță, puștiule.

— Ba nu. Vreau să scap teafără din toată povestea asta și să te scot și pe tine la fel. Stai aici și ține motorul pornit. Știi să conduci?

— Faci mișto de mine? Mă privi șocat. Eu merg cu autobuzul.

O, da, e din ce în ce mai bine!

— Nu-ți face griji. E o nimica toată.

Am deschis cutia de teren și am verificat pistolul. M-am uitat la încercător, am verificat piedica. Sunetele pe care le scotea răsunau în tăcerea înăbușită de zăpadă, căci vuietul vântului se redusese dintr-odată la o șoaptă.

— Așa zici? Și dacă ușa e încuiată, Dru?

Chiar mă făcu să zâmbesc. Cel puțin, mi se ridicară colțurile buzelor.

— Astfel de locuri nu au niciodată ușile încuiate, am spus în șoaptă și am descuiat portiera.

De îndată ce am închis-o în urma mea, vântul se porni din nou și-mi aruncă părul în ochi. Zăpada mi se lipi de obraji. Am ocolit mașina, fără să mă uit spre parbriz. Dacă m-aș fi uitat, l-aș fi văzut pe Graves livid la față și speriat, și nu aveam nevoie de așa ceva.

Eram eu destul de speriată pentru amândoi.

Erau doar trei trepte care duceau la ușă. Urne mari de beton care altădată poate avuseseră plante în ele erau acum acoperite cu movilițe de nea.

Aici nu crește nimic. E numai beton peste tot.

M-am cutremurat. Nu era atât de frig pe cât ați putea crede, dar fulgii de zăpadă mă gâdilau ca niște degețele ude, mi se lipeau de gene și-mi udau adidașii.

Am pus mâna pe mânerul ușii. Acesta se răsuci ușor și am auzit un sunet anemic și monoton: țipătul gutural al unei bufnițe.

M-am uitat peste umăr. Bufnița bunicii nu se vedea nicăieri, dar țipătul ei se auzi din nou, înăbușit ca aripile acoperite cu pene. Motorul mașinii torcea ușor. Ușa se deschise fără zgomot și vântul suflă zăpada pe lângă mine.

Am intrat într-un antreu. Pe jos era un parchet din bucăți mici de lemn lăcuit, lipite strâns unele de altele și ceruite de luceau oglindă. Am rămas în loc, tremurând toată și uitându-mă la niște scări care urcau la etaj. Deasupra era un candelabru care arunca o lumină caldă, reflectată în podeaua ceruită. Pistolul îl simțeam greu în mână și-l țineam îndreptat spre podea. Am tras piedica. Ce mult îmi doream să fi fost tata aici!

De unde știi că nu a fost? Se auzi o voce de undeva din adâncul meu și am simțit fiori reci ca gheața pe ceafă, care coborau pe șira spinării cu degete moi și umede.

Știu, i-am răspuns vocii aceleia îngrozitoare. Am văzut unde a murit. Așa cred. A lăsat mașina chiar în față și a străbătut un coridor dintr-un depozit părăsit. Și cineva îl aștepta.

Luminile erau aprinse, dar era frig înăuntru. O răceală ca de mormânt. Am mai făcut doi pași, am văzut un hol și lumina se schimbă aproape imperceptibil.

M-am răsucit rapid. Ușa se închise și sunetul pe care-l scoase semăna cu clicul piedicii. Limba mi-a fost invadată din nou de un gust de rugină, urmat de cel de portocale putrede mustind într-un colț întunecat și umed. Bâzâitul din capul meu se înteeți și mă simțeam amețită.

Ceva luci pe podea, lângă un pătrățel de întuneric beznă pe care ochii mei refuzară o clipă să-l vadă.

Oh, la naiba! Adidașii mei clipoceau încet când pășeam. Aproape că-mi ieșeau aburi din piele, așa era de frig. Scoteam aburi și pe gură, care se evaporau de îndată ce inhalam. Mă mișcăm ca într-un vis, sau de parcă eram cu o seară în urmă. Simțeam ceva care mă trăgea înainte, și corpul meu nu opunea rezistență. Era dureros să mă aplec și să iau de jos portofelul negru de piele pe care îl cunoșteam atât de bine.

Era burdușit cu bani, și l-am deschis. Înăuntru era buletinul tatălui meu, care se uitase în obiectivul aparatului de fotografiat de parcă îl provoca să-i facă o poză urâtă. Poza mamei mele nu mai era, dar locul unde mângâiam plasticul de fiecare dată se mai vedea încă, asemeni unui prieten vechi. M-am îndreptat de spate și am îndesat automat portofelul în buzunar, și am fost forțată pur și simplu să înaintez văzând celălalt obiect care scânteia răbdător pe parchetul ceruit.

Era ceva de argint. Când m-am aplecat cu greu, să mă uit mai bine la el, l-am recunoscut imediat. Am simțit cum mă trec fiorii prin tot corpul și mi se face pielea ca de găină pe spate și pe brațe.

Era un medalion greu, aproape cât degetul meu mare. Îi cunoșteam motivul decorativ de pe față mai bine decât știam cum mă cheamă. Medalionul era atașat de un lăntișor de argint care acum era rupt și pe care-l avusesem în fața ochilor toată viața. Motivul decorativ forma o inimă cu o cruce în interior și pe spate știam că erau schițate mici simboluri într-o limbă străină, acolo unde medalionul venea în contact cu pielea.

L-am atins cu degetul arătător, scoțând pe gură aburi și slobozind un sunet scurt, ca și cum cineva mi-ar fi tras un pumn și mi s-ar fi tăiat răsufierea. L-am strâns în pumn și m-am ridicat fără să am ochii umezi.

Deodată am realizat altceva. Nu eram singură.

Se auzi o voce dinspre holul de dincolo de antreu. Era o voce de băiat, mai subțire decât a lui Graves și mai aspră decât a lui Christophe, dar care făcea aceeași pauză stranie între cuvinte și sunete ca un djampir.

— Vino în căsuța mea, spuse păianjenul.”

Se auzi un chicot vesel, de parcă cineva s-ar fi distrat de minune.

— Și ascultătoare, ea pășește înăuntru și mușcă momeala.”

Am ridicat capul. Cârlionți umezi îmi căzură peste față.

În ușa holului se distingea o siluetă, învăluită de o pelerină de întuneric mai mult decât material. Mi-am dat seama deodată cine fusese pe veranda mea în noaptea aceea. Nu fusese invitat, așa că nu putuse să treacă de pragul casei. Dar uite că acum ne întâlneam față în față. De ce mă trimisese Christophe aici?

Mă trecură fiori de groază pe șira spinării.

— Sergej.

Vocea mea sună normal. Nu păream speriată. De fapt, suna destul de bine pentru situația în care mă aflam.

Sergej păși în lumina aurie a candelabrului și mi-am dat seama de ce era așa de frig înăuntru. El emana răceala, prin pielea lui oacheșă fără pori. Și mai era ceva care m-a șocat.

Arăta cam de optsprezece ani – puțin mai mare decât Graves și decât mine. Era lat în umeri, de parcă trăgea de fiare, și chipul lui părea una din acele fețe gravate pe monedele vechi – avea un nas îngust și lung, o gură care părea sculptată și o claie de bucle șatene, de culoarea mierii, ciufulite artistic. Dar era ceva în neregulă cu ochii lui negri. Erau tulburi și păreau mult mai maturi decât ar fi trebuit să fie. Nu mai văzusem ochi care să semene cu ai lui decât la unii puști care ieșeau din întuneric când mașinile treceau încet pe lângă ei, tineri la trup dar cu o expresie de om bătrân. Puști care văzuseră o mulțime de lucruri pe care nici un copil nu ar trebui să le vadă, și eu mă cutremuram mereu doar când mă gândeam la ei și mă băgăm și mai mult în tata, care era la volan.

Doar că puștii ăștia mai erau încă umani. Dar creatura din fața mea nu era. Părea tânăr și presupun că dacă nu-ți stătea în obicei să observi cu atenție lucrurile, ai fi crezut că era norocos să aibă o astfel de piele și buze mortale.

Dar dacă te uitai mai bine, ai fi văzut creatura care se afla dincolo de ochii aceia întunecați și scânteietori cum te privește lacom, înainte de a te mânca de viu.

Purta un pulover negru subțire și blugi, ca și Christophe. Era încălțat cu o pereche de adidași Nike negri scumpi și un ceas auriu prea mare și prea ostentativ ca să fie adevărat. Era probabil un Rolex. Părea genul care ar fi purtat așa ceva.

Rămăsesem pe loc și mă holbam la el, cu gura ușor întredeschisă. Am auzit ceva prin bâzâitul din cap. O bătaie constantă, ca un ceas care ticăia lângă o tobă gigantică, răsunând cu ecou. Bătea din ce în ce mai repede și sunetul mă făcea să mă gândesc la un spațiu îngust și întunecat, animale de

pluș și la respirația mea stătută în timp ce ascultam liniștea din jurul meu înainte de a adormi. Fusesem atât de obosită.

Te iubesc, scumpa mea. Te iubesc așa de mult... O să jucăm un joc acum.

Certitudinea mă lovi în moalele capului cu viteza unei bâte de baseball care e mânăuită de un jucător ce lovește cu toată forța. Sunetul acela era ticăitul inimii lui. Eram aici, într-o casă din stuc și lemn care imita stilul mexican, afară era viscol și Graves aștepta în mașină, și eram față în față cu un vampir, fără nimeni care să mă ajute. Un vampir care îl transformase pe tata într-un zombi și care, înainte, o omorâse pe mama.

Încă mai strângeam medalionul în mâna stângă. Sunetul înăbușit și ritmic se apropia foarte mult de mine și băiatul îmi zâmbi. Era un zâmbet foarte dulce, dacă nu te deranja să vezi colții ascuțiți ca niște ace, mult mai ascuțiți și mai grotești decât ai lui Christophe. Și orbitor de albi. Și ochii aceia, ca niște mlaștini care de-abia așteptau să te tragă în adânc și să-ți umple gura și nasul cu o substanță gelatinoasă și rece ca gheața.

Se mai auzea ceva. Sunetul înăbușit al aripilor care fâlfâiau.

Sergej făcu un pas în față.

— Coaptă, spuse el, stâlcind cuvântul din cauza dinților.

Pe bărbie i se scurgea o dâră neagră, chiar sub locul unde vârful unuia dintre colți zgâria pielea perfect mată.

— Și să vină de bunăvoie la tăiere. M-am înfruptat din sângele a mii de djamphir-i, dar cele mai dulci sunt întotdeauna păsărelele ca tine, chiar înainte de a se maturiza.

Se auzi un chicot gros, ca bulele de gaz care clocotesc și dau să iasă din mâlul puturos.

Am ridicat pistolul și sprâncenele lui negre și unite se ridicară, mimând uimirea. Arăta exact ca un clovn psihopat. O scânteie roșie se aprinse în adâncul pupilelor ciudate.

Erau în formă de clepsidră, și linii mai închise străbăteau catifeaua neagră a irisului. Firișoare negre pătau albul ochilor, făcându-l cenușiu. Părea aproape orb.

Bufnița țipă în apropiere și țipătul ei răzbi prin urletul care veni deodată de afară. Ușa zăngănea în spatele meu și ochii vampirului se măriră doar o fracțiune de secundă până să apăs pe trăgaci. O gaură perfect conturată de mărimea unei monede de cincizeci de cenți i se deschise în frunte.

Trăsesem la țintă.

Bravo, Dru!

L-am auzit pe tata țipând și o picătură de ceva negru țâșni afară, scurgându-se pe fața vampirului. Capul i se dădu pe spate de parcă ar fi primit un picior în gură. Am auzit un țipăt anemic și mi-am dat seama că era al meu.

Capul i se smuci din nou pe spate, cu putere, și el rânjea la mine prin masca de sânge negru putrezit, cu dinții ca lama unui ferăstrău, cu excepția colților. Întreg corpul i se chirci, strângându-se. Știam că avea să sară la mine și știam că n-aveam nici o speranță să scap de acolo. Lichidul negru care i se

scurgea din rană îi acoperi ochii, transformându-i în niște găuri negre sub stratul de mizerie. Vampirul sări, rămânând suspendat în aer o clipă destul de lungă, timp în care totul încetini în jurul meu și bâzâitul din urechi se transformă într-un țipăt de agonie.

Lumea se opri din nou, dar numai pentru o secundă. M-am lăsat în jos, cu un genunchi îndoit și pistolul luptându-se să se ridice în aerul care se limpezise și se cristalizase ca diamantul. Se auzi fâlfâitul aripilor albe când bufnița coborî în picaj, zgâriind cu ghearele ca briciul spatele vampirului, și depărtându-se apoi. Din gheare îi picura un lichid vâscos și negru. Mi-am dat seama că ratase ținta, nu lovise acolo unde își propusese și, imediat ce lumea avea să revină la normal, vampirul urma să cadă peste mine și să-și înfigă colții în gâtul meu, iar eu nu aveam să simt nimic decât atunci când era prea târziu.

Timpul plesni cu putere, ca o praștie de cauciuc întinsă la maximum căreia îi dai apoi drumul și zboară haotic printr-o clasă. O explozie de aer cald îmi atinse pielea și se auzi un sunet oribil, ca și cum ceva ar fi fost smuls din tâțâni.

Ușa de la intrare explodează. O siluetă neagră-albăstruie sări de pe capota mașinii și împrășcă în jur cu așchii ascuțite de lemn. Zbură ca Superman și se ciocniră amândoi ca două planete.

Dă-te la o parte! Vocea tatălui meu îmi țipa la ureche și m-am rostogolit, ținând strâns în pumn medalionul și în cealaltă mână pistolul încărcat. Vântul aduse zăpada prin gaura din partea laterală a casei și ușa dărâmată căzu bucăți. Farurile erau aprinse și prin parbrizul crăpat l-am văzut pe Graves. Îi curgea sânge din nas și în ochi îi ardea un foc verde. Se ținea de volan ca de un colac de salvare. Probabil că se lovise zdravăn de tot când s-au ciocnit.

În jurul mașinii, începură să curgă siluetele lungi și slabe ale vârcolacilor, ca un pârâu umflat primăvara. M-am uitat din nou la însetatul de sânge care răgea și l-am văzut pe Christophe prăbușindu-se la pământ și sângele roșu zburând într-un semicerc perfect înainte de a împrășca un perete alb și gol.

Asta e ciudat aici, mi-am spus în sinea mea, amețită. Nu e nici o poză. Nici un fel de mobilă. Nimic viu. E o casă goală.

Sunetul care se auzea era cumplit. Vârcolacii scoteau din nou sunetul acela care-ți clădea fiori, ca vântul care suflă într-o spirală de sticlă în toiul nopții, și se aruncară asupra vampirului ca apa care trece peste pietre. Vampirul scotea un sunet gros, care nu era de om, și Christophe...

Se răsuci într-o parte, ferindu-se de mâna lui Sergej, căreia îi crescuseră deodată niște gheare care păreau destul de ascuțite încât să sfâșie aerul. Mai făcu doi pași rapizi, de-abia i se mai vedeau picioarele, și sări strivind sub bocanc chipul de o frumusețe înfiorătoare al vampirului. Se folosi de lovitură ca să-l împingă în sus și să-l poarte în aer; parcă mergea pe sârmă. Ateriza ușor ca un fluture. Era plin de sânge pe față, avea puloverul ud learcă, dar ochii lui erau reci și albaștri și-și dezveli dinții mârâind la Sergej chiar și când intrară vârcolacii.

Era foarte ciudat. Chiar arăta ca un înger care înviase. Mă uitam mută de uimire.

Camioneta gemu, cauciucurile îmbrăcate cu lanțuri zăngăniră, și dădu brusc înapoi. Prin gaura din ușă pătrundea o dâră de lumină. Pereții de o parte și de alta a ușii fuseseră și ei avariați. Motorul muri și Graves nu mai nimerea să iasă din mașină. De-abia am observat asta, deoarece lupta nu se terminase și începusem să cred că o singură echipă era în avantaj.

Și nu noi eram aceia.

Sergej îi răpuse pe vârcolaci de parcă erau popice și Christophe se puse iar în mișcare. Țipa, dar urechile îmi țiuiau prea tare ca să mai aud ceva. Îl fentă și reuși să-și înfigă ghearele în fața vampirului când se apropiară unul de altul, și mi-am dat seama dintr-odată cum aveau să se deruleze următoarele minute. Christophe era încet în mișcări și rănit, deși se mișca mai rapid decât ar fi fost în stare orice arătare umană, iar Sergej... își aruncă o mână a nepăsare și lovi un vârcolac pe care îl izbi de perete. Oasele îi pârâiră.

Simțeam aer rece pe față și aerul mirosea a zăpadă și sânge cu iz metalic. Sergej întinse brațele, trăgând aer în piept odată cu mine. Din ochi i se scurgea ceva negru, îi intră în gură și îi alunecă pe gât șiroaie. Aerul trosnea și înțepa de rece ce era. Lumea încetini din nou când mâna lui Graves mă înșfacă de braț și strigătul lui îmi tună în urechi:

— Hai, Dru, să mergem!

Pieptul mi se umflă și coastele îmi trosniră când am inspirat mai adânc ca niciodată. Christophe se ghemui, sprijinindu-se în mâini de podeaua alunecoasă murdară de sânge și ridicându-și trunchiul. Părea extrem de obosit și sângele picura din el. Stropii de sânge rămaseră suspendați în aer în timp ce se aduna.

Vârcolacii nu se opriră. Încă îi mai clădeau târcoale vampirului, se repezeau la el, dar un zid invizibil le para loviturile. Cel care se izbise de perete zăcea încă. Blana îi dispărea încetul cu încetul și fața lui – cea a unui băiat tânăr – începea să se contureze sub formele în continuă transformare.

Urechile îmi țiuiră din nou când m-am eliberat din strânsoarea lui Graves. Mâinile îmi fură aruncate în față cu putere, de parcă jucam măgarul între oi și încercam să lovesc pe cineva cu mingea, și ceva tare și fierbinte mă lovi în stomac, clocotind ca apa după ce arunci macaroane în ea.

Medalionul îmi ardea palma, argintul pârjolea pielea.

Bufnița bunicii, lucind albă ca zăpada, trecu glonț pe deasupra mea. Nu se vedeau decât un ghem de pene și un cioc coroiat. Își întinse ghearele negre și de data asta nu rată ținta. Îl nimeri pe Sergej direct în față, sfâșiindu-l zdravăn în timp ce al doilea blestem pe care-l aruncasem în viața mea îl lovi cu un sunet care semăna cu cel al unui gong chinezesc uriaș pe care-l văzusem odată într-o emisiune-concurs. Se auzi clinchetul sticlei sparte, candelabrul de deasupra se legăna amețit dintr-o parte în alta și becurile pocniră. Christophe îl izbi în același timp cu o lovitură amplă de picior din săritură, care făcu să-i trosnească maxilarul vampirului când bufnița își băgă ghearele, bătând din aripi o dată și viră brusc țâșnind ca o minge de flipper.

— Hai! Țipă Graves, trăgându-mă după el când vampirul fu azvârlit pe spate.

Vârcolacii îl urmară și cel care fusese izbit de perete se scutură și sări în picioare. Acum blana îi creștea din nou și oasele îi pârâiau, căci suferea o nouă transformare.

Mă holbam cu gura deschisă, de parcă eram handicapată.

— Ia-o de-aici! Răcni Christophe și Graves mă trase după el când un sunet asurzitor - ca o orgă din care răsună prin amplificatoare cea mai stridentă microfonie din lume, muzica celor mai slabe trupe de amatori de rock pusă laolaltă - sfâșie aerul și-l făcu să tremure.

N-am opus rezistență. M-am lăsat târâtă de Graves. Încă mai aveam pistolul în mână și îmi încleștasem degetele lângă trăgaci, așa cum mă învățase tata. Trosniturile care se auzeau în restul casei și urletele care semănau cu un lătrat care veneau de afară îmi dădeau de înțeles că nu eram singuri. În dreptul ușii se adunaseră umbre întunecate și Graves trebui să ridice mâna, cu cotul în afară, ca prora unui vapor. M-am înghesuit în spatele lui, ținându-mă de mijlocul lui cu mâna liberă, în timp ce vârcolacii curgeau pe lângă noi. Ochii lor ardeau galbeni și blana lor mă atingea, aspră ca șmirghelul. Lumina cenușie de iarnă ne învălui când vârcolacii își contorsionară cumva corpul și începură să curgă ca cerneala pe hârtia udă. Curgeau puhoi pe lângă noi, niște salvatori neobișnuiți, și am început să cred că era posibil să avem o șansă.

Se termină, mâna mi se desprinse de el și Graves mă trase pe scări, înfigându-și unghiile exact acolo unde aveam o vânătaie pe braț. Durerea îmi urcă până spre ceafă și îmi explodează în cap și mi-am dat seama că aveam obrazii uzi. Icneam și simțeam că mă arde ceva pe gât. Fulgii de zăpadă se roteau din cer și înveleau cu o pătură albă pământul. Aleea lată era plină de urme de labe care dispăreau repede sub ninsoarea deasă. În câteva minute, nu avea să mai rămână nici o dovadă că fuseseră aici.

Nici măcar nu s-au atins de noi. Și Christophe...

Avusese dreptate. Eu și tata eram amatori. În nici un caz nu aveam cum să ne luptăm cu așa ceva.

Și mama...

Graves înjura întruna, cu o voce subțire și întretăiată. Deschise portiera din dreptul șoferului și mă împinse înăuntru, sărind și el repede după mine. Era încă bine și cald în mașină și m-am prăbușit sprijinită de geamul din partea cealaltă, simțind sticla rece pe fruntea care ardea. Am îndesat medalionul mamei în buzunar, pitindu-l bine de parcă era un secret îmi simțeam degetele amorțite și palma mă ardea.

— Iisuse Hristoase! Exclamă Graves. Te simți bine?

Nu. În nici un caz nu puteam să zic că mă simțeam bine. Mi-am trecut limba uscată peste buze.

— Și Christophe? Am șoptit eu.

— M-a speriat al naibii de tare, îmi răspunse el în șoaptă. A apărut deodată cu lupii ăia; presupun că până la urmă sunt de partea lui. Mi-a spus să intru cu mașina în zid, că altfel o să mori. S-a suit pe drăcia aia de capotă

și și-a luat zborul. Departe. Mă cuprinse cu brațul pe după umăr. Al naibii de departe. Dru?

M-am desprins de sticla rece a geamului și m-am lăsat pe el, îngropându-mi nasul în locul moale și cald dintre umăr și gât. El mă strânse în brațe, punându-și bărbia pe părul meu ud, și de data asta nu era nici o problemă că plângeam amândoi. Ne agățăm unul de celălalt ca niște naufragați pe mare. Fulgii de zăpadă acopereau parbrizul crăpat cu săruturi moi, de moarte.

Capitolul 28

Stăteam cu fața pe pieptul îngust al lui Graves și mă simțeam în largul meu. Mirosea bine și era cald. Lacrimile mi se uscaseră pe obraji, dar el tot nu-și dezlipi bărbia de pe creștetul capului meu. Geamurile se aburiseră de la respirația noastră și erau acoperite de zăpada care se lipea de fiecare loc pe care-l găsea.

Îi auzeam inima bătând. Ca un ceas, dar fără nota stranie și demonică a pulsului vampirului. Era un sunet clar care însemna că nu eram singură. Nu mai fusesem atât de apropiată de cineva de mult timp. Cu excepția lui.

Portiera se deschise și un val de aer rece mătură interiorul mașinii. Cineva urcă la volan. Ne cam înghesuiam, dar camioneta era mare și bancheta lungă.

Urmă o tăcere prelungă și apoi se auzi un zornăit de chei, ca și cum cineva atinsese cheile din contact. Graves nu spuse nimic, așa că mi-am imaginat că nu era nimic rău.

Și chiar nici nu-mi păsa. Lumea întreagă ar fi putut să ia foc în momentul ăla și nu m-aș fi sinchisit nici cât negru sub unghie.

În aerul rece și încremenit se simți un iz de mere.

— Spune-mi, te rog, că n-a pățit nimic, spuse Christophe în cele din urmă.

— N-are nimic.

Graves nu se clinti. Își înfundă bărbia și mai adânc în părul meu și brațele lui mă strânseseră mai tare o fracțiune de secundă. Atâta doar.

— A cam încasat-o ea, dar încă mai respiră, adăugă. Pare să nu fi pățit nimic.

— Slavă Domnului!

Djamahir-ul răsuflă ușurat. Se auzi un scârțâit și motorul porni. Camioneta se puse din nou în mișcare și porni și radiatorul. Prin gurile de ventilație intra aer rece.

— Slavă Domnului! Repetă Christophe.

— Și acum ce-o să se întâmple? Voi Graves să știe.

Și eu eram curioasă, dar nu aveam chef să ridic capul și să mă uit la niciunul dintre ei.

Se auzi un foșnet de material ud când Christophe înălță din umeri.

— Vă duc pe câmp și o să fiți scoși de aici. Ea o să meargă la Școală. Iar eu o să mă fac dispărut.

— Pentru că există un trădător, adăugă Graves, și mă bucuram că vorbea el pentru că mă scutea pe mine.

— Da, așa e. Christophe râse amar. Asta era zona mea de siguranță. Sergej n-avea cum să afle de locul ăsta sau că Dru urma să vină aici decât dacă i-a spus cineva din Ordin. Și tot cineva din Ordin a trimis o călăuză să-i ghideze pe vârcolaci spre mine, la ea acasă. Dar nu și-au dat seama că eu nu eram el. Oftă. Dacă aș fi fost el, voi doi ați fi fost morți până să ajungă vârcolacii aici. Juan – vârcolacul cu ochi galbeni pe care l-ați cunoscut – e fioros rău de tot. El doar executa ordinele, dar călăuza a dispărut. Cineva le acoperă urmele.

Se foi puțin pe banchetă. Mă întrebam dacă mai sângera încă.

— Trebuie s-o scoatem de aici.

— Deci ne trimiți undeva unde știi că există un trădător.

Graves își afundă și mai mult bărbia în părul meu. M-am gândit la tot ce auzeam și nu am simțit decât o ușoară surpriză.

— Am prieteni la Școală. Ei or s-o aibă în grijă exact cum aș face-o eu. O să fie în deplină siguranță. Și de vreme ce-o să fie acolo, poate să mă ajute să aflu cine îi furnizează informații lui Sergej. Ea a fost selectată.

Graves se încorda.

— Și dacă nu vrea?

— Atunci n-o să rezistați nici o săptămână singuri. Dacă nu vă găsește Ash, o să vă găsească altcineva. Secretul s-a aflat. Dacă Sergej știe, știu și alți vampiri că mai există o svetocha. Or s-o vâneze și or să-i smulgă inima din piept.

Ștergătoarele de parbriz începură să meargă.

— Dru? Mă auzi? O să te trimit într-un loc sigur și ținem legătura.

— Cred că te aude, spuse Graves oftând. Și cum rămâne cu mașina și cu lucrurile ei?

— O să am grijă să ajungă și ele la Școală. Important e să o scoatem de aici înainte să apună soarele și Sergej să-și recapete puterile. N-a murit, ci a fost doar aruncat într-o gaură neagră și e înfuriat la culme.

— Și cum o să...

— Taci din gură! Christophe nu o spuse pe un ton dur sau nepolitic, dar Graves tăcu. Dru? Văd că ascuți ce vorbim noi.

Oh, Doamne, lasă-mă în pace! Însă am ridicat capul. În fața mea era bordul. Chiar nu exista altă opțiune. Părul îmi căzu peste față. Deși aveam părul umed, nu-mi mai stătea înfoiat.

— Da. Vorbeam de parcă îmi rămăsese ceva în gât. De-abia am șoptit cuvântul. Am auzit.

— Ai avut noroc. Dacă te mai pui în astfel de pericole o să te fac să regreți amarnic. E clar?

Vorbea exact ca tata. Asemănarea îmi înfipse o țepușă în piept.

— Da, e clar, am reușit eu să rostesc.

Mă durea tot corpul, până și părul de pe cap. Eram udă și mi-era frig și amintirea ochilor morți ai vampirului și a vocii lui melodioase, într-un fel ciudat, îmi rămăsese întipărită în minte. Nu voia pur și simplu să dispară.

Creatura aia l-a omorât pe tata. L-a transformat într-un zombi. Și mama...

— Mama, am rostit eu pe același ton plat și răgușit.

Era de vină șocul. Poate că eram în stare de șoc. Auzisem multe despre asta de la tata.

Aerul încremenit dinăuntru trosni, dar lui Christophe i se făcu milă de mine. Poate. Sau poate că s-a gândit că aveam dreptul să știu și că acum o să-l ascult.

Când vorbi și vocea lui era răgușită, dar n-am putut să-mi dau seama dacă din cauza durerii sau a frigului.

— Mama ta a fost svetoča. S-a hotărât să renunțe la tot, să nu mai meargă la vânătoare, s-a măritat cu un veteran de marină, băiat drăguț de la țară, și a făcut un copil. Dar nosferatu nu uită, și ei nu termină jocul doar pentru că cineva își ia jucăriile și pleacă acasă. Și-a ieșit din mână, a fost prinsă departe de sanctuar, încercând să îndepărteze un nosferatu de casa și de copilul ei.

Băgă mașina în viteză. Parbrizul se curăța repede.

— Îmi... pare rău.

— Ce altceva mai știi?

M-am desprins de Graves și brațul îi căzu la loc pe lângă corp. El se lăsă pe spate, părând că nu stă deloc confortabil, și am observat că începea să se învinețească în jurul ochilor. Sigur i se spărsese nasul.

— Du-te la Școală și o să afli. Or să te antreneze ei, or să-ți arate cum să faci lucruri la care doar ai visat. Dumnezeu știe că ești la un pas de maturizare și de îndată ce se întâmplă lucrul ăsta...

Christophe rămase cu ochii pironiți drept înaintea, și profilul lui era mai sever și mai bine conturat ca oricând. Ochii lui erau destul de strălucitori ca să lucească și în lumina cenușie. Sângele i se uscă pe față și o dâră de sânge proaspăt i se scurgea de la o tăietură de la baza părului. Practic, era plin de sânge, dar nu părea să-l deranjeze.

— Și când o să primești vești de la mine, o să-ți pregătesc o provocare demnă de talentele tale. Cum ar fi să afli cine era cât pe ce să te omoare aici.

Camioneta încă mergea de vis. Ce înseamnă oțelul american vechi, de calitate! Portofelul tatălui meu era în buzunarul hainei, o umflătură acuzatoare.

Christophe măsură un spațiu dintre două degete pe volan și se uită la el concentrat.

— Deci, ce zici, Dru? Ești fată bună și te întorci la școală?

De ce mai întreba? De parcă aș fi avut unde să mă duc în altă parte. Dar se mai ridica o întrebare.

— Și cu Graves cum rămâne?

Puștiul în chestiune îmi aruncă o privire. Nu puteam să-mi dau seama dacă îmi era recunoscător sau nu. Dar n-aveam de gând să plec nicăieri fără el.

Chiar era tot ce aveam. Pe el, un medalion, portofelul tatălui meu și o mașină înțesată cu lucrurile mele.

Chipul lui Christophe se întunecă. Pauza lungă pe care o făcu îmi dădea de înțeles clar ce gândea el despre mine că pusesem o astfel de întrebare, și

cum cântărea probabilitatea ca eu să-i dau bătaie de cap. Sau cum să-mi spună pur și simplu că nu aveam altundeva unde să mă duc.

— Poate să meargă cu tine. Sunt și vârcolaci acolo, vreunul sau doi loup-garou. O să fie un adevărat aristocrat. Or să-l instruiască și pe el.

Atunci e bine.

Am încuviințat din cap. Gâtul mă durea când am făcut mișcarea.

— Atunci o să merg.

— Bun. Christophe luă piciorul de pe frână. Și ca să știi de acum, data viitoare când îți cer cheile de la mașină, să mi le dai.

N-am considerat că merita să-i răspund. Graves se trase mai lângă mine și nici nu m-am gândit la ce fac. L-am luat în brațe. Nu-mi păsa că mă dureau mâna, coastele, gâtul și cam fiecare părticică din mine, mai ales inima.

Când ești naufragiat, cam asta îți mai rămâne de făcut, nu? Să te agăți de ce poți.

Să te ții bine de tot.

Am trecut prin porțile ornate excesiv care au fost azvârlite la o parte și fierul forjat se curbă de parcă trecuse prin foc. Christophe o luă la stânga, apăsă mai tare pe accelerație și am ieșit în stradă. Zidul de piatră continua în stânga noastră și ninsoarea se întetise. Totuși, cerul parcă se mai luminase. Puteai în sfârșit să spui că era și soare acolo sus și nu doar o tigaie plată de aluminiu.

— Acum arată altfel, am spus eu tâmpă.

— Sergej.

Christophe nu fu nevoit să zică mai mult, căci am tăcut.

Ce altceva mai putea oare să facă un vampir?

Oare tata pe el îl urmărise tot timpul? Pentru că o omorâse pe mama?

Și oare ce mai aveam să aflăm la Școala asta? Cum să merg pe zăpadă fără să las nici o urmă, cum să zbor când mă lupt?

Păcat că nu aveam să învăț ce-mi doream cu adevărat. Aveam eu o bănuială că n-o să aflăm niciodată ce-mi doream eu să știu.

Imediat ce se termină zidul de piatră din stânga noastră, Christophe trase brusc de volan. M-am încordat – erau șanțuri adânci pe aici de-a lungul șoselei – dar mașina cabră puțin și acum înotam într-o mare de zăpadă care înghițea roțile. Camioneta se ridică în sus și scânci. Parbrizul crăpat mai era și acum puțin aburit de răsuflarea noastră sacadată.

Am tot mers așa hățânați ceva timp. Apoi Christophe făcu un semn din cap, ca și cum ar fi vrut să ne întrebe ceva. Șuvițele blonde se pierduseră prin părul dat pe spate și se mai vedea doar puțin din ele prin sângele închegat. Totuși, nu părea prea rănit.

— Ah! Ridică piciorul de pe accelerație și mașina se opri. Se pare că vin să vă ia. Ieșiți afară și așteptați-i.

— Aici? Lui Graves nu-i prea surâdea ideea. Ai de gând să ne lași aici în plin viscol?

Oh, Doamne, nu mai comenta! L-am tras de haină.

— Da. Bine, am spus.

Am întins mâna spre mânerul portierei și am tras de el. Ușa se deschise cu un scârțâit și înăuntru pătrunse zăpadă adusă de un aer arctic. Temperatura scădea. Îmi simțeam nările pline, dar nu voiam să mă gândesc cu ce.

— Cum zici tu, Christophe.

N-am avut intenția să par ironică. Chiar n-am vrut.

Și în plus, auzeam și eu sunetul pe care-l auzea Christophe. Un huruit pe care-l auzisem la multe emisiuni de la televizor noaptea târziu.

— Dru.

Christophe se aplecă spre banchetă, cu colțurile gurii în jos. Acum nu-mi mai mirosea a plăcintă de mere și o parte din mine era oarecum bucuroasă pentru asta.

— Îmi pare rău. Eu.

Nu voiam să aud. Nu-mi spusese totul, dar eu îl lăsasem să moară. Cred că eram chit, mai ales după ce se luptase cu o creatură atât de puternică și bătrână care voise să mă omoare.

Și care m-ar fi omorât.

Ce spui când cineva se luptă cu un vampir criminal și demonic pentru tine? Pur și simplu nu sunt cuvinte pentru așa ceva.

— Ne mai vedem, Chris.

L-am tras pe Graves. El se strecură în urma mea fără să protesteze. Era agonizant să stăm din nou în picioare, tendoanele de la genunchi și mușchii gluteali erau o simfonie de dureri, și gâtul înțepenit ca o bară solidă de oțel. Mi-am înșfăcat și geanta. Jumătate din corp gemu drept protest când picioarele mi s-au afundat în zăpada care ne venea până la genunchi și am trântit portiera ca să nu mai aud ce voia Christophe să spună.

Camioneta era scoasă din viteză și uruitul se auzea din ce în ce mai aproape. Deasupra noastră se vedea planând un elicopter roșu cu alb, singura pată de culoare în pustiul care ne înconjura. Zidul de piatră se vedea la distanță, înghițit de zăpadă, și ningeă atât de des încât nici orașul care se deslușea în zare sau casele de la câteva străzi depărtare nu erau vizibile. Zăpada rece îmi înghiți adidașii și îmi pișcă gambele.

Stropi albi de zăpadă se împrăștiară în sus când elicopterul plană deasupra vreo douăzeci de secunde, curentul pe care îl făcu înainte de aterizare zburând omățul. Mi-am trecut ușor cureaua genții pe după cap, am pus mâna pavază la ochi și era cât pe ce să nu văd când se deschise o trapă dintr-o parte și dinăuntru sări afară o siluetă, se aplecă și alergă spre noi.

Mașina porni. Încă mai aveam pistolul în mână. Dar nu puteam nici în ruptul capului să-mi amintesc dacă pusesem piedica. M-am uitat să văd, m-am convins că era pusă și silueta care fugea ajunsese în dreptul nostru.

Era un puști cu ochi căprui, într-o haină cu glugă portocalie. Își dăduse gluga lănoasă pe spate și din ea se ivi o claie de păr șaten creț care se umplea de zăpadă.

— Măiculiță! Strigă el peste huruitul elicopterului. Mai bine mi l-ai da mie.

Cum zici tu. I-am întins pistolul. El îl verifică cu ochi de expert și îl făcu dispărut sub haină.

— Nu-ți face griji! O să ți-l dau înapoi. Hai, n-avem mult timp.

Făcu cu mâna deasupra capului spre camioneta care se îndepărta și se întinse să mă apuce de braț.

Eu m-am smuls, Graves înțepeni și mâna tipului cu haină portocalie se opri în aer. Îmi făcu atunci semn să vin, ca o rățușcă-mamă care încearcă să-i tragă după ea pe bobocii recalcitranți.

— Îmi cer scuze. Doar ce-am primit ordin să decolăm de urgență acum o jumătate de oră. Sunt încă în priză. Hai.

Glusul i se stinse, înghițit de huruitul elicopterului. Ne-am târât picioarele după el prin zăpadă, aplecându-ne și noi de două ori mai mult când l-am văzut pe el aplecându-se. Părul meu încercă să se ridice și să mă stranguleze în curentul elicelor și trapa din laterală se deschise din nou. Avea o treaptă. Am pus piciorul pe ea, am apucat strâns de mânere și Graves îmi făcu vânt. Era cât pe ce să dau cu capul de partea de sus a trapei, și m-am întrebat dacă elicele or să-mi apuce părul.

Spațiul era strâmt și plin de unghiuri ciudate, dar era mai cald decât afară. M-am înghesuit pe o banchetă micuță care părea făcută pentru un elev de clasa a treia și Graves urcă și el, strecurându-se, așa deșirat cum era, lângă mine. Pilotul nici măcar nu se uită la noi și mâinile pe care le ținea pe manșă erau mai mari și mai groase ca ale mele, deși păreau tinere și fine.

Iisuse, câți adolescenți se ocupă oare cu așa ceva? Mi-am înăbușit un chicot furnăit pe jumătate isteric, ce amenința să-mi iasă pe nas. Eram obosită. Graves se întinse și mă apucă de mână. Puștiul creț sări înăuntru și închise trapa. Zgomotul se mai atenua, dar nu prea mult. Întinse mâna și-l bătu de două ori pe pilot pe umăr. Elicopterul se ridică imediat, gemând.

Stomacul mi se întoarse pe dos.

— Bună, strigă puștiul cu părul creț, așezându-se pe scaunul rabatabil din spatele pilotului.

Mâinile lui se mișcau cu dibăcie, punându-și centura de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Avea nasul cârn, pistrui și un zâmbet larg și inocent.

— Eu sunt Cory. Bine ai venit în Ordin. Tu trebuie să fii Dru Anderson. Suntem foarte încântați să te cunoaștem.

Am închis ochii, m-am prăbușit sprijinindu-mi capul de un hublou pe care se vedea pământul alb cum se depărtează din ce în ce mai mult, ca un coșmar, și am început să plâng. Graves mă ținea strâns de mână. Îi transpiraseră palmele, dar nu mi-a dat drumul.

SFÂRȘIT

1 Cât mai repede posibil. Ia-ți măsuri de precauție. Vino cu propriile arme

- 2 În textul original werwulf (germană)
- 3 Fiul unui vampir și al unei muritoare (termen folosit în folclorul balcanic)
- 4 Echivalentul feminin al unui djampir
- 5 Moș Crăciun (în bulgară în original)
- 6 Scumpa mea